DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Cinquè període

Sèrie P - Número 75
16 de setembre de 2014

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 39, segona reunió

Dossier

SUMARI

Debat
sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00007/10) (continuació) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reprodueix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Transcripció i correcció: Mallol Traductors Associats · Imprès a Multitext, S
ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980 · www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 39.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Anna Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, es reprèn la sessió.

Debat
sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00007/10) (continuació)

Continuem el debat amb les intervencions dels representants dels diferents grups parlamentaris. En primer lloc, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia a tothom, presidenta, president, consellers, diputats i diputades, i ciutadans de Catalunya que ens seguiu en aquests moments a través dels mitjans de comunicació. Intentaré endreçar la meva intervenció al voltant de cinc punts, que intentaran fer referència als reptes, a les febleses, a les fortaleses, als drets i al compromís. I intentaré fer aquesta exposició amb un preàmbul, que em sembla obligat ateses les circumstàncies i, sobretot, els esdeveniments, també, de la setmana passada i de la gegantina manifestació de l'Onze de Setembre, una nova manifestació.

El preàmbul és el següent: el compromís que van demostrar 2 milions de ciutadans, 1.800.000 ciutadans, una vegada més, en els carrers del nostre país –l'any passat, arreu de les carreteres del nostre país; fa dos anys, una altra vegada a la capital, etcètera–, aquest compromís ha de ser cuidat i ha de ser tractat amb la màxima cura. Aquest compromís ens referma, em sembla, a tots plegats, almenys aquells que estem compromesos en la consulta del 9 de novembre, aquells que estem implicats en els acords del 12 de desembre, aquells que estem compromesos pels nostres programes electorals i, per tant, pel suport dels ciutadans que ens van votar en les darreres eleccions catalanes, en els nostres compromisos.

La consulta –la consulta del 9 de novembre– és, en aquests moments, el millor instrument que tenim al nostre abast, perquè és el que genera més consens: és el que genera més consens entre les formacions polítiques que van signar l'acord del 12 de desembre; és el que genera més consens entre els ciutadans del nostre país, tal com avalen repetidament les enquestes, que diuen que més del 80 per cent dels nostres conciutadans estan d'acord a votar en aquesta consulta, que gairebé el 90 per cent creuen que el resultat de la consulta ha de ser respectat, i que, per tant, hi ha gent que, fins i tot dient que no voldria participar en la consulta, creu que el resultat s'hauria de respectar igualment, a més a més de la taula, del Pacte pel dret a decidir, amb més de tres mil entitats, també compromeses en aquest acord.

Per tant, la consulta és el millor instrument perquè és el que genera més unitat, el que genera més consens; la unitat i el consens és el que es manifestava en els carrers de la capital de Catalunya dijous passat, el dia Onze de Setembre, i, per tant, ha de ser preservat. És el millor instrument, i, des del nostre punt de vista, gairebé l'únic instrument que tenim, precisament perquè és el que genera més consens, i nosaltres no hi volem renunciar de cap manera.

La nostra voluntat és ajudar perquè aquests compromisos, aquests compromisos electorals, en els programes electorals, en l'acord de legislatura, la Declaració de sobirania, l'acord del 12 de desembre..., perquè estem convençuts que tots aquests compromisos no es van adquirir en va, i quan votem en aquest Parlament intentem no votar en va, sinó que intentem ser conseqüents amb allò que votem, inclosa, deia, la Declaració de sobirania. Com que nosaltres volem que aquests compromisos es compleixin, estem disposats a ajudar de totes les maneres possibles i en tots els àmbits possibles. Hem dit moltes vegades –almenys a mi em sembla que són moltes– que, si el Govern ens necessita, si el Govern ens necessita per blindar la consulta del 9 de novembre, nosaltres estarem encantats de ser-hi, per blindar aquesta consulta.

Avui ens agradaria recordar que, si el Govern ens crida, nosaltres estarem encantats de ser-hi, i potser –potser– ho hem d'expressar d'una forma encara més explícita: no només estaríem encantats de ser-hi, si el Govern ens crida, sinó que volem ser-hi, per blindar aquesta consulta, per assegurar que aquesta consulta es fa. Per tant, voldríem que el Govern i el president en prengués nota: nosaltres volem ser-hi, per blindar aquesta consulta. No només ens agradaria ser-hi per blindar-la, sinó que volem ser-hi per blindar-la, volem que la consulta es faci.

I és evident que volem que es faci amb totes les garanties democràtiques possibles –amb totes, amb totes. I les garanties democràtiques som nosaltres mateixos: és el Govern del país i és aquest Parlament, que respon a la voluntat majoritària dels ciutadans del nostre país. Les garanties democràtiques són els ciutadans que es manifestaven l'Onze de Setembre, les garanties democràtiques són els ciutadans que posen la seva esperança, les seves esperances, en el fet que tots plegats farem el que estigui al nostre abast per complir amb els nostres compromisos.

De què serviria votar, haver votat una declaració de sobirania?, de què serviria haver-la votat, si després no som conseqüents amb aquesta declaració de sobirania, que el que diu és que la sobirania recau en els ciutadans de Catalunya –de què serviria? Per tant, si la sobirania recau en els ciutadans de Catalunya, som nosaltres qui estem obligats que aquest exercici de sobirania arribi a bon port.

La unitat i el consens són, en paraules del president ahir, una «figura de porcellana» delicada que mereix un tracte amable i unes formes suaus. La unitat i el consens es manifestaven en els carrers de Barcelona aquest Onze de Setembre. Potser és una figura de porcellana –no n'estic segur, si és de porcellana o no, però accepto la comparació–, potser és delicada –potser és delicada–, però és una figura immensa –immensa–, i potser perquè és immensa, i potser precisament perquè també és immensa a més a més de delicada mereix que la cuidem tots plegats.

Deia que la meva intervenció s'ordenaria al voltant de cinc punts. Els recordo breument per facilitar el seguiment de la intervenció: un dedicat als reptes, un a les febleses, les fortaleses, els drets i el compromís.

Els reptes són immensos i, en intervencions que hem fet en aquest mateix faristol, de tant en tant ens hi hem referit: reptes immensos perquè mai ens hi hem enfrontat, no només nosaltres, ciutadans de Catalunya, sinó que, amb alguns d'ells, no s'hi ha enfrontat mai el món occidental.

Alguna vegada hem parlat, per exemple, de l'oferta monetària: mai hi han hagut tants dòlars, tants euros, tantes lliures esterlines, tants iens; mai, en tota la història de la humanitat, i, per tant, això constitueix un repte. Mai els deutes públics acumulats dels estats occidentals –mai– han tingut les dimensions que tenen, ni per casualitat. Els reptes són immensos. Segurament mai ha passat que un producte en una sola transacció multipliqui el seu preu per cent quaranta, que és el que passa en aquests moments amb el preu del diner, que el Banc Central Europeu posa a disposició dels bancs sistèmics al 0,05 per cent, i aquests bancs només el posen a disposició de les empreses i dels ciutadans, si és que el posen, potser al 5, al 6 o al 7 per cent –si és que el posen. Per tant, els reptes són immensos.

Alguns d'aquests reptes ens afecten, al conjunt del món occidental, i també particularment a nosaltres, i ens continuaran afectant, siguem o no siguem un estat independent, i hi hagi la majoria parlamentària que hi hagi en aquest Parlament. Entre ells, alguns de molt evidents, amb els quals tampoc no ens hem enfrontat mai encara. Per exemple, que la generació que ara té trenta-nou anys sigui el doble de gran que la generació que en té dinou, i que, per tant, quan ens referim a la piràmide d'edat, no ens puguem referir a una piràmide, sinó que ens hàgim de referir a qualsevol altra cosa, però en tot cas no a una piràmide. *(Remor de veus.)* I això té conseqüències, i tindrà conseqüències evidents sobre el conjunt de la nostra societat... És possible que a alguns de vostès no els interessi la demografia, però a mi sí. Això tindrà conseqüències evidents *(persisteix la remor de veus)* –hauríem d'intentar fer un esforç de contenció– sobre el nostre sistema educatiu, sobre el nostre sistema sanitari, sobre les pensions, sobre l'estoc d'habitatges. Per tant, els reptes són gegantins, i res sembla indicar que la majoria d'aquests reptes que acabem d'exposar aquí tendeixin a resoldre's sols.

Les febleses amb les quals afrontem aquests reptes també són molt importants, febleses de tota mena: febleses econòmiques, per exemple, en la insuficiència de la demanda agregada en el conjunt de les economies occidentals, i també en particular en la nostra, que podríem desgranar en l'enorme feblesa del consum intern, no només fruit de la crisi actual, ja molt llarga en anys, sinó també de moltes de les polítiques econòmiques que es van aplicar abans de la crisi, que van comportar que el pes dels salaris en el conjunt de la renda nacional anessin disminuint de forma ininterrompuda. També la feblesa de la demanda pública a causa de l'estrangulament de les finances públiques del nostre Govern, però també la feblesa de la demanda del conjunt de les economies europees, i, per tant, les dificultats de les exportacions de créixer al ritme que a nosaltres ens agradaria, que ens convindria i que en molts aspectes hem intentat, amb l'esforç dels agents econòmics i socials, impulsar.

Les febleses, doncs, són notables: febleses que en alguns casos ens són pròpies, i per exemple es dedueixen en les dificultats administratives, a vegades en el caos legislatiu del conjunt de la Unió Europea, de l'Estat espanyol, de Catalunya, etcètera, i que dificulta l'activitat econòmica, la creació d'empreses, la creació de comerços, la creació de llocs de treball. I, per tant, es fa imprescindible, tal com sempre diem i gairebé mai no resolem, la simplificació d'aquestes dificultats administratives.

Febleses que també tenen caràcter econòmic, i que són fruit, també, de febleses morals, com per exemple l'enormitat del frau fiscal, que explica que, malgrat que els tipus impositius siguin en alguns casos dels més alts d'Europa, la recaptació que se'n deriva sigui, respecte al conjunt de la renda, de les més baixes, i aquesta diferència s'explica per l'enormitat del frau. Això no només és una feblesa econòmica, sinó que també és, òbviament, una feblesa moral, perquè mina el compromís dels ciutadans amb el conjunt de la seva societat i amb el conjunt de les seves institucions, i, per tant, cal combatre'l amb totes les eines que tinguem al nostre abast. I, si d'alguna cosa ens queixem, entre d'altres, és que aquestes eines nosaltres no les tenim, i una de les moltes raons per les quals molts dels independentistes d'aquest país són independentistes és precisament per disposar d'aquestes eines, d'aquestes i moltes altres, per ser els responsables directes dels encerts i de les mancances de les decisions que prenem.

Les febleses són moltes, doncs. També afecten alguns aspectes de la nostra realitat que tenen altres elements que són de caràcter positiu, i n'apunto un –i així intento transitar de les febleses a les fortaleses–: el nostre sistema d'ensenyament continua tenint una feblesa evident, i dramàtica, en el fracàs escolar; un fracàs escolar que no només és un problema en el moment present en el qual es produeix, sinó que acompanyarà aquella persona durant pràcticament tota la seva vida laboral i durant tota la seva vida, també, de caràcter no laboral. I continua sent massa elevat –continua sent molt elevat–, i, per tant, continua exigint-nos un esforç, un compromís per part, evidentment, de les famílies, dels mestres, però també del conjunt de la nostra societat.

Per això la importància d'algunes de les mesures que hem anat prenent, conjuntament, al llarg dels anys, i especialment dels darrers anys –«dels darrers anys» en un sentit generós: al llarg de la darrera dècada–, per exemple, en l'àmbit educatiu: amb els plans d'entorn educatiu, amb els projectes d'aula oberta, amb els projectes de biblioteques i de patis oberts a les nostres escoles, etcètera, que tenen com a conseqüència que el nostre sistema educatiu, al costat de símptomes molt preocupants, tingui, també, símptomes molt esperançadors. I el nostre sistema educatiu també és el responsable que tinguem un sistema universitari i un sistema de centres de recerca que en molts casos excel·leix. Que té mancances? Indubtablement, però en molts casos excel·leix.

I, entre aquestes, trobem les fortaleses amb les quals el nostre país i la nostra societat enfronta aquests reptes gegantins als quals abans em referia. Entre aquestes fortaleses hi ha el nostre sistema educatiu, les nostres universitats –o almenys bona part d'elles–, els nostres centres de recerca –i almenys bona part d'ells. I aquí les xifres són contundents i clares: som el quart país del món en termes *per capita* en tesis doctorals citades en revistes de màxim nivell internacional –el quart país del món *per capita*–, només per darrere de Suïssa, Israel i Suècia. Som els cinquens en captació de recursos econòmics per a projectes de recerca competitius. Alguns d'aquests centres de recerca ocupen la punta de llança a nivell mundial. El nostre sistema, l'ICREA, de potenciar la recerca i d'atreure talent estranger és un referent. Ampliable? Sens dubte, però és un referent.

Aquestes són algunes de les nostres fortaleses. Una altra d'aquestes fortaleses és la nostra tradició industrial. En crisi en molts àmbits? Segur. Amb sectors que pateixen moltíssim? Segur. Amb sectors que han caigut un 90 per cent durant la crisi actual, en l'àmbit de la construcció, del ciment, etcètera? Però, també, sectors que són capaços d'exportar més del que han exportat mai. De fet, la nostra economia exporta més que mai en tota la seva història, la nostra economia està més oberta que mai.

I alguns dels elements que constitueixen un repte i que posen en evidència algunes de les nostres febleses, com per exemple l'emergència de mercats manufacturers asiàtics i l'existència d'un flux comercial, el més important del món, que és el que uneix l'Àsia oriental i meridional amb el primer mercat consumidor del planeta, que és Europa occidental, i tot el que això implica com a repte en la nostra competitivitat, alguns d'aquests reptes són també motiu d'esperança, en la mesura que som i siguem capaços, per exemple, de garantir la presència del nostre sector industrial en l'acabament de moltes manufactures que tenen origen asiàtic i que arriben a Europa sense haver acabat de manufacturar-se del tot, perquè els canvis en el comportament del mercat i de les pautes de consum són tan ràpids que els productors asiàtics no els poden anticipar abans de la sortida dels vaixells dels seus ports.

Però també, per exemple, amb el preu dels vaixells de retorn. Molts d'aquests vaixells han de tornar amb buit, i, per tant, estan disposats a aplicar uns preus de transport especialment baixos, i si no per al conjunt del trajecte, si no fins a l'Índia o la Xina, almenys per a una part del trajecte. I això constitueix, també, una oportunitat competitiva; una oportunitat competitiva que es veu erosionada pel fet que no podem intervenir en àmbits decisius de la nostra competitivitat. Un d'ells, per exemple, el cost financer: la caiguda del crèdit en el conjunt de la societat en l'Estat espanyol ha sigut de 400.000 milions, i en el sector industrial, un 75 per cent, 300.000 milions, dels quals a Catalunya, de mitjana, els deuen correspondre uns 60.000 milions. I, en canvi, els instruments públics que tenim al nostre abast representen o van representar l'any passat un 1 per cent d'aquestes necessitats creditícies.

Una altra, en l'àmbit energètic: produïm un dels *mixs* energètics més barats d'Europa en l'àmbit de l'electricitat, per exemple, i en paguem una de les factures més cares. Una altra, en els costos de transport: tenim una posició privilegiada en la connexió entre els mercats manufacturers asiàtics i el mercat consumidor europeu i, en canvi, no tenim un corredor d'ample de via europea per al transport de les mercaderies des dels nostres ports cap al cor d'Europa.

Entre les nostres fortaleses, també, hi ha la mobilització social, aquesta mobilització massiva, constant i cívica. Entre les nostres fortaleses, doncs, hi ha aquest sentit de comunitat, d'esforç compartit, de *know-how*, de *savoir-faire*.

Això lliga amb el quart punt de la meva exposició, que és el concepte dels drets. Hi han drets que ens són inalienables. Hi han drets que preexisteixen en els codis legals actuals. I entre aquests drets, n'hi ha alguns de tan evidents com el dret a la vida, a la llibertat o a la recerca de la felicitat. Aquests drets estan reconeguts en la declaració de drets als Estats Units, i preexisteixen en l'elaboració dels codis legals. De fet, els codis legals es construeixen i es fonamenten sobre el respecte d'aquests drets. Aquests drets continuen sent nostres, encara que algú ens els vulgui negar.

De fet, aquesta és una qüestió que a la civilització occidental es resol per diversos camins, tots ells complementaris. Aquells de vosaltres que sou de tradició cristiana, sabeu que aquests drets són drets que Déu us va donar, i per això algunes de les constitucions del món occidental comencen dient que és una veritat evident que tots som nascuts iguals. També és una veritat evident des d'una altra perspectiva, que resulta complementària a aquesta: des de la perspectiva de l'evolució científica, des de la perspectiva de la Il·lustració, des de la perspectiva de Montesquieu o de Rousseau. I quan Rousseau es planteja el debat entre la voluntat general i els drets individuals està intentant resoldre això, i quan explica que la voluntat de tots els humans junta de privar un sol humà d'un d'aquests drets no tindria validesa, perquè aquest dret li és inalienable, està resolent aquesta qüestió; quan Stuart Mill –i, per tant, aquells de vosaltres que us sentiu de tradició liberal– diu: «Hi han drets que pertanyen a les persones i que els estats no els en poden privar.»

Totes aquestes tradicions conflueixen en la defensa d'uns drets que ens són inalienables, i no ens són in-

alienables només en la mesura que nosaltres individualment els volem exercir, sinó també en la mesura que aquest exercici individual d'aquests drets és la garantia de l'exercici col·lectiu d'aquests drets, de tal manera que no constitueix només un dret el fet d'exercir aquests drets, sinó que constitueix un deure. Tenim el deure de garantir aquests drets perquè, en l'exercici d'aquest deure, garantim la possibilitat de tots els ciutadans d'exercir-ne el dret.

Allò que constitueix una necessitat per a qualsevol dels nostres conciutadans és un deure polític i moral per a tots nosaltres. I, per tant, tenim el deure de preservar-los, i de preservar-los amb tots els instruments democràtics que tinguem al nostre abast. Per això és evident que nosaltres –ho hem dit moltes vegades i és un plaer poder-ho reafirmar avui aquí– no ens resignarem, nosaltres no ens cansarem, nosaltres no ens rendirem en la defensa d'aquests drets.

Pot ser que la defensa d'aquests drets triomfi en les properes setmanes; pot ser que no. Pot ser que alguns de vostès s'alegrin més del fracàs de les aspiracions d'uns altres que del propi triomf de les seves aspiracions. Pot ser que alguns de vostès pensin que tindran l'oportunitat d'ocupar càrrecs institucionals rellevants si aquest projecte no triomfa el 9 de novembre, però quan els hagin d'administrar es trobaran amb les mateixes limitacions, amb les moltes limitacions amb les quals es troba l'actual Govern. I llavors, què? I quan la manta pressupostària no sigui suficient per cobrir les necessitats de tots els nostres conciutadans, què? I quan els ciutadans us demanin explicacions per això, què els direu?

Les garanties democràtiques d'aquest procés som tots nosaltres, són els ciutadans. Les garanties democràtiques són allò que els manca a la gent que desnonen injustament. Les garanties democràtiques són allò que els manca a aquells empresaris que necessiten pòlisses de crèdit per donar continuïtat a la seva empresa i no els les donen. Les garanties democràtiques són les necessitats de la gent d'aquest país que més pateix, i que veu que els recursos són escassos malgrat que el país els genera.

Aquestes, són les garanties democràtiques que falten cada dia a la immensa majoria dels nostres conciutadans. Són aquestes garanties democràtiques, les que nosaltres hem d'intentar cobrir. I són incobribles si no disposem de totes les eines que són necessàries per cobrir-les, que són les eines d'un estat. Aquest és el nostre compromís.

Si el 9 de novembre és un Onze de Setembre, amb els col·legis electorals oberts, i les meses constituïdes i les urnes sobre la taula, estem convençuts que podem guanyar. I hem de fer tot el possible per intentar guanyar. Perquè això és el que molts dels nostres conciutadans esperen de nosaltres. Perquè això és allò a què ens vam comprometre amb els nostres programes electorals, ens vam comprometre amb la Declaració de sobirania, ens vam comprometre amb l'acord del 12 de desembre.

La unitat, el consens, ja existeix, i el que cal és preservar-lo. El que cal és complir els acords, i tots els que vau votar la Declaració de sobirania i tots els que vau signar l'acord del 12 de desembre sabíeu que el Govern espanyol no us aplaudiria quan anéssim a votar, ho sabíeu perfectament. I sabíeu que, probablement –almenys això és el que assegura el Govern espanyol–, el Tribunal Constitucional, que no és un òrgan legislatiu, sinó que és un òrgan interpretador del marc legislatiu, no us ho regalaria –ho sabíeu. I, si ho sabíeu, heu de ser conseqüents amb allò que vau votar i amb allò que vau signar. I, si no ho sabíeu, si de debò ens voleu fer creure que no ho sabíeu, em sembla, amb tota la modèstia de la qual sóc capaç, que no us mereixeu la confiança dels ciutadans.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Senyor Junqueras, permeti'm que, una mica sobre la marxa, doncs, faci algun comentari sobre les reflexions que vostè ens traslladava.

Començaré per tota aquesta descripció que vostè feia, més enllà del preàmbul dels reptes gegantins que té el nostre país, que té la nostra societat, i estic d'acord en tots els que vostè ha esmentat, començant pel de la demografia: no se'n parla gaire, se n'hauria de parlar molt més, perquè, probablement, mirant a un cert termini –no per a demà mateix ni per a demà passat, però mirant una mica més enllà–, aquest és un dels més grans, si no el més gran, i, efectivament, se'n parla molt poc.

I, en aquest sentit, en aquest repte segurament convindrem que el nostre país no està especialment ben situat, a hores d'ara; més aviat l'evolució del país i de la seva demografia, doncs, introdueix preocupacions grans, compartides, val a dir, amb bastants altres països de la mateixa Europa, però això no és cap consol, sinó més aviat la confirmació que, des d'aquest punt de vista, estem en una situació, com a mínim, delicada, no? Per tant, comparteixo la seva visió, en aquest sentit.

I tothom poc o molt sap que, si el tema de la demografia l'hem resolt bé en el nostre país per tenir la vitalitat que, finalment, hem tingut amb el pas dels anys, ha estat, sobretot, gràcies als corrents migratoris del segle XX i d'aquest darrer segle XXI, a la primera dècada especialment. Algunes vegades he recordat que la Catalunya de principis de segle XX, de 2 milions d'habitants aproximadament –d'1 milió i escaig d'habitants–, pel creixement propi vegetatiu, avui, seria com Euskadi, cent anys després. Seríem com Euskadi des del punt de vista de la demografia: 2 milions i mig de persones. I en som 7 i mig; aquests altres 5, que no són del nostre creixement vegetatiu, vénen tots de les migracions, espanyoles, bàsicament, o de la resta del

món, en aquest cas, doncs, sobretot, en els darrers deu o quinze anys, no? Per tant, absolutament d'acord en aquesta, diguem-ne, puntualització del tipus de reptes que tenim.

Ha parlat vostè, també, del frau fiscal. Té tota la raó: estem en un país, a Catalunya, i a la resta d'Espanya, amb gairebé el doble de frau fiscal que moltes altres economies i països del nostre entorn. Amb tipus impositius pràcticament iguals recaptem deu punts menys de mitjana sobre el PIB, i això són desenes de milers de milions d'euros; dit d'una altra manera: si tinguéssim a Catalunya i a Espanya un frau fiscal equivalent al de França o Alemanya –i no són els millors d'Europa–, a Espanya i a Catalunya no hi hauria hagut d'haver retallades. Déu n'hi do.

I diuen que tenim l'agència tributària més eficient d'Europa, perquè té un sistema d'informació molt potent, i això és veritat. Però, amb aquest sistema d'informació tan potent, resulta que Espanya té més d'un 20 per cent de frau fiscal, cosa que deu voler dir que tan eficaç no és, ni tan eficient, tampoc, perquè, si fos molt eficaç, no tindríem deu punts més de frau fiscal que molts altres països del nostre entorn de la Unió Europea, i fins i tot països de dimensió gran.

Simplement dic això perquè crec que val la pena, també, situar les nostres debilitats col·lectives i la poca eficiència de determinats instruments que teòricament diuen que funcionen molt bé, i, a l'hora de la veritat, convivim amb aquest tipus de realitats que, des d'un punt de vista de la marxa del país i des d'un punt de vista de l'exercici dels drets, i no cal dir de l'estat del benestar i de la modernització de l'economia, ens resten possibilitats de manera gairebé constant, no?

En el tema del fracàs escolar, que vostè també l'ha situat com un dels grans reptes que té el país –i és cert: molt elevat–, vostè mateix deia que clarament això està millorant. És la realitat. Hem de poder explicar, encara que tingui poca repercussió pública, que hi ha coses que en aquest país, molt sensibles, van a millor; ho hem de poder explicar, perquè, si van a millor, suposo que ens n'hem d'alegrar tots, m'imagino, no? I vostè deia: «I s'hi ha treballat molt durant molt temps.» Cert.

Permeti'm que li digui, també, una cosa, i vostè n'és conscient perquè ha donat suport en els pressupostos aquests darrers últims dos anys: no és el mateix administrar un sistema educatiu i lluitar contra el fracàs escolar amb pressupostos que creixen cada any, que no pas fer-ho amb pressupostos que baixen entre un 15 i un 20 per cent. És una pel·lícula completament diferent: és una pel·lícula de color o una de blanc i negre, i no es fa igual una pel·lícula d'una manera que d'una altra, són dues pel·lícules completament diferents, però l'objectiu és el mateix.

Fins i tot en les condicions pitjors, que són en les quals estem ara, fins i tot en aquestes, hem d'intentar que els grans temes de país vagin a millor –fins i tot en les pitjors. I ara estem en les pitjors, perquè mai, des que vam recuperar competències d'aquestes característiques –mai–, havíem hagut d'abaixar els pressupostos d'un any per un altre: sempre o els deixàvem igual, en el pitjor dels casos, o els apujàvem una miqueta. Ara no: ara tenim reduccions molt dràstiques, imposades –ho vaig dir ahir– de manera injusta i deslleial, i no només a Catalunya, també a les altres autonomies, que algunes d'elles –i algunes d'elles, veïnes nostres– pateixen també els estralls d'aquests dèficits imposats de manera injusta i de manera deslleial; per tant, no parlo només de Catalunya, parlo, en definitiva, d'un sistema educatiu, i val per a Catalunya i val també per a altres llocs.

Bé, volia fer una referència a tots aquests punts que vostè citava; no cal dir, també, el tema, doncs, de la situació econòmica del país. Després, suposo que en el transcurs del debat d'avui tindré ocasió de fer-hi referència, sobre les magnituds que ahir poc o molt ja vaig posar sobre la taula i que demostren una cosa, i és que s'hi està començant a donar el tomb, però hi afegeixo, avui, amb un èmfasi també especial, que hi han moltes incerteses a l'horitzó i que, per tant, no podem cantar victòria, des del punt de vista de la recuperació econòmica, com un fet definitiu. Les bases hi són, Catalunya està especialment activa, però hi ha tota una sèrie de núvols, que corren per aquí a Europa en general, i que fan que el nostre horitzó no sigui un horitzó completament net, sinó que, malgrat que hi ha més claror, hi ha més clarianes, s'hi veu millor, no anem tan emboirats, per dir-ho així, els núvols hi són, no ho podem pas negar.

I jo espero que l'energia aquesta que està demostrant la societat catalana, des del punt de vista del seu funcionament econòmic, doncs, no es debilitarà, sinó que més aviat tendirà a accelerar aquesta capacitat de creació de riquesa, que, en definitiva, vol dir la capacitat de donar feina a la gent. I d'aquí plora la criatura, sobretot: de la manca de feina, no? Encara que ara, com vaig dir ahir, n'hi ha més que no pas n'hi havia fa un temps enrere, encara que la feina nova també, moltes vegades, és una feina d'una certa precarietat o de molta precarietat, i això també descompensa una mica aquesta sensació que realment s'hi està donant el tomb i d'una manera significativa.

Bé, no sé si després, en alguna intervenció posterior, tindré ocasió d'insistir sobre alguns d'aquests punts, però probablement serà d'aquesta manera.

Sobre el tema més, diguem-ne, estrictament polític, si en podem dir d'aquesta manera, el tema del dret a decidir, de la transició nacional, de la consulta, etcètera, m'agradaria començar amb una afirmació que em sembla que vostè..., vaja, jo la comparteixo al cent per cent amb vostè, i si dic «al cent per cent» és que no hi ha cap diferència, no? Vostè deia: «El millor instrument, perquè és el que té més consens per votar, és la consulta del 9 de novembre.» Cent per cent d'acord. Algú ho dubta?, m'atreveixo a preguntar-ho, jo. No sé per què es posa en dubte, algunes vegades, això. Vostès coneixen algú que estigui més interessat que jo i que el Govern –i permetin-me la personalització– que es pugui votar el 9 de novembre? Quan el 80 per cent de la població d'un país reclama votar, al president del país què li interessa fer? Complir amb el mandat del 80 per cent de la població, això és evident.

Per tant, qui està més interessat que ningú –des d'un punt de vista polític, ara parlo, eh?, estrictament polític– que es faci la consulta el 9 de novembre i d'acord amb la pregunta acordada? Doncs, el Govern. I, evidentment, els partits polítics, però, d'entrada, el Govern, perquè a més a més és el que hi té la principal responsabilitat. Per tant, el que hi té la principal responsabilitat és el més interessat a complir aquesta responsabilitat, d'acord amb el que vol la gent. Per tant, no hi ha dubte, senyor Junqueras, en això; cent per cent d'acord amb el que vostè diu: és on hi ha el consens més gran, no sé si l'únic, però és on hi ha el consens, i, per tant, escolti'm, absolutament d'acord –absolutament–, no? Gairebé és una obvietat, explicat d'aquesta manera.

Què vol dir això, a efectes nostres? Vol dir el que vostès saben, i crec que, si vostès analitzen el que ha passat des del setembre del 2012 fins ara –han passat dos anys–, totes les passes que s'han fet van exactament en la direcció i en el punt on ara ens trobem. Diguin-me una sola cosa que s'hagi deixat de fer. I mirin que durant dos anys ha plogut molt, eh?, ha plogut molt i ha plogut..., vaja, i han caigut pedregades, i nosaltres no ens hem mogut d'aquesta línia –quan dic «nosaltres» vull dir la majoria parlamentària que hi dóna suport, en aquest sentit. Hem seguit pas a pas tot el full de ruta que ens havíem fixat, absolutament en tot, des de la primera declaració de sobirania fins a la constitució del Consell Assessor –després m'hi referiré– per a la Transició Nacional, fins a la constitució del pacte nacional, fins a anar junts el 8 d'abril a Madrid a demanar que se'ns transferís la capacitat d'organitzar aquest referèndum d'acord amb l'Estat, fins –deixeu-m'ho dir– a la pregunta i la data que vàrem acordar al desembre de l'any passat, al desembre de l'any 13.

I, per cert, vull recordar, en aquest sentit, una cosa que em sembla que no és menor: vostès deuen recordar que, abans de consensuar aquella pregunta i aquella data, de declaracions n'hi havia moltes i per part de gairebé tothom –declaracions per aquí, declaracions per allà, etcètera. Semblaven, aquelles declaracions, irreconciliables, quan les senties: senties una declaració d'un, la comparaves amb la de l'altre, després miraves la del tercer, i a la del quart deies: «Aquí no hi ha possibilitat de posar-se d'acord, perquè tothom diu alguna cosa diferent, o tothom posa l'accent en allò que vol posar l'accent.» Però quan vam seure a la taula el problema no era posar l'accent en allò que cadascú volia que sobresortís, el problema d'aquell moment era com trobàvem l'accent comú.

I la pregunta que jo em faig ara, i que me la faig retòricament davant del poble de Catalunya, és: «Vàrem ser capaços, ara no fa ni un any, de posar-nos d'acord en una cosa complicada com era la data, però, sobretot, la pregunta?» I la resposta és que sí. Per tant, la pregunta que faig, també retòricament, és: «Si vàrem ser capaços de fer allò, per què no hem de ser capaços de fer la resta? Si ho vàrem començar bé, per què no ho hem d'acabar bé?» Jo tinc tota la confiança que ho acabarem bé –tota. No hi vull demostrar ni una sola desconfiança, i crec que no és un bon mètode introduir-hi dubtes.

Estem decidits a què, senyor Junqueras? Estem decidits a una cosa: estem decidits que la pregunta que vàrem acordar ha de tenir resposta. I aquesta és la resposta –ho vaig dir ahir– de la gent, ja no és la nostra: la resposta és la de la gent i és la seva decisió. Aquest és l'element clau en aquest moment. De què serviria tenir una data i una pregunta si resulta que al final, per la raó que sigui, la resposta no pot ser la resposta, diguem-ne, amb tots els ets i uts, sòlida, que requereix un procés d'aquestes característiques perquè sigui un procés acceptat i reconegut a tot arreu?, que és el que ens interessa al poble de Catalunya, haver fet una cosa amb totes les conseqüències. Jo ho faig d'aquesta manera, i les coses les plantejo d'aquesta manera, és a dir, sense cap mena de reserva, ni una.

El que és fonamental és la resposta. I la nostra feina en l'accent comú és donar al poble de Catalunya la manera de tenir aquesta resposta que després serveixi per a l'objectiu, i l'objectiu és que el mandat que rebem del poble es pugui implementar. I aquest és el nostre guió, i em sembla que aquest hauria de ser un guió compartit. I estic convençudíssim que, en el moment clau, com ho ha sigut fins ara, els guions seran compartits. I, per tant, vull transmetre en aquest sentit un missatge de confiança plena al poble de Catalunya en el sentit que ens posarem d'acord en els moments clau per fer les coses importants que s'han de fer, per tenir la resposta que hem de fer i perquè aquesta resposta vagi a missa a tot arreu. I disculpin l'expressió, eh?, perquè potser a alguns no els deu agradar, però, vaja, va, substitueixin el «vagi a missa» per una altra expressió i més o menys serveix per al mateix.

Aquest és el tema. Per tant, el punt central és la resposta. El com també el tenim decidit i pactat: Llei de consultes del Parlament de Catalunya. També hi seguirem el guió i seguirem el full de ruta; el tenim pactat, el com, per tant, en aquest com evidentment, doncs, l'anirem executant, no?

També voldria introduir un altre concepte, a més a més d'intentar situar aquesta reflexió de «no tingueu dubtes, això sortirà i sortirà bé», perquè no hi ha més remei que surti bé, a més a més. Vostè feia una referència –molt ben feta, per cert– a tota aquesta mobilització gegantina del poble català, i no pas per primera vegada.

Per cert, deixi'm fer un petit parèntesi, eh? Vostè ha dit, agafant la metàfora d'ahir..., el tema de la figura de porcellana fina. Jo tinc escrit aquí el que vaig dir exactament, i no em referia a les manifestacions del poble de Catalunya, deia que «el consens, sobretot el polític, és com una figura de porcellana fina» –el polític. El consens ciutadà, el consens civil, el consens de la gent, la gran mobilització, això no és una figura de porcellana fina, afortunadament: això és una roca granítica. Però jo evidentment no m'atreveixo a dir que el consens polític és una roca granítica, i per això vaig dir que és «porcellana fina». I una mica d'experiència hi tinc i, com que és porcellana fina, no vol dir que s'hagi de trencar, vol dir que simplement l'hem de cuidar de manera més especial, res més que això –res més que això.

I, per cert, en aquest sentit jo no tinc res a retreure a ningú, només –només– de tant en tant faig una reflexió més per a mi i penso: «Potser, si no hi haguessin tantes declaracions pertot arreu» –i ara no em refereixo a una persona concreta, eh?–, «doncs, no ho sé, tindríem menys dificultats a l'hora de la veritat.» Però bé, això, la política ja sabem com va i, per tant, s'ha de parlar cada dia, i això després introdueix alguna dificultat afegida al que s'ha de fer, però forma part, diguem-ne, del joc polític.

Torno a l'esquema que intentava explicar-li. Quan jo dic que «això ha de sortir bé» què vull dir? Que la resposta, que és la que depèn de la gent, és la resposta que ha de ser entesa i acceptada a tot arreu –entesa i acceptada a tot arreu. És només això, fixin-s'hi.

Per tant, no hi ha dubtes sobre el 9 de novembre, senyor Junqueras, no n'hi ha ni un: estem sent tots fidels al que vàrem dir –ara em refereixo a l'última part de la seva intervenció, que és la que m'ha posat algun interrogant més, no?–, estem sent tots –vostès, els altres– fidels al que vàrem votar; cadascú amb el seu accent, això és legítim, no hi ha un accent únic, n'hi han diversos, no?, però estem sent tots fidels en allò, hi estem sent tots lleials.

Ara, a mi què em preocupa com a president de Catalunya?, què em preocupa de veritat? Que la resposta –la resposta–, quan la gent sigui cridada a votar, aquesta resposta sigui *inqüestionable* a dintre de casa, que vol dir a Catalunya, a Madrid, a Brussel·les i a tot arreu. És així, i no hi ha més preocupació que aquesta. I, per tant, jo els convidaré en els propers dies i setmanes a fer de tot això, de tot aquest procés en aquest tram final que estem, de la resposta un fet que no es pugui qüestionar enlloc; l'única preocupació que tinc. Perdó, en tinc moltes més, de preocupacions, però sobre això, sobre com acaba la consulta, l'única preocupació que tinc és la resposta, sabent que la resposta a hores d'ara –i ho vaig dir ahir i ho recordo avui– és una resposta que no coneixem. Per tant, no sabem on hi ha majoria i no sabem quina força té la majoria on hi sigui. Això no ho sabem, ningú. Això ho sap..., bé, això ho sabrem una vegada feta la consulta i una vegada la gent hagi votat. I, a partir d'allà, actuarem en conseqüència com a mandat polític que rebrem. Crec que l'esquema és aquest.

Què volia dir més sobre això? Només depèn de nosaltres que la resposta sigui una resposta amb totes les conseqüències. Només depèn de nosaltres, no depèn dels altres. Vostè feia el discurs –que en part hi estic d'acord, no?– dient: «Escolti, hi ha moltes coses, hi ha molts drets que ja són nostres.» Evidentment. Sense parlar ara de drets, li diré que la qualitat d'aquesta resposta, la netedat d'aquesta resposta només depèn de nosaltres, no depèn de Madrid. Dependrà de Madrid després, en part, segons quina sigui la resposta, com s'implementa el resultat, perquè evidentment tots sabem que això s'ha de negociar una vegada rebut el mandat polític. Això ho sabem tots, ho fan tots els països; ara Escòcia, si se'n surt amb el sí, també ho farà. Per tant, en aquest sentit no hi ha problema, però depèn de nosaltres, aquesta resposta –depèn de nosaltres. Per tant, haurem d'estar tots molt ben travats perquè s'entengui que, si només depèn de nosaltres, no podem fallar.

I a partir d'aquí, doncs, crec que no puc dir-li molta cosa més. Vostè ha dit una cosa, que és la primera vegada que ho diu amb aquesta formalitat en seu parlamentària: m'ha dit que volien ser al Govern. Bé, això està bé *(el president de la Generalitat riu)*, està bé perquè dit així, eh?, dit així... Volen ser al Govern «per blindar la consulta». El concepte «blindar» ja me l'explicarà, jo no l'acabo d'entendre. Perquè, si és «per blindar la consulta», jo li diria: «La consulta ja ho està, de blindada.» I jo li diria: «Si volen ser al Govern, ha de ser perquè tots junts, i no només els que estiguem en el Govern, hem de procurar que, quan es faci aquesta consulta, que es farà, la resposta sigui vàlida a tot arreu i no hi hagi ni un sol dubte enlloc de què volen els catalans i les catalanes.» Molt important, això –molt important–, vostès ho saben, si el que volem, i això ho volem tots, és que aquest procés acabi i acabi bé. I «acabar bé» no vol dir necessàriament un escenari concret, això cadascú hi té la seva opinió; «acabar bé» vol dir que s'ha votat i que sabem quina majoria hi ha a Catalunya a favor d'una, de fet, de les tres opcions que estan plantejades en aquesta pregunta doble que vàrem acordar.

Bé, per tant, el tema de ser al Govern, lògicament, no el resoldrem avui. Jo li agraeixo el seu oferiment públic, i no només «oferiment», entenc que això és gairebé una voluntat per part seva. És una voluntat que no era la mateixa, vostè ho deu recordar, a l'inici de la legislatura; aleshores era molt diferent: jo li vaig demanar més d'una vegada i més de dues que vostès hi fossin, en el Govern, preveient que vindrien aquests moments; jo me'ls hi imaginava, fa un any i mig enrere llarg. Vostès en aquell moment no ho van veure clar, per la raó que sigui –vostè me les va explicar, jo no les reproduiré, les raons, aquí.

I, per tant, doncs, és un escenari nou per part seva –és un escenari nou–, que jo celebro que hi sigui, perquè entenc que va en la línia de la possible major fortalesa de tot plegat, i tot allò que vagi en la línia de fer més fort el procés, que tingui més garanties de tota mena, crec que és molt bo. I, per tant, en aquest sentit, arribat el moment –que crec que no és ara– en parlarem i veurem en quines condicions podem donar més fortalesa a tot el que és aquest procés polític que està vivint el nostre país.

I finalment voldria fer una reflexió, també, que és que, perquè això acabi bé, necessitem que el consens polític que tenim elaborat fins ara, que va més enllà de dos grups, doncs, es vagi mantenint. I això requerirà que tots plegats fem els esforços que calguin perquè l'accent comú prevalgui sobre els accents més particulars. I com que crec que l'accent comú és molt fort, perquè estem compromesos i a fons, tots, perquè això es faci i acabi bé, doncs, això prevaldrà.

I, a més a més, estic convençut d'una altra cosa, que és que, si es mobilitza tanta gent cada any a Catalunya, i ells fan les coses bé, en aquesta mobilització –en això, hi estem tots d'acord: les fan bé, són molts i les fan bé–, doncs, nosaltres no podem deixar d'estar a aques-

ta alçada. Si la gent es mobilitza tant i ho fa bé, el que espera de nosaltres és que també ho fem bé. I ens demanen una cosa, almenys..., vaja, ens en demanen diverses, suposo, però jo n'escolto una amb molta insistència. Ens demanen: «No perdin el sentit del consens i de la unitat», perquè saben que en política els consensos sempre, per definició, són fràgils, com figures de porcellana fina. Ho saben, ho saben perfectament. I, per tant, ens reclamen a tots plegats que aquest cop –que aquest cop– no ens despistem.

I jo, senyor Junqueras, estic..., ja li ho deia, eh?, estic molt, molt, molt convençut –i vull traslladar aquesta confiança al poble de Catalunya– que això acabarà i acabarà bé, i, a més a més, només depèn de nosaltres.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Atès que no vull esmenar-lo pas, diguem-ne, deixi'm començar dient que hi han compromisos que potser són nous però que són eterns, i el compromís en aquest cas del nostre grup, el compromís d'Esquerra Republicana amb la consulta, amb la democràcia i amb el fet que els ciutadans votin és etern. Per tant, el nostre compromís està aquí i fa molt de temps que està aquí, i volem que serveixi per blindar la consulta.

Vostè em preguntava o em deia que no estava segur de què volia dir «blindar la consulta». Utilitzant una altra de les metàfores que vostè ha fet servir sobre la figura de porcellana i la roca granítica, li diria que és fer una transfusió de roca granítica a la figura de porcellana, i, per tant, assegurar que aquest consens polític sigui també el reflex més fidel possible, jo crec que del tot fidel, del consens social.

I, en aquest sentit, també voldria dir que nosaltres no només ho volem fer bé, ho volem fer perfecte. I la perfecció, en democràcia, en què consisteix? A votar. I, per tant, com que la perfecció en democràcia consisteix a votar i el dret de vot és un dret democràtic fonamental, perquè sense el dret de vot el conjunt dels drets democràtics no tindria sentit, doncs, el que hem de fer és honorar l'exercici d'aquest dret. I en la defensa d'aquest dret, que és un dret imprescindible –tal com estic convençut que vostè també ens ho indicava en la seva intervenció–, en la defensa d'aquest dret democràtic que ens és imprescindible hem d'utilitzar tots els drets democràtics que tinguem al nostre abast.

Per tant, la posició d'Esquerra Republicana és clara: respecte als acords, els acords són expressió de la unitat i del consens; la unitat i el consens ja existeixen: existeixen en l'acord del 12 de desembre, i s'expressen també de forma massiva en les manifestacions de cada Onze de Setembre, en les enquestes, etcètera, i això és el que hem de preservar. Ho hem de preservar perquè hi tenim tot el dret, però sobretot ho hem de preservar, també, per una altra raó –per una altra raó–, que és: el fet de no votar el 9 de novembre no resoldria cap dels problemes que tenim plantejats.

Per tant, si no votar el 9 de novembre no resol cap dels problemes que tenim plantejats, no té cap sentit que no votem el 9 de novembre. Si algú ens digués: «És que, si no voteu el 9 de novembre, s'arreglaran els pressupostos»... Però oi que no? Al contrari –al contrari–: el 9 de novembre és imprescindible per tenir la fortalesa política necessària per fer tot allò que hem de fer en l'àmbit pressupostari, econòmic, social, etcètera.

Sense aquesta fortalesa política, sense les eines pròpies d'un estat, com intervindrem en la realitat per millorar-la? Si no podem garantir que els recursos que generen la nostra societat, les nostres empreses i els nostres treballadors es destinen a allò que necessiten els nostres treballadors, i les nostres empreses i el conjunt de la nostra societat, com resoldrem els seus problemes? Si no disposem dels recursos que ens són imprescindibles per als nostres hospitals, i les nostres escoles, i les nostres universitats i els nostres centres de recerca, com ho resoldrem? I com disposarem d'aquests recursos si no fem l'exercici democràtic que estem convençuts que farem el 9 de novembre?

Per tant, el 9 de novembre no és només una qüestió de dret, hi insisteixo, és també una qüestió de necessitat. I, tal com dèiem abans, quan algú dels nostres, quan algú de la nostra societat es troba en una situació de necessitat, és un deure de tots nosaltres ajudar-lo, és deure de tots nosaltres posar la força de tots al servei de les necessitats de cadascú, perquè les necessitats de cadascú són tan grans que només les podem resoldre amb l'esforç de tots, amb l'esforç col·lectiu de tots.

Per això el 9 de novembre, per això la consulta del 9 de novembre és imprescindible, perquè a la nostra societat hi ha molta gent que pateix i molta gent que pateix molt. I aquesta gent que pateix, i molts dels quals pateixen molt, han de mantenir, tenen dret a mantenir, tenen la necessitat de tenir l'esperança que farem tot el que estigui al nostre abast per dotar-nos de les eines per ajudar-los. I si bé és cert que hi han alguns indicadors esperançadors en la nostra economia, també és absolutament cert que molta gent pateix i pateix molt –això és absolutament cert. I si bé és cert que l'atur es redueix, també és cert que cada vegada hi ha més gent que no té cap mena d'ingrés –també és cert. I són la necessitat social, la necessitat individual, la necessitat col·lectiva dels nostres conciutadans les que ens obliguen a actuar.

Per tant, hi insisteixo: la democràcia en aquest cas no és una qüestió només de dret, no és un privilegi, no és un luxe. L'exercici de la democràcia no és un a més a més: és una necessitat de respondre als nostres ciutadans, a les necessitats dels nostres ciutadans.

I en aquest sentit, m'agradaria recordar una altra cosa que he dit aquí altres vegades, i, per tant, segur que no serà innovadora. Fa molt de temps que les enquestes –que no..., són irrellevants i que no tenen cap valor– diuen que, si hi haguessin eleccions, les guanyaria Esquerra Republicana, i fa molt de temps que Esquerra Republicana fa tot el possible perquè no hi hagin unes eleccions, sinó perquè es compleixin els compromisos vigents. I això a alguns de vostès els pot semblar bé o malament, només faltaria, però en tot cas no té gaires

antecedents. I si té algun antecedent, vostès me l'explicaran espero que amablement, i em diran: «Sí, sí, a tal lloc, tal vegada, va passar aquest...»

Nosaltres no tenim cap urgència ni de ser-hi ni de no ser-hi, ni de guanyar-les ni de no guanyar-les –no en tenim cap urgència. La nostra urgència està a resoldre els problemes que tenen els nostres conciutadans, i els volem resoldre amb les majories que tinguem en cada moment, i estem convençuts que no cal alterar aquestes majories per resoldre'ls. Si no ens quedés altra alternativa que alterar aquestes majories per poder resoldre els problemes dels nostres ciutadans, és evidentment que, legítimament, intentarem alterar-les, només faltaria. Però mentre tinguem l'esperança que no cal alterar aquestes majories per resoldre els problemes dels nostres conciutadans, el que farem és preservar l'existència d'aquestes majories.

Per tant, el que és evidentment és que ningú –ningú– pot posar en dubte que estem prioritzant, absolutament, les necessitats dels nostres conciutadans a qualsevol altra condició. És més: ningú ho faria, si estigués en el nostre lloc, o almenys ningú ho ha fet.

Per tant, el nostre compromís amb les actuals majories en aquest Parlament, que no només inclouen el Govern, sinó que també inclouen tots aquells que estem compromesos en l'exercici de la democràcia..., que no només són aquells que van signar l'acord del 12 de desembre, perquè n'hi ha alguns que segur que també hi seran. Per tant, aquesta majoria tan àmplia, hem de fer tot el possible per preservar-la.

I m'agradaria acabar amb una reflexió de caràcter personal, que segur que és compartida per molts dels que estan aquí i dels que ens escolten. Aquells que fa poc que hem sigut pares, o que ho serem d'aquí poc, quan pensem en el futur no pensem en el futur d'aquesta legislatura o de la legislatura que ve, de les eleccions que vindran o de les que vindran després de les que vindran. Pensem en la vida dels nostres fills, en tot el seu recorregut vital, i els nostres fills, aquells que acaben de néixer ara, es jubilaran més enllà del 2080, i amb una mica de sort coneixeran el segle XXII. I, per tant, quan nosaltres pensem en el futur, pensem en tot aquest futur, no només en el futur immediat d'una votació parlamentària o d'una resolució. Pensem en el futur del nostre país en un sentit ampli, en la mesura que el futur del nostre país és el futur de la nostra gent, i en especial d'aquells que són més febles, molt en especial d'aquells que són més febles i no tenen la possibilitat de fer valer els seus drets i ens necessiten a nosaltres per fer-los valdre.

I per això fem el que fem, i per això estem aquí, i per cap altra cosa –i per cap altra cosa. I no estarem aquí per cap altra cosa que per ajudar els que més ho necessiten.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Bé, m'agradaria, en aquesta darrera intervenció per part meva, fer dos o tres comentaris sobre coses que vostè deia, senyor Junqueras.

En el primer començo pel final –pel final final no. Vostè deia: «Ningú faria el que estem fent nosaltres.» Que vol dir: «Tenim unes enquestes que ens podrien, doncs, fer pensar que podríem arribar a dirigir el govern, i ara hi renunciem, pel bé de fer-ho d'una altra manera i per tirar endavant els objectius», etcètera, no? Permeti'm que li digui que..., vaja, jo no poso en dubte que aquest sigui el seu tarannà, per entendre'ns. Ara, deixi'm dir-li una cosa, també; dues coses, vaja: la primera, que crec que n'hem de ser tots conscients, és que, per molt que diguin les enquestes el que diuen, si vostès, doncs, no fessin el que estan fent, de donar suport al grup de la majoria, no tindria per què haver-hi eleccions molt ràpidament, perquè hi haurien potser altres majories, en aquesta cambra, per fer altres coses *(remor de veus)* –per fer altres coses.

Per tant, entenc que si vostès fan el que estan fent és perquè estan convençuts que el que estem fent tots és el que cal fer. Una cosa no precipitaria l'altra necessàriament. Per tant, això de les enquestes és una reflexió que potser s'hauria de fer a dos anys vista, i en política dos anys són una eternitat, poden passar moltes coses, com vostès saben perfectament, no?, perquè la trajectòria d'aquests darrers anys demostra fins a quin punt les coses canvien en la política i es passa d'uns escenaris a uns altres, i a més a més bastant ràpidament.

Per tant, d'acord. Jo entenc que, si vostès estan fent el que estan fent –que jo ho agraeixo, per altra banda–, és perquè vostès creuen que el que estem fent tots, no només vostès, és el que s'ha de fer. I en aquest sentit, doncs, està molt bé, no?

I, després, també, pensi una altra cosa –i amb això em sembla que no descobreixo cap secret perquè ho he dit en algunes altres ocasions–: ha canviat molt això de tenir pressa per anar al govern. Avui vostè m'ha dit una cosa que està molt bé, no? Vull dir, ha dit: «Escolti'm, nosaltres hi volem ser.» És diferent del que havia passat fa un any i mig, quan varen dir que no, però vostè ho ha dit avui així, així de clar: «No només hi podem ser, sinó que hi volem ser.» Molt bé. Ara, fixi's que, a banda d'aquesta manifestació d'avui, ara estem en un moment en què els que estem en el Govern sempre tenim la impressió que no hi ha cap pressa per arribar-hi, per part dels altres. Aquesta és la nostra impressió, i potser és normal, que sigui així, perquè, fixi-s'hi, jo, en aquest mateix Parlament de Catalunya, en altres circumstàncies he vist corredisses per anar al govern –les he vistes. Ara, era una altra època: arribaves al govern i sabies que podies pagar a final de mes, i podies fer coses, moltes, o bastantes; i podies, doncs, lluir-te; i podies, fins i tot, inaugurar coses de tant en tant, i quan et venia a veure un alcalde o una alcaldessa podies rebre'l pensant que podries dir-li que sí a alguna cosa. I ara resulta que és exactament al revés.

Per tant, jo –fixi-s'hi, eh?, li ho dic en sentit contrari– dono valor al fet que vostè avui digui: «Nosaltres

hi volem ser.» Jo hi dono valor, a això, i això és quelcom que aquestes properes setmanes, doncs, haurem de parlar per veure quin és el desenllaç d'aquest oferiment que vostè fa avui de manera formal.

I dos comentaris més. El primer: celebro molt, també, que vostè hagi dit –i ho he recollit i ho he escrit, eh?–: «No és que ho vulguem fer bé, no; ho volem fer perfecte.» Fantàstic. Doncs, escolti'm, d'acord. Jo em conformava a fer-ho bé, però si vostè ho vol fer perfecte, millor encara: perfecte. I aleshores vol dir que ho haurem de fer d'aquesta manera: perfecte. I estic gairebé convençut que trobarem la manera de fer-ho –jo deia «bé», vostè diu «perfecte»–, doncs, perfecte, n'estic convençut. Per trobar aquesta manera, simplement el que hem de fer és anar analitzant les circumstàncies que aniran venint a partir d'aquí a pocs dies, i prendre totes les decisions que calguin per fer-ho així com vostè diu. Hi estic totalment d'acord, no?

I, després, un últim comentari. Per cert, un petit parèntesi, només és... Jo recomano que ens rellegim ara –i és important fer-ho, em sembla– el que va escriure el Consell Assessor per a la Transició Nacional al juliol del 2013. És un informe que està molt ben fet sobre com comença i com acaba un procés d'aquestes característiques en el qual Catalunya s'ha ficat. I estic segur que, de cara a aquestes properes setmanes, amb una relectura a fons d'aquell informe del consell assessor, tindrem, a més a més, doncs, una guia per poder fer això que vostè diu, per poder fer-ho fer «perfecte», sabent, li ho reitero, que el compromís del Govern i el meu és fer-ho.

No hem arribat fins aquí, senyor Junqueras –no hem arribat fins aquí– per ara fer un pas enrere. Suposo que vostè això ho entén, no? Ara posi's en la meva posició: vostè creu que jo hauria fet *tot el que he fet* i que el Govern hauria fet *tot el que ha fet* per després no acabar bé això? I «acabar bé» vol dir, com que jo no en conec el resultat, que la gent pugui votar la pregunta que hem acordat. És evident, no? Doncs, aquest és el nostre capteniment.

I un últim comentari, que jo també els prego que, en l'anàlisi tranquiłla i serena que crec que haurem de tenir en aquests propers dies i setmanes, no es perdi de vista; gairebé..., no li diré que és un prec, però sí una demanda, una certa demanda, que hi hagi aquesta reflexió.

Pensin vostès com s'han fet els processos a Europa i al món sobre el que està fent Catalunya –com s'han fet. S'han fet –jo conec– de tres maneres diferents. Una, a base de bufetades: bufetades, violència –tot el que vostès vulguin–, terrorisme, etcètera. No és el cas de Catalunya ni ho ha de ser: via descartada, no ens interessa; d'aquesta manera no, diria jo.

Una altra manera de fer-ho és que l'estat en el qual estàs arribi un moment en què exploti: pum!, s'acaba l'estat. En tenim casos recents en aquests últims vint anys. I d'aquesta explosió de l'estat, doncs, en neixen estats diferents, i ara hi ha membres de la Unió Europea, per cert, que són producte d'aquesta explosió dels estats en els quals pertanyien.

Hi ha una tercera manera de fer-ho, que és d'acord amb l'estat al qual pertanys; és a dir, Escòcia o el Quebec. Ells ho fan d'acord amb l'estat –sí, senyor Amorós–, perquè els deixen preguntar, acorden la pregunta, voten i amb totes les conseqüències. Avui mateix, de la lectura d'alguns titulars –no he pogut llegir més enllà d'algun titular–, se'n deriva una cosa, no?, una conclusió. Els britànics els diuen als escocesos: «Si marxeu, és per sempre.» Imagineu-vos si té conseqüències. Es pot fer d'aquesta manera.

Estic convençut que vostès i nosaltres –i vostè i jo, senyor Junqueras– hauríem preferit la via britànica o l'escocesa: una pregunta diàfana, molt clara, amb totes les garanties que allò es farà de comú acord, que tindrà tots els efectes i amb un resultat vinculant, i amb totes les conseqüències del resultat vinculant. Oi que vostès ho haurien preferit, això? Jo també.

Ara, en quin d'aquests tres escenaris estem? Estem en l'escenari que hi pot haver alguna mínima concessió a algun tipus de violència? No, radicalment no, fora. Estem en l'escenari en què Espanya està en un procés de desintegració, per ella mateixa? No. Estem en l'escenari d'aquells que ho han pogut acordar o perquè han tingut un estat tolerant, democràtic, respectuós de les majories, del vot de la gent, que s'han assegut en una taula i s'han posat d'acord en els termes de la votació? No.

Per tant, ho estem fent d'una altra manera. I no és coneguda, aquesta manera. I com que no és coneguda, perquè ho hem de fer gairebé els primers, jo diria, d'aquesta manera, doncs, vol dir que tenim més dificultats. Ja està, no passa res més: tenim més dificultats.

I, aleshores, la demanda que jo demano, eh?, vaja, la demanda que jo faig d'una reflexió serena, etcètera, en aquest sentit és: tenint en compte que nosaltres tenim totes aquestes dificultats afegides, doncs, fem les coses de tal manera que, en aquestes properes setmanes, arribem a conèixer la resposta del poble de Catalunya a la pregunta que nosaltres vàrem acordar. I crec que, si ho fem així, haurem fet honor no només als nostres compromisos, sinó que sobretot haurem posat les bases perquè aquest país sigui un país que pugui veure les coses de cara al seu horitzó d'una manera diferent de com ho ha vist de cara al seu passat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Oriol Junqueras.

Oriol Junqueras i Vies

Jo no voldria insistir gaire en la qüestió del dret i sí més en les dels deures, diguem-ne. Primera reflexió: la cultura occidental, que està fonamentada sobre allò que s'anomena «la síntesi kantiana», té dues obres de referència: la *Crítica de la raó pura* i la *Crítica de la raó pràctica*. La *Crítica de la raó pura* el que ens ve a dir és: «Escolti, hi han limitacions en el coneixement científic, hi ha coses que costen molt de saber i que, evidentment, hem de fer tot l'intent que puguem, em-

píric i racional, per conèixer-les.» La *Crítica de la raó pràctica* el que diu és..., almenys aquesta és la interpretació que jo en faig i vostès, si en fan una altra, doncs, ja me la faran conèixer; la que jo en faig és la següent: «Malgrat que és evident que en el món hi han incerteses i que no totes les podem resoldre, aquestes incerteses, és evident que hem de prendre posició en aquest món complex.» La *Crítica de la raó pràctica*, per tant, el que intenta és regular l'actuació dels ciutadans davant de les dificultats que hi han, l'actuació dels ciutadans amb relació al conjunt de la comunitat.

Aquest compromís –aquest compromís– no només es fonamenta, com dèiem abans, en els drets i en aquella síntesi entre el dret d'origen, diví, i el dret natural, i, per tant, com el dret a la vida, el dret a la llibertat, etcètera, esdevenen drets naturals, sinó que també es fonamenta en el deure –el deure! Tenim el deure d'ajudar a qui ho necessita, tenim el deure d'utilitzar els millors instruments que tinguem al nostre abast per ajudar a qui ho necessita, i a la nostra societat hi ha molta gent que està en una situació de necessitat. I no els podem dir que utilitzarem les eines que tinguem, sinó que el que els hem de dir és que intentarem tenir les millors eines possibles per ajudar-los. Aquest és el nostre compromís.

Per tant, des d'aquesta perspectiva, la qüestió de la llibertat, la qüestió de la recerca de felicitat, la qüestió de la independència no és una qüestió de drets històrics ni és una qüestió vinculada amb la catalanitat, és una qüestió de futur i és una qüestió vinculada amb la humanitat. Perquè la catalanitat cadascú de vostès la viurà com li sembli més oportú, i, si m'ho permeten, jo podria dir que la visc des de la perspectiva de Catalunya com «pau, justícia i amor», o la Catalunya vista des de la perspectiva d'en Brossa: «futurisme, modernisme, humanisme». D'acord.

Si és la nostra condició d'humans el que ens atorga uns drets que ens són inalienables i la responsabilitat d'ajudar a qui ho necessita, a qui es troba en una situació de necessitat, és per això que qualsevol altra persona, hagi nascut a Catalunya o no, visqui a Catalunya o no, hagi mai visitat Catalunya o no, pot compartir aquest mateix anhel de llibertat, aquest mateix anhel democràtic, aquest mateix anhel de votar. És per aquesta raó que nosaltres ens podem sentir i ens sentim solidaris amb tantes causes justes que hi ha en el món, i aquestes causes justes que hi ha el món tenen molts defensors, nosaltres també. La nostra només ens té a nosaltres, per això l'hem de servir amb especial cura.

És per això que nosaltres ens sentim hereus de tots aquells que en algun moment han tingut set de llibertat o fam de justícia, de tots aquells que potser mai han viscut a Catalunya, mai de mai de mai, ni mai es van imaginar que hi viurien, però resulta que els seus néts, o els seus fills o els seus besnéts sí que hi viuen. Aquests avis també són els nostres, perquè amb ells compartim aquest afany per la justícia, per la llibertat i per la democràcia. I aquesta és la nostra voluntat: integrar tota aquesta gent, integrar tothom que comparteix aquests valors en un projecte comú, que és un projecte que, si vostès m'ho permeten, té menys a veure amb Catalunya que el que té a veure amb el conjunt de la humanitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Farem una pausa de cinc minuts.

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i onze minuts i es reprèn a dos quarts d'onze i vuit minuts.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

I té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialista, l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, molt honorable president de la Generalitat, em plau prendre la paraula en aquest debat, i per primer cop com a president del Grup Socialista, en un moment d'especial transcendència per al futur del nostre país. I vull començar expressant el meu respecte envers el president Mas i el seu Govern, que estan afrontant una situació econòmica i política especialment delicada.

Jo no seré tan dur com vostè, com vostè quan era el líder a l'oposició en governs anteriors. Del que va bé, me n'alegro, i per la part que li toca el felicito. Però, president, deixi'm començar dient que el seu discurs d'ahir ens va decebre per massa allunyat de la realitat, massa autocomplaent, des del nostre punt de vista.

Era un discurs en què no vam trobar les persones sense feina ni aquelles amb salaris baixos o feina precària, ni hi sortien els joves que han hagut de marxar, ni el 20 per cent de catalans que estan per sota del llindar de la pobresa, ni els empresaris amb dificultats, ni els autònoms que es veuen obligats a deixar la seva activitat, ni les dones discriminades laboralment, ni tants i tants d'altres. D'altra banda, president, el seu, des del nostre punt de vista, era un discurs mancat de credibilitat, en la mesura que era incapaç d'acceptar cap responsabilitat sobre les coses que van malament. I n'hi ha, president –n'hi ha.

Miri, president, no es poden utilitzar enquestes de satisfacció dels usuaris de la sanitat pública sense dir que el problema no és el de les persones ateses, que efectivament comproven l'alt nivell del nostre sistema públic de salut, el problema són les llistes d'espera, el neguit de tanta i tanta gent que no sap quan serà atesa; el problema és que la despesa pública sanitària *per capita* a Catalunya és el 25 per cent inferior de la mitjana europea; el problema és que tenim 1.250 llits estructurals menys –1.000 de malalts aguts i 250 de sociosanitaris.

Al nostre entendre, president, la prioritat haurien d'haver estat les més de 750.000 persones aturades al nostre país, la prioritat haurien hagut de ser les polítiques de rellançament econòmic i d'enfortiment de les xarxes de protecció social, la prioritat hauria hagut de ser garantir la qualitat dels sistemes públics d'educació i salut. I des del nostre punt de vista, la prioritat del seu Govern no ha estat aquesta; n'hi hauria prou amb repassar les compareixences setmanals del portaveu del Govern.

L'any 2010 hi havia a Catalunya 562.000 persones en atur, i avui són més de 750.000. La població ocupada el 2010 eren 3.242.000 persones, avui en són 3.040.000. El 40 per cent de les persones aturades no tenen cap mena de subsidi ni de prestació. El 2010 el deute públic era de 35.616 milions d'euros, i acabarem l'any 2014 clarament per sobre dels 60.000 milions.

La despesa social *per capita* se situa avui a nivells de la de l'any 2004, és a dir, hem retrocedit una dècada en despesa pública de caràcter social. Així, per exemple, la despesa en salut, educació, benestar i ajuts socials a l'habitatge ha caigut 2.763 milions d'euros des que vostès han tornat al Govern.

Cap menció de les mesures aprovades al Ple monogràfic sobre joventut, senyor president. La paraula «desigualtat» no surt en el seu discurs, quan és el desequilibri més gran que tenim, més greu que tenim, i afecta tant la nostra cohesió social com les expectatives de recuperació econòmica. Ens parla d'increment de beques menjador, que s'ha produït, però el problema és que molts nens que les necessiten no les tenen.

I no m'interpreti malament, president: tots som conscients que el marge del Govern és escàs, però molts creiem que vostès no han estat capaços d'utilitzar aquest petit marge perquè tenen prioritats i polítiques equivocades.

Avui tenim més atur i molt més deute públic que quan vostè va arribar al Govern, i és veritat i vull reconèixer l'esforç de reducció del dèficit –estic parlant de deute, i jo sóc dels que encara saben diferenciar una cosa de l'altra. Vostè haurà produït més deute públic en quatre anys que els governs d'esquerres en set anys. I avui els serveis socials, l'educació i la salut públiques han perdut l'embranzida que van rebre dels governs d'esquerres.

Però no vull ser, i menys encara semblar-ho –perquè semblar és molt important en un debat com aquest, com hem pogut comprovar abans–, injust. Jo sóc plenament conscient de les dificultats que afronta el Govern, perquè, en efecte, ha continuat la caiguda d'ingressos públics a causa de la crisi econòmica i també la gasiveria del Govern central. I segurament són moltes les raons que poden adduir-se per derivar responsabilitats cap a Madrid o a la política de la Unió Europea, dominada per liberals i democratacristians, i, sí, ens ho recordava vostè ahir, una política que la socialdemocràcia no ha pogut encara capgirar.

Però, president, de retallades, moltes; de reforma, cap. Retallar, per exemple, en polítiques d'inserció laboral de persones amb discapacitat suposa treure drets a aquestes persones i, d'altra banda, haver de pagar més per als serveis assistencials que han de rebre. I no podem deixar-ho tot –i potser aquí exagero un pèl, però perquè se m'entengui– en mans de la grossa de Nadal o dels ingressos de La Marató per la pobresa.

Amb situar Madrid i el president Rajoy en l'origen de tots els mals no n'hi ha prou, i deixi'm que li posi alguns exemples de coses que depenen de nosaltres i no fem prou bé, perquè l'autogovern és per exercir-lo, no per adormir-se a la palla i atribuir als anteriors governs i al Govern d'Espanya tots els mals. I que consti –vull ser just– que en alguns casos no m'estic referint només a responsabilitats del Govern, sinó a mancances de la política catalana en les quals tots tenim alguna responsabilitat.

Per exemple, ens queixem de la polititització del Tribunal Constitucional, però el sistema d'elecció dels membres del Consell de Garanties Estatutàries és gairebé el mateix, no?, i això és responsabilitat exclusivament nostra. Ens queixem, amb raó, que no ens deixen votar, però aquí som incapaços d'acordar una llei electoral, i per això no tenim accés al cens ni una sindicatura electoral de Catalunya, i això és responsabilitat exclusivament nostra. Ho repeteixo: nostra, no estic parlant del Govern.

Ens queixem, justificadament, de l'excessiu dèficit fiscal de Catalunya, però aprovar els pressupostos de la Generalitat quan toca i elaborar amb realisme les previsions d'ingressos i despeses públiques depèn només de nosaltres. I el cert és que, des que vostè governa, els pressupostos sempre s'han presentat amb retard o s'han prorrogat, i el seu Govern sempre ha generat més dèficit i deute públics del previst.

Enguany, per exemple, president, vostè ha promès no reduir més la despesa pública, i per complir aquest compromís el seu Govern ha d'obtenir aproximadament uns 3.000 milions d'ingressos extraordinaris –els 2.318 contemplats en els pressupostos més el desviament del dèficit de l'any 2013. I vostè sap que aquesta previsió no es complirà ni de lluny. I quines seran les conseqüències d'aquesta previsió errònia?, qui pagarà aquesta manca de realisme del seu Govern? No és agosarat pensar que compensaran aquesta desviació en la previsió d'ingressos retallant la despesa, i que novament la ciutadania haurà de pagar les conseqüències d'una gestió econòmica poc eficient.

Diem que convé millorar l'eficàcia i l'eficiència del sector públic català, però mentrestant, i sense una reflexió a fons sobre el que tenim, el que necessitem i com fer-ho tot plegat més eficient i més eficaç, ja parlem de nous consells comarcals, i volíem –volíem– passar de quatre províncies a set vegueries, i ja estaven parlant d'alguna més. Ens queixem de la manipulació de televisions públiques que depenen d'altres institucions, mentre aquí el Sindicat de Periodistes de Catalunya ens alerta sobre la manca de neutralitat de TV3.

Vull dir, president, que, sense menystenir les dificultats amb què topem a causa de la crisi i d'incomprensions i incompetències alienes, en allò que depèn de nosaltres hauríem de fer-ho millor, i no ho fem prou bé –«fem»: no parlo només del Govern.

Darrerament hem tingut una altra notícia que demostra que no sempre estem a l'alçada: parlo de la declaració de l'expresident Jordi Pujol i Soley. I vagi per davant que hauria preferit, com tots –segur que, també, com el president de la Generalitat–, que la compareixença del senyor Jordi Pujol davant de la Comissió d'Afers Institucionals s'hagués produït abans d'aquest debat, però lamentablement no ha estat així.

President, a ningú li poden agradar les notícies que apunten a possibles irregularitats o delictes comesos durant anteriors etapes de govern del seu partit, però massa sovint hem sentit com a única explicació que tot plegat eren atacs a Catalunya i al seu autogovern. Encara ressonen les paraules de Jordi Pujol amb motiu del cas Banca Catalana l'any 1984: «El Govern central ha fet una jugada indigna i, partir d'ara, quan parli algú d'ètica, de moral i de joc net, en parlarem nosaltres, no ells.» El cas Banca Catalana va ser utilitzat com una espècie de vacuna: a partir de llavors, en aquest i altres terrenys el victimisme va substituir l'autoexigència; a partir de llavors, un vel es va estendre sobre determinades qüestions que avui surten a la llum. I la qüestió és que no han estat els mecanismes de control de les institucions catalanes, no hem estat nosaltres els que hem detectat irregularitats o delictes: ens ho han hagut de dir uns altres, i això és un greu problema de Catalunya, i més si vol ser un país independent.

Vostè també es deu recordar del dur intercanvi que va mantenir en aquesta cambra amb el president Maragall quan ell va aŀludir al 3 per cent de comissions en obra pública, i que després vostès li van presentar una querella que afortunadament després es va retirar. No recordo aquests fets per fer-li un retret, en absolut; senzillament vull iŀlustrar com les institucions catalanes no han estat a l'alçada del que els ciutadans exigeixen, que no és altra cosa que transparència i garanties que, quan algun responsable polític obri malament, la malifeta serà detectada i castigada.

En aquest sentit, senyor president, vull preguntar-li expressament si ha donat instruccions perquè siguin investigades totes les informacions sorgides les darreres setmanes que apunten a negocis privats fets a l'empara de l'activitat de la Generalitat. Per acabar amb la sospita generalitzada i per recuperar la nostra autoestima coŀlectiva, cal esclarir els fets i esvair dubtes, i crec que, en aquest sentit, el Govern de Catalunya hi podria fer més del que hi està fent, però potser vostè amb la seva resposta m'ho desmentirà, i me n'alegraria molt.

President, si no aixequem el nivell d'autoexigència de les institucions catalanes, no estarem a l'alçada del que la gent espera. I és molt millor que vostè prengui la iniciativa, com ho va fer amb les cinquanta-una mesures per regenerar la democràcia i millorar la transparència, perquè així evitarem que la lluita contra la corrupció esdevingui un camp de batalla partidista.

En definitiva, president, ens cal més autoexigència en tots els terrenys, també el de la consulta. I vull deixar-ho clar d'entrada: el Grup Socialista és partidari d'una consulta legal i acordada. Nosaltres creiem que no hi haurà solució estable al greu problema d'encaix entre Catalunya i la resta d'Espanya sense que la ciutadania es pugui pronunciar a les urnes. Nosaltres hem donat i donarem suport a la Llei de consultes populars no referendàries, però creiem que aquesta llei no pot servir per fer la pregunta que vostè ha acordat amb Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i la CUP, la doble pregunta encadenada que vostè s'ha compromès a incloure al decret de convocatòria que signarà poc després d'aprovar la llei.

Permeti'm que li faci una pregunta molt concreta: en el seu programa, en el seu acord amb Esquerra Republicana el que es contemplava és la utilització de la Llei 4/2010, la de consultes populars per via de referèndum. S'ha renunciat a fer això. I probablement vostè em dirà, i li ho accepto, que no va veure en el Govern espanyol cap disposició a negociar. Però si vostès mateixos veien que per fer el tipus de pregunta que volien fer es necessitava la Llei de consultes populars per via de referèndum, per què pensen que aquesta mateixa pregunta es pot fer utilitzant la Llei de consultes populars no referendàries? Vostès no hi veuen algun problema?

Amb el seu pacte amb Esquerra Republicana de Catalunya, partit que respectem i coneixem bé, vostè ha convertit aquesta legislatura en un frenètic compte enrere que en teoria acaba el 9 de novembre. I avui molts catalans i catalanes ens temem i lamentem que, malgrat les bones intencions, malgrat la feina del seu Govern i de la vicepresidenta del Govern, el 9 de novembre no es podrà celebrar la consulta perfecta, ni tan sols ben feta, perquè, des del nostre punt de vista, fora de la llei no hi ha ni perfecció ni bondat.

Probablement, i en primer lloc, per l'oposició frontal de les institucions de l'Estat. Però segueixo amb el meu argument d'autoexigència: vostè ha parlat sovint de la necessitat de fer les coses bé; era raonable fixar el 2014 com l'any ineluctable de la consulta, amb majoria absoluta del PP? No hauria estat més censat donar-nos de termini tota la legislatura? Jo estic convençut que vostè ho hauria volgut així, però que va haver de claudicar davant l'exigència del soci que vostè mateix havia triat per compensar un retrocés electoral de dotze escons.

Era raonable plantejar la qüestió en termes de sobirania tal com es va fer a la Declaració de sobirania del Parlament del 23 de gener del 2013, avui anuŀlada? Era aquesta, la millor manera d'iniciar una negociació amb l'Estat? Va ser assenyat fixar de forma unilateral data i pregunta el 12 de desembre passat? Vostès mateixos van entendre que per fer aquesta pregunta necessitaven l'autorització de l'Estat i van demanar la transferència de la competència per convocar referèndums. En ser denegada aquesta transferència, com pensen que es pot fer la mateixa pregunta utilitzant la via de les consultes populars no referendàries? De fet, el primer informe del Consell Assessor per a la Transició Nacional ja assenyalava les dificultats i la fragilitat d'aquesta via.

La llei ha passat el sedàs del Consell de Garanties Estatutàries, sí, per això el Grup Socialista hi vota-

rà favorablement, ho repeteixo. Però no podem oblidar que s'hi han produït quatre vots particulars; simplificant-ho, podem dir que ha passat la prova amb un cinc a quatre. No creu que això aconsellaria millorar en el possible la llei? Per això nosaltres hi hem presentat quatre esmenes, per intentar blindar la llei i la consulta, perquè nosaltres volem que es pugui celebrar una consulta. Coneix, president, aquestes esmenes? Dono per fet que sí, perquè la seva fama de treballador incansable, doncs, el precedeix. Però no valdria la pena que, a part de llegir-les, fossin considerades?, i acceptades?

Si una llei tan important, la que ha de possibilitar la consulta del 9 de novembre, quan passa l'examen d'un organisme ben nostre, com el Consell de Garanties Estatutàries, obté un cinc a quatre, què passarà quan arribi, que hi arribarà, al Tribunal Constitucional? Demano novament que s'aprovin les nostres esmenes. Ja sé que el debat és divendres, però em temo que el debat de política general d'enguany s'ha convertit en el debat sobre la consulta, i no voldria que semblés que el PSC sobre la consulta no té bastantes coses a dir.

Si s'aprovessin les nostres esmenes, la pregunta podria ser validada pel Consell de Garanties Estatutàries; el decret de convocatòria hauria de dir en quina competència de la Generalitat s'empara la pregunta que es vol formular. No és així fer les coses bé? No és així la perfecció a la qual sembla que ens hem d'acostar tant com puguem? Per fer les coses bé hem de mantenir-nos en el marc democràtic de l'estat de dret, que és la principal obligació de les institucions públiques i de tot govern. Compti amb nosaltres per fer possible la consulta en aquest marc: podem i volem ajudar.

President, des del nostre punt de vista, el balanç d'aquests dos anys d'acció de govern –o quatre, per fer una perspectiva més àmplia amb la legislatura anterior, que va ser una mica breu– no és positiu. Nosaltres creiem que no s'ha fet prou per impulsar l'economia; hem vist fortes retallades socials; hem vist retallades importants en el Departament d'Empresa i Ocupació; la partida d'innovació ha patit una retallada del 90 per cent; el pacte «Més indústria» no ha estat desenvolupat; no s'ha complert el compromís de presentar la llei de comerç en el temps que s'havia compromès, mentre el comerç de proximitat ha perdut 50.000 llocs de treball i han tancat més de 3.500 establiments; en matèria d'ocupació, hem passat de destinar-hi 569 milions d'euros el 2010 a 198 milions el 2012 i 180 milions el 2014; deuen més de 150 milions del pla de barris als ajuntaments; han disminuït els ajuts al lloguer; hi ha impagaments molt importants a pagesos i cooperatives...

President, deu entendre –jo ja sé que abans hem escoltat el líder de l'oposició– que des de l'oposició li diguem que portem quatre anys malaguanyats, i molts tenim la inquietant sensació que vostè ha col·locat Catalunya en un carreró sense sortida. I li he de confessar que una de les principals dificultats a què m'he enfrontat a l'hora de preparar la meva intervenció ha estat lluitar contra el convenciment que aquest serà el darrer gran debat d'aquesta legislatura, i més després d'haver escoltat ahir la darrera part de la seva intervenció. Però, senyor president, i ho dic respectuosament, jo crec que vostè té l'obligació política d'esgotar la legislatura, precisament perquè ja va avançar les anteriors eleccions. En la nostra opinió hauríem d'aprofitar –*hauríem* d'aprofitar– els dos anys de legislatura que queden per establir un nou contracte social a Catalunya.

President, amb motiu de la nostra diada nacional per tercer any consecutiu moltíssima gent es va manifestar a Barcelona en favor de la consulta; molt d'ells –molts–, a favor de la independència. Molts dels que no ens vàrem manifestar també volem un canvi profund en les relacions entre Catalunya i la resta d'Espanya, i estem convençuts que no hi ha solució estable que no passi pel vot dels catalans i les catalanes. Però al darrere d'aquest malestar ciutadà, president –almenys jo ho veig així–, no hi ha només un neguit identitari, territorial o d'autogovern, hi ha una cosa més profunda: hi ha el convenciment que el contracte social, aquell contracte invisible que vincula el Govern amb els seus conciutadans, s'ha trencat, que ni el model socioeconòmic ni el funcionament de les institucions responen ja a les aspiracions ciutadanes. En la nostra opinió, cal aprofitar els dos anys de legislatura que queden per establir un nou contracte social a Catalunya. Hi ha un clamor contra els estralls de les polítiques d'austeritat dogmàtica, la constatació que l'economia no està al servei de les persones, que els mercats dicten les lleis en comptes de ser la política la que regula els mercats.

Molt majoritàriament els catalans no es resignen a un país amb poques empreses competitives internacionalment i sense oportunitats per a les persones emprenedores, a un país sense esperança, sense oportunitats, amb poc treball i precari i amb salaris de misèria. Molts catalans no es resignen al deteriorament sistemàtic dels serveis socials, de la sanitat i l'educació públiques; a l'increment de les desigualtats i la pobresa, a la violència masclista, i no veuen una resposta eficaç als seus neguits des de la política. Ho torno a dir: des de la política, no només des del Govern, no vull fer la trampa fàcil d'atribuir tot el que va malament al Govern, seria injust, seria fals, seria enganyar. Però la resposta, president, no pot ser una altra vegada avançar les eleccions.

La legislatura del 2010 va acabar de forma abrupta a mig mandat, en teoria pel fracàs a assolir el pacte fiscal, i aquesta podria acabar també a mig mandat pel fracàs a organitzar la consulta perfecta. No hauríem d'acumular fracassos. L'error, des del nostre punt de vista, modest, va ser posar data a la consulta sense garanties de poder-la celebrar perfectament. Que quedi clar: no li estem demanant que abandoni la perspectiva de fer la consulta, al contrari: li estem demanant que treballi fins al final de la legislatura per fer-la possible, i també per respondre als neguits i exigències de la ciutadania, i ens oferim a col·laborar per assolir aquests objectius.

President, creiem factible establir acords per desenvolupar les prioritats que vostè assenyalava ahir i amb les quals en gran mesura coincidim. Ara tindria vostè perfecte dret a no creure'm, però jo ahir ja tenia el pri-

mer esborrany del discurs d'avui: rellançament econòmic i creació d'ocupació, defensa de l'estat del benestar, regeneració democràtica i acordar un nou pacte amb la resta d'Espanya que pugui ser sotmès a referèndum dels catalans –aquests eren els quatre... Jo el sentia ahir i deia: «Ostres! Bé, no canvio les meves prioritats per l'encert en aquest sentit de fixar-les.» Però no «encert», si són de sentit comú, si són el que la gent ens demana! I llavors nosaltres a la gent que ens està demanant això ara els direm que, perquè no som capaços de fer una cosa que *no depèn només de nosaltres*, engegarem la legislatura a fer punyetes? –aquesta frase és seva, en un altre context, en una altra ocasió.

President, hem de... Jo ja sé que les coses són com són, que la política catalana té algunes regles que la fan especial i ben nostra, però jo crec que no hauria de quedar, després d'aquest debat, la idea que el món s'acaba el 9 de novembre, perquè tinc una bona font que m'ha dit que no és així *(rialles)*: no s'acaba el 9 de novembre. No ho va dir Kant *(rialles)*, però el 9 de novembre no s'acabarà el món. I, per tant, president, de nosaltres depèn dotar de contingut la política catalana els propers dos anys, de tots nosaltres.

Tinc moltes coses a dir-li en aquests quatre eixos, però ho faré gairebé com el llistat telefònic dels seus projectes i dels seus plans, i, per tant, em deixaré coses. Però, efectivament, volem prioritzar les polítiques actives d'ocupació; volem donar suport a la indústria; volem seguir treballant en la línia 9; volem seguir millorant els serveis de rodalia; volem reformar el Servei d'Ocupació de Catalunya i col·laborar en la reforma que vostès hi estan plantejant; volem col·laborar en la nova llei de formació professional que finalment arriba, i que volem felicitar el Govern perquè arribi. Volem treballar amb tot això, no per vostès, pels nostres conciutadans. Tot això no ho farem, senzillament, perquè el dia 9 no puguem fer una cosa que no només depèn de nosaltres? Aquest és el sentit d'aquesta legislatura? D'aquesta perfecció? El meu pare, pobre, al cel sigui, deia: «Lo perfecto es enemigo de lo bueno.» També deia una altra cosa molt útil –el meu pare era basc i, tot i que parlava el català, habitualment ens expressàvem en castellà–, i deia: «Creer es no saber.» Avui aquest debat és molt de *creer*, però «creer es no saber», deia en «Miquel Iceta I». *(Rialles.)*

Segurament per fer moltes de les coses que hem de fer haurem de canviar prioritats, haurem de mirar com toquem la fiscalitat; el marge nostre és molt petit, en som conscients, nosaltres no som de carta als Reis. Però és veritat que les universitats estan patint, entre altres coses perquè hi han menys matriculacions, perquè la taxa de reposició del professorat és baixa, i això no és per l'FP. En fi, hem de combatre millor el frau i l'evasió fiscal; no depèn només de nosaltres però nosaltres hi podem fer més. Voldríem assegurar el manteniment dels llocs de treball dels centres especials de treball. Voldríem revertir la reducció del pressupost del Departament d'Agricultura, que aquest estiu ha hagut de sortir oportunament per fer front a la crisi ucraïnesa, si en podem dir així, en la seva derivada agrícola a Catalunya. Per tant, el suport als emprenedors, als autònoms... Rellançament econòmic i creació d'ocupació, garantia de serveis públics i eficàcia de la protecció social.

Nosaltres creiem que cal anar una mica més enllà del que vam aprovar en el Ple extraordinari sobre la pobresa, però estem disposats a discutir-ho per esgotar els marges, per mirar si n'hi han més o no, fins i tot per acceptar que no n'hi ha més, però volem treballar sobre això. No creiem que hàgim de dir als nostres conciutadans: «Acabem la legislatura perquè no som capaços de fer una cosa que no només depèn de nosaltres.»

Volem recuperar la convocatòria d'ajuts per a l'adquisició de llibres de text. Creiem que la pobresa energètica l'any vinent, l'hivern vinent, tornarà a colpir moltes famílies. Creiem, valorem l'esforç que s'ha fet en matèria de beques menjador –el valorem–, però creiem que s'ha d'incrementar i hem de veure com fer-ho.

En fi, tantes coses... Regeneració democràtica: president, hem d'aprovar la llei electoral, perquè algun dia puguem dir: «Potser no ens deixen fer la consulta, però nosaltres tenim una sindicatura electoral a Catalunya que podria vetllar-hi.» Nosaltres volem assegurar la viabilitat de la Llei de la dependència, i sabem que en això qui està en falta, no només d'ara, és el Govern d'Espanya, però estem disposats a estar al seu costat per arreglar aquesta qüestió, per intentar-ho. Hem d'eliminar la previsió de la supressió de la paga extra als empleats públics del 2014, però em temo que això, si es prorroguessin els pressupostos o no n'hi haguessin, no passaria.

I hem de negociar un nou acord polític amb la resta d'Espanya. Vostè ho ha dit molt millor del que jo ho pugui dir mai: «Hi ha tres camins: les bufetades, l'explosió, o el diàleg, la negociació i el pacte.» Nosaltres l'hi convidem, i a més estem disposats a participar en aquesta via, conscients que és una via que també és exigent, que requerirà mobilitzacions, ningú ens regalarà res, de fet, ningú mai ens ha regalat res, però és que fora de la via del diàleg, la negociació i el pacte no hi ha camí, president, des del nostre punt de vista, i creiem que també el seu.

Nosaltres volem votar, volem ajudar en la negociació d'aquest nou acord polític, i també ens posem a la seva disposició per negociar les vint-i-tres qüestions que vostè va plantejar al president Rajoy en la seva darrera entrevista. Nosaltres som partidaris d'una profunda reforma constitucional, que entre altres qüestions reconegui el caràcter plurinacional d'Espanya, ens doti d'estructures federals, garanteixi el ple desenvolupament del nostre autogovern, blindi les nostres competències en matèria de llengua, educació i cultura, i faci possible un pacte fiscal que asseguri el principi d'ordinalitat, que no es compleix, i la creació d'un consorci tributari presidit per la Generalitat que gestioni tots els impostos suportats a Catalunya. És molt difícil; alguns diuen que gairebé tant com la independència, no ho discutiré, però l'hem de fer, i si estem convençuts que només és possible la via del diàleg, la negociació i el pacte, nosaltres volem ajudar a pressionar en aquesta via i ajudar el Govern del nostre país a fer-ho.

Som conscients que moltes de les propostes que hem fet requereixen canvis a nivell europeu i espanyol, revisar la nostra fiscalitat, dures negociacions amb el Govern d'Espanya sobre els límits de dèficit i el funcionament del Fons de liquiditat autonòmic, i també d'un nou sistema de finançament. Aquí, per cert, vostè va complir: va dir que el Govern de Catalunya no hi posaria la banya i no l'hi ha posat, però el resultat és que no tenim nou model de finançament. Clar que no només depèn de nosaltres, com la consulta del 9 de novembre, president, i no per això s'acaba el món. Hauria d'haver estat en vigor des de l'1 de gener d'enguany, però no hi hem de renunciar, i al nostre judici la Generalitat, el Govern de Catalunya, hauria de ser més actiu. Potser ho és i no ho sabem, el benefici del dubte vostè també el té, però, en fi, ens agradaria que fos molt més actiu en una qüestió de la qual depenen moltes de les quals tant vostè com jo hem parlat en aquest debat.

Miri, president, nosaltres som conscients de la dificultat del moment i per això jo faig el discurs que faig avui: és un discurs, sí, d'oposició, de crítica, però també de coresponsabilitat. Som conscients dels estralls de la crisi, i per això convé que els ciutadans vegin i escoltin que els seus representants polítics en són conscients, per això és important que quan vostè parla, president, i parla al país, parli a aquests ciutadans, que és veritat que molts d'ells poden haver pensat que la independència resoldrà en vint-i-quatre hores el seu problema, però això no els treu el problema fins que no arribi la independència, que tampoc no només depèn de nosaltres.

I, per tant, som conscients de la dificultat de dialogar i negociar amb el Govern d'Espanya. També hi hem anat, a explicar com veiem les coses, i no hi hem trobat la sensibilitat i la disposició que caldria, li ho he de dir. Jo no vull semblar equidistant en aquest debat que es produeix sovint entre les institucions catalanes i les institucions espanyoles. No ho sóc: sóc conscient de l'origen del problema, que no és el que deia ahir un senyor al diari *El País* –o abans-d'ahir– en un article, i sóc conscient, també, que la sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut va suposar per a molts catalans la constatació que els seus anhels d'autogovern no cabien ja a la Constitució espanyola. Per això vull canviar la Constitució espanyola, president, i entenc que aquest no és el seu projecte, però també li demano que entengui i respecti que ho és per als que ho és.

Nosaltres també som molt conscients de les expectatives enormes aixecades a la societat catalana pel procés sobiranista –diguem-ho així. Però també som conscients, president, que al capdavall les responsabilitats polítiques només li seran exigides a vostè. Sap que amb nosaltres, els socialistes, es pot comptar per fer avançar la via del diàleg, la negociació i el pacte, des d'un estricte respecte a l'estat de dret i des del convenciment que lleis canvien lleis i que cal canviar la Constitució.

Permeti'm, president Mas, que li ho expressi amb total claredat: per a l'estabilitat política, el creixement econòmic, la cohesió social, l'enfortiment nacional, es pot comptar amb nosaltres; per a aventures, ruptures o el desmantellament de l'estat social, no.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats. Senyor Iceta, felicitats, en primer lloc, per la seva estrena, avui, no tant en el Parlament, que vostè fa temps que hi és, sinó en la funció que avui ha desenvolupat, respecte a la qual voldria fer una petita valoració inicial, ja que vostè també hi ha donat peu, en el sentit que entenc que vostè, doncs, com a grup de l'oposició formuli crítiques, això *va de soi*, eh?, és normal, és com ha de ser. Segur que una part d'aquestes crítiques, a més a més, doncs, tenen una realitat; després intentaré veure si tenen un fonament molt estricte, però la realitat hi és, en el sentit que vostè toca, doncs, amb ferro calent sobre realitats socials i econòmiques del nostre país, i polítiques també, que són les que són.

Crec que ahir vaig fer entendre clarament –vaja, almenys ho vaig dir amb totes les conseqüències possibles– que jo era molt conscient que, malgrat que hi ha més il·lusió en el nostre país, i aquesta hi és, i un governant i un president no tenen per què amagar-la –al revés, probablement l'han de destacar–, sóc perfectament conscient que aquesta il·lusió, doncs, conviu amb moltíssims problemes i amb moltes dificultats, fins i tot, vaig dir, i amb moltes privacions. Per tant, sóc plenament conscient d'això –ara hi faré una petita referència. Per tant, entenc la seva crítica.

Però també agraeixo el to, diguem-ne, de la seva coresponsabilitat. Perquè, certament de problemes n'hi ha molts, però en el moment en què precisament aquests problemes són tan punyents i els pateix tanta gent, que la gent vegi en aquest Parlament no només el pim-pam-pum parlamentari i la crítica per la crítica, o el lluïment pel lluïment, sinó que hi vegin, també, aquestes ganes d'entendre la posició dels altres, de conèixer les seves limitacions, i a partir d'aquí, per intentar ajudar en algunes coses –encara que només sigui en algunes coses–, doncs, jo crec que aquesta és la bona imatge i el bon missatge que en aquest moment hem de poder donar al conjunt de la ciutadania catalana.

Vostè em deia que jo estic allunyat de la realitat. Jo li he de dir que no, i li'n donaré una prova. Jo, ahir, podria haver fet un discurs... Perquè, fixi's, si jo estic pendent només de l'atenció mediàtica, o només estic pendent de l'opinió pública majoritària, diguem-ho així, del que es diu habitualment, cada dia, a les tertúlies, a les entrevistes, etcètera, a les rodes de premsa, fins i tot del Govern, del que se'ns pregunta contínuament, jo ahir

hauria parlat el 75 per cent del tema de la consulta i el 25 per cent de la resta, i vaig fer exactament al revés: vaig deixar la consulta per al final –no perquè sigui el tema menys important, però per al final–, i, abusant de la seva paciència, em vaig dedicar a explicar més de setanta projectes que té el Govern, i moltes realitats, que evidentment estan emparades per coneixements estadístics, que vol dir que són les coses que són certes a nivell més general, que demostren quina és la situació del nostre país, que evidentment és una situació d'una complicació extraordinària, d'un patiment molt gran –ho he dit sempre– per part de molta gent –en conec molts cada setmana, i els veig, i hi parlo: és una realitat tangible de la qual jo estic a prop. I, al costat d'això, doncs, vaig intentar fer entendre que en aquest moment Catalunya, per donar, també, una certa injecció de confiança en el país, precisament per vèncer aquestes dificultats, que comencem a tenir una sèrie de coses que, en aquest moment, en lloc de donar-nos perspectives pitjors, ens en donen de millors. «Perspectives»: s'han de confirmar, les perspectives. I el nostre Govern està decidit i compromès a confirmar les bones perspectives, allà on són, que no hi són a tot arreu –que no hi són a tot arreu.

Per exemple, vostè deia coses que són molt veritat. Vostè deia: «Tenim menys aturats, ara, que fa un any enrere», això és evident. En tenim alguns més que fa quatre anys, però ja, pràcticament, els mateixos, ja estem en aquella línia. Després de dues recessions; no una, sinó dues –dues, dues de seguides. Ja estem gairebé com estàvem. En demandants d'ocupació –en demandants d'ocupació– ja estem per sota de fa quatre anys: juny 2010 - juny 2014 –tinc l'estadística aquí–, ja estem per sota. Però bé, admetem que la situació segueix sent, i ho és, molt greu, i molt complicada. Una cosa és certa: tenim menys aturats que fa un any, però tenim més aturats de llarga durada, i aquest és un problema gravíssim, perquè vol dir que són gent que ja fa més temps que estan sense expectativa de trobar feina. Cert.

I altres coses, també. Per exemple: hi ha més feina, però no hi ha recuperació de salaris, en el país. També és veritat. Per tant, és evident que al costat d'aquests signes positius, que hi són, que no es poden negar, tenim tota una sèrie d'interrogants molt clars que ens obliguen a treballar molt i a treballar molt fi, i a treballar amb molta energia i amb molta convicció.

Jo vaig intentar explicar això perquè entenguin fins a quin punt el Govern està treballant en tots els fronts, equivocadament o no, això ja ho han de jutjar vostès i ho ha de jutjar la gent, no?, però està treballant en tots els fronts, i té prioritats a tot arreu.

Vostè em citava algunes coses concretes, que potser sí que val la pena, també, que jo hi dediqui uns breus minuts. Per exemple, em deia: «No va parlar vostè prou de pobresa.» En vaig parlar molt, però oi que acceptem que un tema clau de la pobresa, en aquest cas de la pobresa infantil, o de la pobresa juvenil, és aquella gent que tenien dificultats per accedir a una beca menjador? Bé, doncs, escolti'm, en aquest front ens hi hem posat al cent per cent –ens hi hem posat–, i a més a més amb resultats concrets. Fixi's vostè: la crisi i els problemes de pobresa en aquest país no són d'ara. Fins i tot abans de la crisi ja hi havia gent pobra i molt pobra en aquest país: totes les estadístiques ens ho deien, i la realitat ho confirmava. Mai a Catalunya hi havia hagut beques menjador al cent per cent, sempre hi havia hagut d'haver una mica de col·laboració per part de la família, encara que fos poca. Ara no; ara, perquè hi ha sensibilitat social gran, hi ha beques menjador al cent per cent. Vol dir que hi ha 9.500 joves d'aquest país, que vol dir famílies, en part, que per primer cop no hauran de pagar re pel menjar dels seus fills.

Bé, aquest és un esforç molt gran, perquè es fa en condicions molt precàries. Clar, si totes ens anessin bé, doncs, seria relativament fàcil, fer això, encara que no s'havia fet abans, però seria relativament fàcil prendre aquestes decisions. Però quan tu estàs lluitant per pagar a final de mes, i a vegades arribes a final de mes i no saps com pagar-ho tot –gairebé sempre a final de mes no sabem com pagar-ho tot–, quan estàs en aquest punt, fer aquests esforços vol dir que hi tens una prioritat molt clara, igual que les 171 mesures que estem tirant endavant en matèria de lluita contra la pobresa –171, no són poques–, totes, per cert, alineades amb el Ple de pobresa que vam tenir en aquest mateix Parlament ara fa pocs mesos.

Hem actuat molt en aquest sentit, i quan hem posat més diners que mai a la renda mínima d'inserció, 43 milions d'euros més, és perquè tindrem més beneficiaris que mai. Són persones molt pobres –molt pobres–, no tenen re. Però hi ha un govern sensible, que intenta, amb totes les seves limitacions, que són enormes, atendre aquestes realitats socials més evidents i més punyents.

Vostè em deia: «Tenim menys matriculats a la universitat.» Aquí l'he de contradir, senyor Iceta: en tenim més –en tenim més. I li'n puc donar l'estadística concreta, perquè és bo que es conegui: en tenim 197.000, el 2013. No n'havíem tingut mai tants, en valor absolut, però –el que és més important– com que tenim menys joves en el país en edat d'anar a estudiar a la universitat, la taxa de joves en edat d'anar a la universitat ha pujat, en aquests últims anys. Per exemple, fa quatre anys, el 2010, era el 35 per cent; ara és el 38,5 per cent. Tenim més joves matriculats a les universitats, i, a més a més, proporcionalment encara més; no és només en valor absolut, sinó, proporcionalment, sobre la població que en aquest moment podria estudiar a la universitat.

Dic això perquè vostè podria haver dit, i hauria tingut raó: «Home, és que ara es paga més per anar a la universitat.» I això ho hem hagut de decidir així: es paga més per part d'aquell que pot pagar més. És a dir, una decisió complicadíssima que hem hagut de prendre aquest Govern, que com vostè pot comprendre no ens ha complagut al cent per cent, ha estat: en un moment en què tu tens en risc les coses bàsiques del teu país, potser no pots ja fer ajuts universals com fèiem abans, exactament iguals per a tothom en les mateixes condicions. Potser ha arribat el moment, i estem aquí en alguns camps concrets i molt sensibles –per exemple, la universitat–, que hem de dir: «Escolta'm, el que té més ha de pagar més a la universitat.» Perquè si el que

té més no paga més a la universitat, el que té menys en patirà les conseqüències, i, per tant, n'hi ha alguns que han de pagar més. Això no és agradable, per part del que ho ha de fer. No s'havia fet, abans; ara ho hem hagut de fer, i ho ha fet aquest Govern.

Ara, al costat d'això, hem fet una altra cosa. Hem dit: precisament perquè obtindrem més diners per les matrícules, farem un programa de beques més potent que mai a la universitat pública catalana. I hem arribat al punt en què un 30 molt llarg per cent de tots els estudiants que tenim a les universitats públiques catalanes tenen beca. I ho hem fet, precisament, per l'equitat en l'accés a la formació de més alt nivell.

Bé, vostè em diu: «Estem allunyats de la realitat.» No tant, senyor Iceta –no tant. El que passa és que la realitat, vostè ho sap, en aquest moment és molt dura, duríssima, i el Govern, és veritat, més enllà dels seus errors..., els que pugui cometre, que jo li admeto que segur que hi són, i vostès estan aquí per denunciar-los, no? Però el que li vull fer entendre és que no és que el Govern no fa més perquè no vol fer més; fins i tot m'atreveixo, amb un risc de petulància..., no fa més perquè no sap fer més. Crec que sí que sap fer més, el que passa que no pot fer més, perquè arriba un moment –i aquí entro en un altre apartat del que vostè comentava– en què nosaltres no ens podem inventar els diners. Els diners són els que són. Ja hem posat més prioritat a les polítiques socials, en percentatge, que mai. Però els diners, al final, quan fas el compte final, són els que són, i no n'hi ha més.

La pregunta és: n'hi podria haver més? La resposta és que sí. I aquí és on vostè dirà: «Home, però no es tregui les culpes de sobre.» I no me les trec, senyor Iceta. Vostè em sembla que em coneix en aquest sentit i sap que estic disposat a prendre decisions complicades i moltes vegades contra corrent. Ara li n'he posat alguns exemples, d'aquelles que no són agradables políticament, i, per descomptat, gens rendibles electoralment –gens, ni mica. Ara, fixi's en una cosa, de cara als diners, no?: hi ha una manera que puguem tenir més diners, i puguem cobrir millor algunes coses i fer més coses, perquè sabem quines coses s'han de fer, o en part les sabem. Quina seria, aquesta manera? Una manera justa: estem avui a dintre de l'Estat espanyol, vostès volen continuar-hi –en altres condicions, però hi volen continuar–, i aleshores, preguntes: i dintre d'aquest Estat espanyol, es reparteixen els dèficits –la capacitat de fer dèficit– en proporció a la despesa de cadascú? I la resposta és «no» –la resposta és «no».

Ara li explicaré una cosa que s'ha de retenir, crec, perquè és la pura realitat, és purament objectiu això, no? Fixi-s'hi: les autonomies, totes elles –ara no li parlaré només de la Generalitat de Catalunya–, representen un 32 per cent de la despesa pública de l'Estat espanyol, incloses les pensions –32 per cent, aproximadament: 32, 33. Sap, en el període 2010-2013, en quant han contribuït a l'ajust de la reducció del dèficit de tot l'Estat espanyol, pesant un 32 per cent? En el 56 per cent. És a dir, aquí –perdoni, eh?– qui punyeta s'ha esforçat per reduir el dèficit? L'Estat central o les autonomies? Doncs, escolti: les autonomies. Però no només la catalana; la catalana, la que més, potser també perquè el nostre punt de sortida era el que era, no hi entro –podria entrar-hi, no hi entro–, però la que més. Vostè diu: «Quan és el que més s'esforça, té obligació d'esforçar-se encara més.» Doncs, home, fins a un punt, perquè aleshores tens la sensació que aquí no hi ha coresponsabilitat a tots els nivells de l'Administració.

Una altra cosa que s'ha de saber: corporacions locals –aquí hi ha molta gent que esteu en el món local i en el món municipal. Les corporacions locals pesen aproximadament –aproximadament– un 11, 12 per cent de la despesa pública de l'Estat espanyol. Han contribuït en el 31 per cent de la reducció del dèficit, fins al punt que estan totes elles globalment considerades en superàvit. I dius: «Escolti, si els que pesem el 32 i el 12 estem contribuint el 80 i escaig per cent de la reducció del dèficit, què punyeta fa el que representa el 50 i escaig per cent?» Sap què fa? Aquest ha contribuït el 12 per cent en la reducció del dèficit. I aleshores, vostè diu: «No posem les culpes als altres.» Però, escolti, és que jo no ho puc..., ja no sé com descriure-ho, això: aquesta és la realitat a la qual ens enfrontem.

Aquí hi ha diners, perquè «dèficit» són diners per poder gastar, però se'ls queden ells, i se'ls queden *unilateralment*, no comparteixen la decisió. El conseller Mas-Colell els pot explicar com funciona tot això. No et consulten, no ho acorden amb tu, no ho negocien; et diuen: «Li toca això, li agradi o no li agradi. I si vostè gasta més del que jo li dic que pot gastar, a més a més li tancaré l'aixeta de la tresoreria», que ara també està en mans de Madrid, i no tenim cap altre banc que no sigui aquest. I si vostès tenen una situació en què els diuen: «Vostès poden gastar tant, i, si gastem més, els tanco l'aixeta», com gasten més? Com cobreixen tot això que s'ha de cobrir? Ja ens agradaria, a nosaltres, poder complementar tota una sèrie de programes necessaris en el país, però la situació és aquesta, jo la descric una vegada més. Es pot ignorar, eh?, o es pot dir una altra cosa: «Ah, això és una manera que tenen vostès de treure's les puces de sobre.» Però, senyor Iceta, com que vostè és una persona no només instruïda i intel·ligent, sinó a més a més amb experiència, doncs, em sembla que la descripció aquesta vostè no només l'entén, sinó que a més a més l'ha de compartir. No sempre havia estat així, però ara és d'aquesta manera, i des de fa temps. I val per a totes les autonomies, i per a aquelles que estaven pitjor, com la catalana, que no era l'única, encara val més.

Bé, davant d'això, vostè diu: «Hem retrocedit una dècada en capacitat de despesa en serveis socials.» Té tota la raó. Ho expliquem nosaltres mateixos: estem situats l'any 2004-2005. Però jo els deia ahir –i em sembla que això m'ho han de reconèixer–, els explicava tot el que hem fet per evitar això. Hi hem fet tot el que podíem. Vostès ens critiquen perquè de tant en tant intentem rendibilitzar el patrimoni de la Generalitat: vendre edificis, concertar amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona, per exemple, tot el tema de la depuració d'aigües. Aquí no ens critiquen –no, esperi, esperi–, sinó que aquí, doncs, jo els demano fins i tot que ens ajudin, i sé que a més a més ho estan fent; altres vega-

des, altres –no em referia només a vostès– ens han criticat per altres coses en aquest sentit.

El que vull fer entendre és que..., dius: «Escolti'm, si el que tinc estic disposat a rendibilitzar-ho per obtenir ingressos per no haver de retallar la despesa, doncs, ja estic fent això.» Quants impostos ha creat aquest Govern? Més que tots els altres junts, i només en dos o tres anys. I vostès diran: «I els agrada crear impostos?» No, la majoria no! Alguns potser s'havien de fer –la majoria no! Però era una manera de fer entendre que estem disposats a fer *tot* el que calgui per protegir els ingressos de la Generalitat, amb el poc marge que tenim.

L'IRPF el podem apujar més, senyor Iceta? Jo crec que no, el tenim on vostès el van deixar: no l'hem tocat, no l'hem abaixat. Hem reintroduït l'impost de successions, que vostès saben que va ser una batalla electoral molt important, s'ha reintroduït. Hem posat l'impost de patrimoni amb els tipus més alts de tot l'Estat espanyol. Un ciutadà de Madrid en aquests moments no paga re, per l'impost de patrimoni, i a Catalunya sí. Hem creat la taxa sobre les estades turístiques, ara la taxa sobre la indústria electrònica per tot el tema de la producció audiovisual. Hem fet tot el que hem pogut i més: taxes en l'àmbit mediambiental, algunes estan en tràmit en aquest Parlament... Hem fet tot el que podíem. Hem deixat de pagar una paga extra a més de 200.000 persones durant dos anys. Bravo per al Govern! Gran rendiment electoral, tothom ens aplaudeix.

Però ho hem fet, senyor Iceta –ho hem fet. Ho hem fet per intentar, precisament, fer entendre que nosaltres estàvem compromesos amb la sostenibilitat de les finances públiques catalanes, de les quals depèn l'estat del benestar a Catalunya, i la salut i l'ensenyament de la gent, i els serveis socials i la dependència, tot això. I quan l'Estat ens han retallat els diners per a la dependència, en lloc de quedar-nos amagats sota la catifa o de protestar, hem posat tant com hem pogut els diners perquè la gent, el màxim de gent possible, poguessin tenir uns diners per a la dependència, d'un estat que va fer una llei sense posar-hi els diners que valia, fins al punt que jo els vaig haver d'explicar, per a vergonya del Govern central, que és l'últim a aportar-hi diners, a aquesta llei de la dependència. Primer la Generalitat, 80 i escaig per cent; després els usuaris, i després el Govern central. Fan la llei: molt fantàstic, molt bonic, etcètera. Per cert, envaeixen les competències de la Generalitat de Catalunya greument en l'àmbit social, i a més a més no hi posen els diners. I a més a més et diuen: «Ja t'espavilaràs. I si quedes malament, ja hi quedaràs tu, que estàs en primera línia» –nosaltres, el Govern en aquest cas, i els ajuntaments. Aquesta és la situació. Perdonin que la descrigui en uns termes tan crus, però és que no ens podem enganyar. Jo ja entenc el joc d'oposició-govern, l'entenc perfectament, vostè ho deia, jo també he estat a l'oposició. Per cert, vaig fer pactes importants des de l'oposició amb vostès, molt importants. L'hi animo; l'animo –l'animo–, l'animo a fer-ho, també. El que han fet i el que faran també en el futur, no?, sobre temes importants, també.

Però bé, descric la situació perquè vegin que el marge que tenim és el que és, tenim els diners que tenim, i amb aquests diners ara per ara hem de funcionar. I si poguéssim canviar això, seria la nostra primera prioritat, no la segona ni la tercera, sinó la primera.

Un comentari sobre el tema llei electoral, etcètera. Vostè ha fet aquí una petita..., vaja, hi ha fet una aproximació. Jo no és que li vulgui tornar la pilota, però, senyor Iceta, jo també l'espero –no a vostè, eh?, a la llei electoral–, però l'han de fer al Parlament. I *(pausa)* parlin-s'ho entre vostès. Sí, jo ja els vaig dir una cosa, i li vaig dir al senyor Navarro fa bastant temps, i si nosaltres podem fer-hi alguna cosa com a Govern..., no parlo ara de Convergència i Unió, que evidentment hi pot fer molt, però, si hi podem fer alguna cosa com a Govern, ens ho han de dir vostès, perquè és el Parlament el que fa la llei electoral. Jo també la trobo a faltar, i vostè sap personalment, i ho sabia el senyor Navarro abans, que jo estic disposat a fer el que calgui perquè la tinguem, perquè crec que, efectivament, és una mancança de la política catalana. És allò de dir: «I això és culpa nostra?» Doncs, sí, aquí això és culpa nostra. Podíem haver-ho fet? Ho podíem haver fet. Durant molts anys? Durant molts anys, i no ho hem fet. Per tant, no hem exercit l'autogovern en una cosa en què el podíem haver exercit. Va ser més còmode d'aquella manera, i ara que en tenim necessitat, ara sabem que fer una llei electoral és molt complicat des del punt de vista de l'acord polític. Però, nosaltres, al màxim d'interessats que aquesta llei electoral existeixi.

M'ha parlat del president Pujol, m'ha parlat del president Maragall, també, de coses que van passar en aquest mateix Parlament ara fa molt temps enrere –parlem de fa deu anys, també–, i em deia un parell o tres de coses, no? Em deia: «Vostès han de prendre iniciatives.» Fixi-s'hi, jo, quan vaig conèixer el que em va explicar el president Pujol mateix, i m'ho va explicar el 25 de juliol al matí, a les vuit del matí, al cap de molt pocs dies –no van passar pràcticament ni setanta-dues hores, tenint en compte que allò era un divendres i hi havia un cap de setmana pel mig–, jo, després d'una reunió que vaig tenir-hi d'urgència, vaig prendre un munt de decisions, acordades amb ell. I algunes d'aquestes decisions, com vostè deu comprendre, des del punt de vista de la meva relació personal amb ell no eren fàcils.

Ell hi va posar tot el sentit positiu, i, per tant, doncs, ho va fer més fàcil –ho va fer més fàcil–, però les decisions es van prendre. I es van prendre en allò que jo vaig entendre que era segur que s'havia de fer, perquè allò ja no era una suposició, allà hi havia una confessió personal. I, per tant, vaig entendre que a una persona que havia sigut president de la Generalitat durant tants anys, que explicava això i que no «se suposava que», o no «es deia que» o no sé què, sinó que ell mateix deia: «Escolteu, això ha estat així», que a aquella persona la Generalitat probablement ja no li podia pagar una retribució com a expresident de la Generalitat, encara que hi tingués dret, d'acord amb la llei, i vaig entendre que a aquella persona la Generalitat no li podia pagar una oficina com a expresident, i altres coses que no afectaven la Generalitat sinó que afectaven els partits, no?

Per tant, d'iniciatives se'n van prendre ràpidament. Ara vostè em diu: «Hi ha alguna instrucció sobre aquest cas» –m'imagino que en aquest cas concret, no?– «que pugui prendre el Govern?», des d'un punt de vista –he entès, perquè no ho ha acabat d'explicar del tot, no?–, per exemple, fiscal. Bé, jo no puc donar una instrucció com a president de la Generalitat. Ara, li asseguro una cosa: l'Agència Tributària de Catalunya, en les poques competències que té –les poques que té– sobre els pocs impostos que gestiona, evidentment, perquè ho decideix ella i no admet instruccions de ningú –i així ha de ser, igual que qualsevol altra agència tributària–, doncs, actua. No sé si en aquest cas –a mi no m'ho poden explicar–, però actuen en tots els casos, i requereixen tota la informació, i requereixen, doncs, totes les instruccions que calgui sobre tot això, no? Però el tema tributari a Espanya funciona d'una manera..., es poden canviar les lleis, eh?, però ara, d'acord amb les lleis, funciona d'una manera en què els polítics no podem donar instruccions a una agència tributària, i els governants tampoc. S'ho fan ells, i la responsabilitat és d'ells. I, per tant, jo he d'entendre que aquesta responsabilitat l'exerceixen sempre –sempre–, perquè estan protegits per la llei per exercir-la. I, per tant, escolti'm, tot el que depengui de mi jo, evidentment, ho faré, no?

I, per cert, deixi'm recordar una cosa perquè vostè l'ha esmentada –no sé si avui calia o no, però vostè ho ha fet, i, per tant, doncs, m'hi referiré, no? Ha esmentat el cas del president Maragall, quan va passar el que va passar en aquest Parlament. Els recordo que, després de tot allò, vàrem tenir el tema del Carmel, de les obres del Carmel; vostès se'n deuen recordar, els que fa més anys que són en aquest Parlament. I després de l'accident del Carmel, a les cases del barri del Carmel de Barcelona, recordin que es va crear una comissió específica per analitzar la contractació de l'obra pública a Catalunya, i estàvem, si no recordo malament, l'any 2004-2005, molt recentment després que el president Pujol, doncs, havia deixat de ser president. No només es va analitzar l'impacte del que va passar en el Carmel quant a l'accident, es va analitzar tota l'adjudicació de l'obra pública en aquest Parlament durant mesos i mesos.

I, llavors, jo també el que reclamo és: tenim algun cas concret on la cosa està clara que hi ha una irregularitat; actuem-hi, a fons, no hi ha cap problema. Jo sóc el primer que defenso que el president Pujol vingui a aquest Parlament a comparèixer i a donar les explicacions que calgui, i que tots vostès li puguin fer totes les preguntes que calgui, sóc el primer a defensar-ho, encara que no hi tingui obligació legal –ell–, i a més a més ell ha dit que ho farà, i aquest mes de setembre. Bé.

Però, conegudes les irregularitats, s'actua. Tota la resta, com que jo ja porto uns quants anys i conec tot tipus d'insinuacions –respecte a molta gent, per cert–, doncs, miri, fins que no en tinc més o menys proves o evidències, dic allò: «Forma part del debat polític, o del partidista.» Ara, tinguin la tranquil·litat que, sobre fets coneguts o sobre fets que es poden conèixer, nosaltres tenim el màxim interès que hi hagi transparència –i ho estem demostrant en totes les accions del Govern–, que hi hagi claredat i que hi hagi assumpció de responsabilitats: les que calgui i per part de qui calgui.

I la darrera cosa que volia comentar: vostè ha fet molta referència al tema de la... M'he volgut allargar en alguns comentaris perquè jo no tornaré a contestar-lo, per tant, he volgut que tingués, doncs, tota la informació que fos necessària, a menys que vostè no em formuli alguna pregunta molt concreta que calgui contestar –llavors, evidentment, ho faré, no?

Però em vull estendre una mica en tot l'apartat de la consulta, que vostè, doncs, ha detallat i, a més a més, molt exhaustivament. Vostè ens deia, primer: «Volem que hi hagi consulta.» Fantàstic. «Volem que sigui legal.» Fantàstic, nosaltres també. Fins aquí estem d'acord. «Volem que sigui acordada», ens diu vostè. I jo li dic: «Fantàstic, nosaltres també.» Ara, senyor Iceta, vostès volen que la reforma de la Constitució que vostès proposen sigui acordada? També. L'han acordada? No. Qui hi ha a altre costat? El Partit Popular. Té algunes ganes d'acordar-la? No. Vostès es poden passar vint anys parlant de la reforma de la Constitució, però si el Partit Popular no hi està d'acord, encara que vostès estiguessin en el Govern espanyol, tampoc la podrien fer.

I ara els posaré un exemple: vostès i nosaltres, junt amb alguns altres, vam fer l'Estatut de Catalunya, l'últim. Vostès estaven al Govern, tenien una majoria molt gran; vam tenir la majoria en les Corts espanyoles, en el Congrés, en el Senat, etcètera. I resulta que l'Estat va trobar *un* mecanisme per carregar-se aquell Estatut, perquè el PP no hi estava d'acord, i resulta que el Tribunal Constitucional tampoc.

Per cert –parèntesi–, senyor Iceta, vostè ha comparat el Tribunal Constitucional amb el Consell de Garanties Estatutàries quant a la seva composició. Correcte; fins aquí, correcte. Ara permeti'm que jo hi afegeixi una cosa: l'espectacle que va donar durant uns quants anys el Tribunal Constitucional a Espanya mai l'ha donat, ni de lluny, el Consell de Garanties Estatutàries –mai. I crec que això també ho hem de dir quan comparem, perquè aquell espectacle va ser denigrant, dantesc. Van perdre tota l'autoritat moral i tota la legitimitat. Ara les lleis els protegeixen, però quin espectacle tan denigrant: baralles públiques dels membres del Tribunal Constitucional, a veure qui la deia més grossa sobre un fet que ells mateixos havien de resoldre, que era l'Estatut de Catalunya.

Què vull dir amb això? El que vull dir és que, si vostè vol coses acordades, jo també. No som diferents en aquest sentit. L'única diferència que hi ha entre vostès i nosaltres és que, si vostès no ho tenen acordat, arriben a la conclusió que no es pot fer re més que seguir insistint.

I jo li dic una cosa: l'experiència nostra demostra que això és *ad kalendas graecas*. Mai ens faran cas si seguim insistint, perquè sempre trobaran algun mecanisme per acabar-s'ho carregant, com demostra la història. Sí, home, això és el que demostra la història, només l'han de repassar.

Mirin vostès tots els processos estatutaris que ha seguit Catalunya durant els darrers vuitanta anys, sempre ha passat el mateix. L'Estatut del 32 va sortir d'una manera de Catalunya –votada, per cert, pels ajuntaments, etcètera– i com va tornar? Primet. L'Estatut del 79? No es va complir mai, i era una llei orgànica, paccionada, acordada, estructural, que havia donat sentit a la recuperació de la democràcia. Mai es va respectar, ni tan sols el finançament! Perquè recordin que l'Estatut –ara que parlem de diners– deia que el finançament de Catalunya havia de ser una mitjana entre la població catalana i la contribució de Catalunya a l'economia espanyola, el PIB. Mai ho van complir, tots els governs espanyols. I era llei, i era orgànica, i estava acordada i àmpliament votada. I s'ho van passar pel clatell, com sempre. Aquesta és la realitat.

Aleshores, o ens enfrontem a aquesta realitat o no ens en sortirem mai. I ara, efectivament, hi ha una part molt important de la població catalana que diu: «Escolteu, no podem seguir com fèiem abans.» Vostè ens proposa el camí d'abans. És legítim que ho proposi, eh?, hi ha partidaris d'aquest camí. Però vostè realment creu que té recorregut aquell camí d'abans, si depenem de l'acord de l'Estat sempre? Aquesta és la situació en la qual ara ens trobem.

I, aleshores, ens diu una cosa, senyor Iceta, ens diu: «Però, home, podíem haver utilitzat un altre instrument» –la llei que va aprovar, per cert, el Govern presidit pel president Montilla–: «consultes populars per via de referèndum.» Evidentment, que la podíem haver utilitzat, tant de bo l'haguéssim pogut utilitzar, senyor Iceta. Però que vol dir «per via de referèndum» –què vol dir? Vostè ho sap perfectament: que requereix l'autorització *expressa* de l'Estat, han de signar. I vostè creu que l'Estat i el Govern central estan disposats a signar, ells, és a dir, a estampar la seva signatura, perquè nosaltres puguem fer un referèndum a Catalunya? Però si ja es veu que no. Estem a anys llum –no a quilòmetres, no: a anys llum– d'aquesta possibilitat.

I, aleshores, hem trobat un altre mecanisme, que és dir: «Escolti'm, si no hi ha cap manera d'acordar res, almenys, potser» –ja que no volen passar per haver d'estampar la seva signatura a un document autoritzant-nos a fer una cosa així que els deu semblar horrible–, «almenys, si ho fem amb una llei catalana, podrien intentar fer veure» –sí, el que ara li diré– «que ells no autoritzen res i que això té el valor que té.» Perquè, evidentment, tothom sap que no té conseqüències jurídiques vinculants immediates. És el que jo n'he dit «tolerar» la consulta catalana.

Ara, ho faran? Si ens atenem a les declaracions, és evident que no. Però era un camí, senyor Iceta, per resoldre el repte –era un camí, era un camí. Vostès la votaran, no estant d'acord, després, amb la pregunta.

I ara permeti'm que li faci també una referència sobre això: ja sé que la pregunta es podria haver formulat d'una altra manera, segur. Vostè mateix n'ha formulat una possibilitat. Però deu entendre que, quan es formulen aquest tipus de preguntes tan complexes, perquè la realitat és molt complexa en aquest cas, hi ha d'haver un acord general; «general»: un acord suficient. I, fixi-s'hi, la pregunta que vàrem acordar nosaltres té un acord suficient; la que vostè planteja no. Aquest és el problema.

I, aleshores, dintre del que hi ha, que és la pregunta que tenim acordada, jo em pregunto: el PSC, amb la filosofia que té, que en el fons és de dir: «No ens podem quedar igual. Igual no ens hi podem quedar, ha de ser diferent, això, però no hem d'anar a un estat independent» –entenc que aquesta és la seva posició–, «per tant, més devolució de poders» –allò que vostè resumia en la seva intervenció–... Vostès tenen una manera de presentar-se en aquesta consulta del 9 de novembre defensant això, que és «sí» a la primera part i «no» a la segona. Perquè la primera part es pot fer d'una altra manera, però vostès saben perfectament que, tal com està explicada, vol dir: «Dintre de l'Estat espanyol, però amb un *statu quo* molt diferent.»

L'hi hem dit paraula «estat»: «Vol que Catalunya esdevingui un estat?» Escolti'm, també Baviera és un estat i està dintre d'Alemanya, i Massachusetts és un estat i està dintre dels Estats Units, i dels altres cinquanta estats nord-americans també se'n diuen «estats». D'estats, n'hi ha molts que estan dintre d'altres estats. Per tant, vostès s'hi poden agafar perfectament.

Ara sóc jo que li faig una demanda –jo la hi faig–: vostès estan a favor de la Llei de consultes; hi votaran a favor, els ho agraeixo, són conseqüents amb el que varen dir en el seu moment; ara, si vostès volen una consulta sobre el futur polític de Catalunya en base a aquesta llei, ara tenen la possibilitat de fer costat a aquesta consulta dient «sí» a la primera part de la pregunta i «no» a la segona. I tothom ho entendrà i tots ho respectarem. És la manera de ser-hi, de ser-hi tal com vostès hi volen ser i d'ajudar que la política catalana se'n surti i se'n surti bé. Perquè no és el mateix fer això amb el PSC jugant a favor i remant a favor que no pas amb el PSC al marge. I vostès ho saben perfectament.

Per tant, és una petició concreta. Vostès, senyor Iceta, hi poden ser. No hi poden ser perfectament, ja li ho admeto, però hi poden ser –hi poden ser–: «sí» a la primera part, «no» a la segona. Si hi són d'aquesta manera, hi ha moltes més possibilitats que el 9 de novembre surti com ha de sortir. I això depèn de vostès; en aquest cas, depèn del PSC.

Bé, i el darrer comentari. Ens parlava del canvi de la Constitució. Fixi-s'hi, jo ho he dit públicament i ho repeteixo avui –i, per tant, no el sorprendrà, el que ara diré–: si en algun moment l'Estat –no el Govern espanyol, eh?, o no l'oposició– té alguna cosa consistent a oferir que també afecti les aspiracions polítiques de Catalunya, que ens ho expliquin. Perquè a hores d'ara, senyor Iceta, l'única percepció que jo tinc és el no a tot. I a l'altre costat, en el món del PSOE, tinc una percepció diferent: no és el no a tot, és el no a la consulta –per cert, això sí, eh?, ho deixen molt clar–, però no el no a tot.

Si en algun moment aquest Estat, que és la suma del Partit Popular, el PSOE, altres partits i altres estaments, si la suma de tot això, que és l'Estat espanyol, té alguna cosa a oferir de veritat, escolti'm, que ho posin sobre la taula. I la condició que nosaltres hi posem

és quina? Que es voti, a la consulta. I allò que diuen, no?: «Que guanyi el millor.» O dit d'una altra manera: «Que guanyi el que la gent vulgui.»

Ara, no hi ha re a l'altre costat, senyor Iceta –no hi ha re. Aquest és el problema: no hi ha re. Vaja, sí que hi ha..., el que els deia abans: hi ha un «no» com una catedral, hi ha un «no» com una casa de pagès, un «no» monumental. «No» a què? «No» a tot. «No» a l'Estatut, vostès ho van viure! «No» com una catedral: van fer tot el que van poder per carregar-s'ho i ho varen aconseguir. «No» al pacte fiscal; tenia un ampli suport en aquest Parlament. «No» al pacte fiscal: va ser rotund, rodó, sense concessions.

Aleshores recorden que l'excusa va ser la de dir: «No, no, si estem a punt d'aprovar un nou model de finançament.» *(El president de la Generalitat riu.)* Sí, home *(rialles)*, tan «a punt» *(remor de veus)* –tan «a punt», tan «a punt»– que han passat dos anys, incomplint la llei per part d'ells; tan «a punt», hi estaven.

No hi ha re, senyor Iceta –no hi ha re. Hi ha, només, que nosaltres no puguem votar. I no es sorprengui si amb aquestes actituds a Catalunya hi va havent desconnexions progressives d'aquest Estat, que es veu com un estat intolerant i, a més a més, un estat que no ens ajuda i que més aviat ens frena.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

President, amb el màxim respecte, només l'he vist somriure quan explica quan li diuen que no. *(Rialles.)* I jo crec que no és l'actitud que més li convé, en el país; a vostè segurament sí, perquè somriure de tant en tant és molt bo, però de tota la seva intervenció, l'únic moment que estava com content és quan ens explicava els nos que havia recollit.

I vull dir-li-ho: té vostè raó en moltes de les coses que ha dit. Si l'actitud del Govern espanyol, o, per no carregar-ho tot sobre el PP, de les institucions espanyoles, fos diferent, la nostra situació política seria diferent. Aquests dies ho estem veient també a Escòcia. Què està passant? Va haver-hi una enquesta, em sembla que era la tercera setmana d'agost –a més, jo estava a Londres–, en què per primera vegada surt que guanya el sí, i llavors, escolti'm, tot va canviar: de cop i volta a la gent se li trencava el cor, el líder laborista va demanar a tots els anglesos que posessin la bandera escocesa al balcó, els liberaldemòcrates van desenterrar la seva proposta federal, van tots desembarcar allà. I per tant, també allà, que tot ho fan gairebé perfecte, també va haver-hi un cert procés d'estovament, i de canvi i de proposta.

Però, és clar, si vostè em diu: «No, si em diuen que no, jo hi renuncio», doncs, això de la consulta s'acabarà aviat, perquè que no ja ens ho han dit. Oi que no? Oi que hem de seguir? Doncs, nosaltres amb la reforma constitucional, també. Perquè si a la primera que ens diuen que no, ens tirem enrere; si a més els diem: «No, no patiu: si no fem la consulta, anirem a eleccions», avui han dormit millor, no pitjor.

Per tant, jo el que li estic plantejant és una cosa molt de fons, i és: què volem fer dels dos anys que queden d'aquesta legislatura? Emparar-nos només en una negativa, en una cosa que no depèn només de nosaltres, per no fer res més?, o intentar fer altres coses? I aquesta és la qüestió, perquè jo he intentat no entrar en aquest terreny, perquè a vegades també és irrespectuós amb les institucions.

Vostè té tota la raó quan parla del Tribunal Constitucional dels anys de l'Estatut. Tots hi estàvem d'acord: vam fins i tot fer una llei per canviar-ne la composició. Però la darrera sentència que ens ha afectat, que és la de la Declaració de sobirania, l'han fet per unanimitat. Jo, independentment que m'agradi més o menys pel contingut, crec que, com a demòcrata..., que una alta institució de l'Estat funcioni per unanimitat en un tema així, ho acullo positivament. Perquè crec que s'ha fet un esforç, de la forma que sigui, per fer un acord que no és d'una part contra una altra, que no és de pura conjuntura política, sinó que s'ha fet un esforç d'integració que ha permès una unanimitat.

Li dic això perquè el nostre Consell de Garanties Estatutàries no va aconseguir aquesta unanimitat per a la Llei de consultes populars no referendàries. I jo quan parlo d'autoexigència és que parlo de referir-nos a les coses que depenen només de nosaltres, i les coses que depenen només de nosaltres no les fem bé. I jo crec que amb una llei de consultes populars no referendàries no es pot fer la pregunta pròpia d'un referèndum. Què vol que li digui? *(Remor de veus.)* Sóc així!

I llavors, ja m'agradaria, que em convencés, i vostè és molt –perdó per l'expressió *(l'orador riu)*– divertit. Diu: «No et preocupis, t'imposo la pregunta i a més et dic què hi has de respondre.» Bé, moltes gràcies, president *(remor de veus)*, surto més feliç, però és que això no ho arreglem així.

Vostès no van comptar amb nosaltres per fer la pregunta perquè van considerar que no érem de fiar, no érem prou patriotes nacionals –bé, molt bé–, i la van fer amb qui la van fer. Però nosaltres aquesta pregunta no l'acceptem –no l'acceptem. I llavors, a més, creiem que no encaixa amb la llei que aprovarem amb els nostres vots.

I per intentar ajudar –miri si estem disposats a anar lluny–, posem unes esmenes per intentar blindar la pregunta i la consulta, per intentar-ho, després d'haver llegit el dictamen, no només els vots particulars, sinó el dictamen majoritari. I no hem rebut ni una resposta de ningú sobre aquest intent, que, creguin-me, és absoluta bona fe, bona voluntat, voluntat positiva de blindar la consulta a través de la llei.

Clar que és veritat que potser hauríem hagut d'amenaçar amb no se sap ben bé què. Nosaltres som així d'alegres i vam dir: «No, hi presentarem una esmena, però encara que no ens l'acceptis et votarem igual.» Potser aquí vam perdre una mica..., el meu ponent no

m'ho perdonarà mai. Però jo volia deixar clar que jugàvem net.

Però si nosaltres diem que aniríem més blindats si el Consell de Garanties avalués la pregunta, és veritat o no? Perquè és una previsió que està a la llei nostra que regula la iniciativa legislativa popular, precisament perquè creiem que era una manera de blindar-ho millor. Si nosaltres diem que dient sobre quina competència estem formulant la pregunta en el decret de convocatòria de la consulta aniríem millor, per què no? Senzillament perquè ho diuen els socialistes, que no estan en aquest pacte? Escolti'm, no juguem a la ficció, president, perquè a mi, la veritat, una vegada em va sortir..., i potser va resultar irrespectuós, però en una ràdio em preguntaven: «Però vostès volen votar el 9 de novembre?» I vaig dir: «No, i, si pot ser, el 8.»

Nosaltres volem consulta, volem que n'hi hagi, però nosaltres ens temem, i lamentem, que, aprovada la llei, formulat el decret de convocatòria amb la pregunta que vostès han acordat, tindrem de forma immediata una sol·licitud de suspensió de la llei i del decret. Vostè em diu, i segurament té raó: «És que encara que preguntéssim sobre el dogma de la Santíssima Trinitat» –amb perdó; com que vostè abans parlava de missa, doncs, també és un altre exemple–, «també ens dirien que no.» I potser té raó, és molt probable que tingui raó, però això ens treu a nosaltres la responsabilitat d'intentar fer les coses el màxim de bé possible?, acostant-nos a aquesta perfecció que es reclama de boca enfora però que després em temo que no es practica quan arriba l'hora de la veritat.

I quan arribi l'hora de la veritat, i lamento haver-me de posar en aquest escenari, *si* el Tribunal Constitucional suspengués el decret de convocatòria i/o la llei, nosaltres ja li ho diem: acceptarem esperar que el Tribunal Constitucional acabi fent la seva sentència i la seva resolució al respecte, i creiem que un govern no pot seguir organitzant una consulta si es produeix aquest escenari. En això volem ser molt clars, no vull dir que tinguem raó –jo ja no aspiro a tant–, però li diem com creiem les coses, perquè la història de Catalunya també demostra que, sortint de la llei, hi perd Catalunya i, a més, hi fa perdre també al conjunt d'Espanya. Però aquell que està disposat a estar cec sempre que l'altre estigui borni, doncs, no..., no és el nostre estil de fer política. Les coses com pitjor, pitjor, no millor.

Vostè diu: «No hi ha res a l'altre costat.» Per ara no, té raó. Però això a nosaltres no ens farà renunciar a la batalla per una Espanya diferent, en la qual Catalunya se senti més còmoda; de la mateixa manera que no ens farà renunciar que els catalans puguin votar, de la mateixa manera que no li farà, a vostè, renunciar al seu projecte, o el senyor Junqueras a la independència, només faltaria. Però en una democràcia, si efectivament hi havien els tres camins que vostè ha dit –les bufetades, l'explosió o el pacte–, no tenim més remei que buscar el pacte, i per buscar el pacte és veritat que a vegades un ha de ser molt fort i estar disposat a coses que normalment no faria, menys una: saltar-se la llei –des del nostre punt de vista.

A més, vostè diu: «La pregunta...» Jo no voldria..., vaig fer un dia un article sobre això, que es deia: «La pregunta, un nyap.» Hi ha una comissió de Venècia, del Consell d'Europa, que és la que estableix els criteris de qualitat democràtica que han de tenir referèndums i consultes, i aquesta doble pregunta encadenada, que els té una mica encadenats, no passaria el criteri de claredat –no el passaria, aquest criteri. En fi, també és opinable: segur que hi ha alguns experts, i que segur que alguns els tenen ben a mà, que els diran que no. Però, en fi, «un estat», com vostè deia, no se sap el que és. I si una pregunta en necessita una altra per ser clara, és que no és prou clara –això no sé si és de Locke o d'altres filòsofs *(Rialles.)* Per tant, no és prou clara, perquè, efectivament, Jalisco –Guadalajara–, Baviera són estats; Massachusetts i Alabama, també. I en canvi, quan la gent parla d'«estat» normalment es refereix a estats independents. I si es volia fer una pregunta sobre el federalisme, com alguns amablement ens diuen, no hi hem sabut trobar la paraula.

Potser no m'he explicat prou bé, però li torno a llegir el que li he preguntat quan parlava del cas Pujol –que jo he intentat parlar del cas Pujol sense parlar de Jordi Pujol. Era: «Vull preguntar-li expressament si ha donat instruccions perquè siguin investigades totes les informacions sorgides les darreres setmanes que apunten a negocis privats fets a l'empara de l'activitat de la Generalitat.» Vull donar-me per satisfet en el sentit que vostè ha dit: «Us vull donar la tranquil·litat que fem tot el possible per saber el que hi ha de dolent.» Però jo, si fos president, m'hauria quedat més tranquil..., i disculpin un exemple, que és el que ara em ve al cap: si hi ha una cosa que ha sortit de la ITV, doncs, jo demanaria, escolti'm, un informe al departament sobre el procés d'adjudicació de les ITV –que potser el té, eh? A això, és al que em referia. Per tant, no feia referència ni a l'origen de la fortuna, ni a qüestions, diríem, d'ordre més familiar o particular.

Sobre el tema de... Escolti'm, jo l'entenc molt bé quan vostè diu que fa tot el que pot, vostè m'entén a mi quan jo li dic que hauria de fer més, i tots ens entenem. Però el problema és què els diem als ciutadans de Catalunya: que s'acaba el món el dia 9 o que intentarem junts fer més i millors coses per arreglar la seva situació concreta? Aquesta és la qüestió, i que, d'aquest debat, no em queda prou clara, francament, president. És possible que no puguem ser tots més clars –és possible–, però entengui el neguit, i entengui una mica la vehemència. Quin és el missatge que diem els catalans? Ho posem tot en funció d'una decisió que no depèn només de nosaltres, i que a més, per desgràcia, tenim bastants indicis que no serà positiva? O ens plantegem, també, altres coses, un altre camí, i aprofitar els dos anys que queden, i més si tenim present que teníem la legislatura anterior que també va acabar de forma abrupta a la meitat? Aquest és..., el que jo li volia dir. Si no hi ha acord, no hi haurà reforma de la Constitució, i no hi haurà consulta, i no tenim instruments, crec jo, per saltar aquesta paret.

I per últim, molt ràpidament: és veritat que tenim pocs instruments i pocs mitjans. Vostè parlava que han es-

gotat totes les possibilitats d'impostos. Sí, però reconeguem-ho tots plegats: per successions l'any 2008 recaptàvem 1.000 milions d'euros, i ara només 100. Dirà: «Són només 900, els que ens falten.» Bé, és possible. Amb 900 no es poden fer gaires coses? Home, Déu n'hi do.

Nosaltres el que li demanem és que fem el màxim esforç possible per treure el rendiment que els ciutadans necessiten per fer front a les seves dificultats, i el nostre grup creu..., es pot equivocar, naturalment, com vostè m'ha rectificat, i li accepto plenament la xifra de matriculats a la universitat, però nosaltres volem garantir, estar segurs que això es fa i es fa bé. I per això ens oferim a col·laborar, per això presentarem les nostres propostes de resolució, i seguirem treballant des del Parlament pel que ens paguen els ciutadans, que és per resoldre els seus problemes, i, si és possible, no crear-ne més.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies senyora presidenta. Des del mateix escó, senyor Iceta, perquè ha fet una precisió molt concreta. Quan parlava aleshores del tema aquest de les instruccions, sobre negocis privats, etcètera, ha parlat de les ITV, concretament, no? Doncs, miri, en el cas de les ITV no cal donar cap instrucció per la raó que ara li explicaré: perquè tot el que es diu que es volia que fes la Generalitat de Catalunya sobre les ITV, la realitat demostra que va fer exactament al contrari. Fixi's si està fet l'informe. Es deia: aniria bé que fessin això, i això, i això respecte a les ITV, i el Govern no va fer cas ni d'allò, ni d'allò ni d'allò, sinó que va fer el que creia que havia de fer, contrari al que es demanava.

Per tant, quin millor informe que no haver fet cas del que es diu que es demanava. I això vostès ho poden comprovar a través de tota l'acció del Govern, em sembla que va ser l'any 2012, o l'any 2011, que es va procedir d'aquesta manera. Informe fet amb tots els ets i uts, el Govern va fer el que havia de fer, i no va fer cas d'un munt d'especulacions, que –permeti'm vostès, que tenen experiència de govern– vostès saben que, quan governes, d'especulacions te n'arriben de tota mena; de propostes, de tota mena; de reflexions, de tota mena, i de suggeriments, de tota mena. I en aquest cas es va actuar absolutament, doncs, al marge de qualsevol suggeriment que hi pogués haver per part de gent, a més a més, molt diversa, perquè també un govern, òbviament, parla amb gent molt diversa.

No, i una darrera cosa *(el president de la Generalitat riu)*: jo acostumo a somriure en diverses ocasions. Miri, un dels somriures més grans va ser quan amb el president Maragall vàrem acordar la proposta d'Estatut el 30 de setembre de l'any 2005. A mi, senyor Iceta, m'agrada dir que sí –a mi m'agrada dir que sí. «Disfruto» molt quan les coses surten bé –molt–, i ho he demostrat durant molts anys, em sembla, i en aquest mateix Parlament. No es pensi que «disfruto» quan les coses surten malament, no serveix per a ningú, ni per a mi, òbviament tampoc, però això segurament és el menys important, no?

I una tranquil·litat que li vull donar: per convocar aquesta consulta no ens saltarem la llei, senyor Iceta, no ens la saltarem –no ens la saltarem. Jo convocaré aquesta consulta d'acord amb una llei de consultes aprovada per aquest Parlament, serà una consulta convocada legalment. Jo els demano que això ho expliquem a tot arreu. I fixi's en una cosa: tal com estan les coses, amb l'evolució democràtica que estem vivint, i tal com funcionen les coses a tot arreu, i amb els moviments que veiem pertot arreu, vostè creu que podem arribar a la conclusió que no és legal *preguntar l'opinió*? És que estem demanant això, estem demanant preguntar l'opinió.

Ara, és que potser no volem que es pugui preguntar sobre això, com si això fos prohibit. Jo ahir no els vaig parlar d'eleccions, al revés: els vaig dir que jo no en tinc cap ganes, que hi hagi eleccions, i pel que depengui de mi, no hi seran. Fixi's si és clar, això. Ara, que jo no en tingui cap ganes, i que pel que depengui de mi no hi seran, no vol dir que aquest país no se n'hagi de sortir per demanar l'opinió de la gent sobre una pregunta que agradarà més o menys però que està consensuada. Demanar l'opinió i després actuar. Les lleis espanyoles i el moment actual no permeten a un poble que vol parlar a les urnes, poder-hi parlar, per ser preguntat sobre la seva opinió? Això és el que diu la llei de consultes. Mirin-se-la –la que vostès votaran–: què diu la llei de consultes? Diu: «Demanar l'opinió sobre fets transcendents que siguin competència de la Generalitat.» I no és competència de la Generalitat rebre un mandat de la població catalana per poder actuar políticament quan tenim més d'1 milió i mig de persones cada Onze de Setembre al carrer, i quan s'ha constituït aquest Parlament de Catalunya amb el mandat de fer-ho d'aquesta manera? No estem a l'estratosfera, estem a la pura realitat, i crec que el que estem demanant no és demanar molt.

I crec que, explicat així, vostès..., «crec», eh?, no dic el que han de fer, això ho decidiran vostès. Però crec que explicat així vostès ho comprenen, hi podrien ser, i encara els demano que hi siguin.

La presidenta

Té la paraula l'il·lustre senyor Miquel Iceta.

Miquel Iceta i Llorens

Gràcies, presidenta. I gràcies, president, per la seva resposta. Doncs, ho celebro pel cas de les ITV, però jo li ho deia de tots. Jo el que..., i si vostè m'ho diu, que ho estan fent, perfecte. Perquè quan ens arribi alguna revelació d'un altre lloc, podrem saber si el Govern de la Generalitat se n'havia cuidat i se n'havia preocupat.

Moltes vegades s'han fet informes. Jo recordo que la primera vegada que va arribar el govern catalanista i d'esquerres també va fer una certa auditoria de gestió de la Generalitat, i va quedar tot rodó i perfecte; després potser no era tan rodó ni tan perfecte. Però jo el que vull –i vostè m'ho ha donat i li ho accepto– és la garantia que el Govern de Catalunya realment es pren molt seriosament els indicis i informacions que apareixen que apunten a activitats fetes a l'escalf de la Generalitat no precisament correctes.

Jo també sóc del sí; per això, entre altres coses, no m'agrada la pregunta que ha fet. Però sobre aquesta qüestió de la legalitat, a veure si..., potser no m'explico prou bé. Jo estic convençut que la Llei de consultes que aprovarem és una llei que és legal; estic convençut que el decret de convocatòria que vostè farà també es fa en funció de la llei; però també estic convençut que el Govern d'Espanya, quan ho porti al Tribunal Constitucional, obrarà en funció de la llei, i que quan el Tribunal Constitucional prengui una decisió, també ho farà en funció de la llei.

I el que li estic preguntant és si ens mantindrem en el camí de la legalitat, en *tots* els seus passos, no només els primers. Jo no votaria la Llei de consultes si pensés que és il·legal; clar, la votaré amb plena tranquil·litat i amb plena consciència. Tinc algun dubte sobre la convocatòria, però aquesta, afortunadament, no l'he de signar jo.

Jo estic convençut que vostè s'ajustarà a la llei. Jo vull millorar la llei, fins i tot, per fer-li córrer menys riscos, president. Però és que després totes les institucions de l'Estat també s'han de moure en el terreny de la legalitat. I la qüestió que està plantejada, per moltes coses que s'han sentit aquest matí, és si el Govern de Catalunya acceptarà, també, que la decisió del Govern d'Espanya de recórrer contra una llei és legal, i que la decisió definitiva sobre la qüestió correspon al Tribunal Constitucional, que el van posar en aquella Constitució que vam votar tots plegats l'any 78, i que afortunadament sembla que ara està treballant d'una manera molt diferent de la que ho feia quan va fer la sentència contra..., sobre l'Estatut –bé, hi deia «contra», ja és això.

I, per tant, aquesta és la qüestió. Jo ja sé que vostè no em pot respondre, i realment, cregui'm, no l'estic interpel·lant, sinó que estic intentant deixar clara la nostra posició, que la fem no per por de ningú, sinó per la profunda estima que tenim pel nostre país i els nostres conciutadans, conscients que hi han errors..., els governs tenen dret a equivocar-se, només faltaria; però jo crec que no tenen dret a situar el seu país fora de la llei. I això li demano, president, i m'ofereixo, si vostè vol, perquè sembla que estan parlant de la possibilitat de parlar els partits que estan a favor d'aquesta pregunta..., bé, no costaria res preguntar-li també l'opinió al PSC, que al cap i a la fi haurà votat la llei que fa possible la seva convocatòria.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats, diputades, persones que ens acompanyen, avui crec que és un dels debats de més transcendència política per al present i per al futur de la història de Catalunya. Avui, senyor Mas, hauria de ser el darrer debat del seu darrer any de legislatura, i en canvi està sent un debat que sembla que és l'últim de la segona legislatura que vostè presideix.

Señor Mas, ayer no escuchamos un debate de discurso de política general, escuchamos un debate de investidura, en el que usted ya quiso –como aquel que dice, *excusatio non petita, accusatio manifesta*– reducir el 75 por ciento de su discurso a la política que es la que debiera haber hecho durante toda esta legislatura..., a dejar el resto para la consulta. Pero hoy hemos visto que de lo que se trata en el debate en el día de hoy es de la consulta, el referéndum independentista y el futuro de Cataluña.

Parece que le han salido dos socios alternativos antes del uso de la palabra de este grupo parlamentario. Decían los teletipos que usted ya está negociando y valorando la oferta de Esquerra Republicana, y que el señor Iceta le proponía la colaboración del Partido Socialista para agotar la legislatura. La pregunta es, señor Mas: ¿Esta legislatura se acaba? ¿Se acaba el día 9 de noviembre o va a seguir? ¿Esta legislatura se va a acabar si el día 9 de noviembre usted, Gobierno de la Generalitat de Cataluña, no pone las urnas en las calles de Cataluña, es decir, el Gobierno no convoca un referéndum ilegal?

Señor Mas, yo creo que usted está en manos de Esquerra Republicana y de la Asamblea Nacional de Cataluña. Usted dijo al empezar su primer año de legislatura: «Empiezo mi etapa como presidente presentándome como timonel de la nave», y está acabando en naufragio. Porque «naufragio» son tres elecciones en cuatro años, y una incapacidad manifiesta para gobernar fuera del monotema del referéndum ilegal.

En diciembre de 2012, tras las últimas elecciones anticipadas, usted fijó rumbo de colisión. ¿Recuerda usted que lo dijo? Y la colisión acaba en choche de trenes, acaba en naufragio, acaba en división y enfrentamiento de la sociedad catalana. Y quiero convencerme, señor Mas, que usted no desea eso para todos los catalanes. Aún, en el fondo de nuestro profundo pensamiento, queremos creer que usted no quiere plantear esa división, esa ruptura y ese enfrentamiento.

Coincidimos con usted en que Cataluña empieza a ser una sociedad en recuperación, y una sociedad que también quiere concordia. No es una sociedad en recuperación económica gracias a su gestión de gobierno, sino gracias a la gestión de gobierno de otros, de los que se está beneficiando Cataluña, pero funda-

mentalmente lo es gracias al impulso, a la *empenta*, a la capacidad emprendedora, dinámica, de una Cataluña industrial, de una Cataluña de servicios, de una Cataluña emprendedora, de una Cataluña creativa, que, a pesar de la obsesión de su Gobierno por el independentismo y por el referéndum ilegal, ha sacado a este país y a esta Cataluña de la crisis.

Señor Mas, la política no se hace en la calle, la política se hace aquí. La calle no cambia derechos. Hay que escuchar siempre a la calle. ¿Pero usted escuchó a la calle cuando se manifestaba en su primera legislatura sobre los recortes que usted tuvo que hacer para reducir el déficit que le dejaron sus socios del tripartito, en 4,6, y dejarlo al 2,1, gracias, por cierto, al apoyo de este grupo parlamentario? Usted dijo desde esta cámara: «La política se hace aquí, no en las calles.» Cuando a usted le interesa, la voz de la calle vale más que la voz del Parlament de Cataluña.

Señor Artur Mas, los catalanes no merecemos un gobierno con un único proyecto frustrante, irresponsable, oxidado y anticuado. Y créanme, señoras y señores diputados, que el proyecto de la independencia es, a mi entender..., y espero que tengan el máximo respeto, como todos tenemos, a cualquier otro planteamiento legítimo, porque en democracia todos son legítimos si cumplen las reglas del juego democrático, a que yo considere que el proceso de la independencia es mirar hacia atrás, es anticuado, es oxidado y es frustrante.

Pero eso no lo digo yo: lo dijo usted, señor Mas, en el año 2002. En el año 2002 dice el presidente de la Generalitat: «Cataluña puede aspirar a mantenerse en el entorno del Estado español. Sería irresponsable llevar al país hacia un camino que significara una frustración colectiva.» Cuando el 9 de noviembre las urnas no salgan a la calle, usted será el responsable de la frustración colectiva de muchas personas que salieron, generando unas expectativas que usted y su Gobierno han movilizado.

Y dijo usted: «España no es Yugoslavia. Además, entre Cataluña y España existen suficientes lazos e historia compartida como para tener muy presente el bagaje común, que se manifiesta incluso en la composición demográfica de Cataluña.» No podemos estar más de acuerdo con usted. Lo que ocurre es que usted ha cambiado muy rápido en todos estos años, se ha vuelto independentista; no sabemos si para tener el control de una hacienda pública o para tener el control de la justicia, ahora no sabemos por qué otros fines alternativos.

Señor Mas, usted ayer se mostró como un presidente agotado, como un presidente débil *(remor de veus)* –no he trobat el got abans, no es preocupin vostès, després ho farem amb el got. *(Pausa.)* Usted se mostró ayer como un presidente agotado, débil y, además, en una encrucijada: la encrucijada que le plantea la Asamblea Nacional de Cataluña y la que le plantea Esquerra Republicana de Cataluña. Por cierto, señoras y señores diputados, si el señor Mas sigue estos dos años de legislatura –que queremos estabilidad para Cataluña y no elecciones anticipadas, porque los catalanes no se merecen inestabilidad permanente–, los socios de Esquerra y los socios del PSC son los que han endeudado a todos los catalanes con deudas hasta el 2108; vaya socios de camino que se encuentra usted y que se busca usted con unos y con otros.

Mire, el día 9 de noviembre usted sabe perfectamente que no se va a votar. Usted sabe perfectamente que no se puede realizar ese referéndum, porque la consulta del día 9 de noviembre no es una consulta. Tiene naturaleza jurídica de referéndum, por dos elementos básicos, jurídicamente hablando: 1, porque se dirige al censo electoral general, aunque sea para mayores de dieciséis años y el *conseller* Gordó haya querido ampliarlo para, de alguna manera, poder obviar la totalidad del censo electoral general; y 2, porque no está en el ámbito de sus competencias del artículo 122.

Hemos escuchado razones filosóficas, éticas e históricas, de lo que aquí han pasado muchas cosas. Y yo les recomendaría a algunos de los que están aquí que busquen resoluciones del propio Consejo Europeo y resoluciones también de la democracia occidental y del presidente Obama en las que se dicen que no se pueden realizar referéndums de ámbito local en contra de la normativa nacional de un país. Por tanto, señor Mas, usted sabe que no puede hacer ese referéndum.

Usted... Le voy a decir otra cosa, y lo lamento profundamente: usted ha perdido una oportunidad gobernando Cataluña. Va a decepcionar a todos aquellos que no hemos querido que se rompieran las reglas del juego democrático, pero también va a decepcionar a todos aquellos a los que ha impulsado a unas expectativas a favor del independentismo, y va a ser usted quien tenga que gestionar esa frustración colectiva. ¿Ayer qué les dijo a los catalanes? Que se unirá a *les forces* que han apoyado el derecho a decidir. ¿No tiene usted la valentía política de dar la cara ante los catalanes y decirles que el Gobierno de Cataluña no va a poner las urnas el día 9 de noviembre para preguntar lo que usted dijo que se preguntaría hace un año y medio?

Si pone usted las urnas, sabe que estará fuera de la democracia. Porque le digo una cosa: ese Tribunal Constitucional al que usted ahora acaba de desprestigiar son las reglas del estado de derecho, que, por cierto, no debe estar tan desprestigiado cuando en esta legislatura usted ha presentado treintaicinco recursos de inconstitucionalidad ante el tribunal que usted cree que está desprestigiado, y el Gobierno ha presentado ocho. La ley es la ley para todos, y no se puede escoger la legalidad que a uno le guste y la que no le guste al otro. El señor Homs decía: «No, es que hay que estar en la legalidad catalana.» Señor Homs, señor Junqueras, la legalidad es la legalidad catalana, española y europea, y ustedes no pueden sustraerse de los mecanismos del estado de derecho y de la legalidad cuando ustedes quieran y cuando ustedes lo decidan, porque eso es profundamente y puramente antidemocrático.

Pero es que además el señor Mas sube aquí y dice: «Es el Partido Popular el que no les deja votar», Partido Popular que le recuerdo a usted que está votado por 11 millones de españoles, y que tiene la legitimidad para hacer cumplir la ley. No es el Partido Popular

quien se lo dijo: fueron todos los españoles y la soberanía nacional quien el 8 de abril le dijo, y la democracia habló, que no se le trasladaba la competencia exclusiva. Si usted no tiene la competencia exclusiva para hacer referéndums refrendarios, tampoco tiene competencia para poder hacer referéndums no refrendarios, porque no tiene competencia para hacer referéndums, que es una competencia estatal.

Mire, señor Artur Mas y señores miembros del Gobierno, los diputados catalanes votaron todos mayoritariamente en contra de sus intenciones rupturistas. Y, señor Iceta, yo lamento que usted venga aquí a plantear contradicciones; me gustaría que escuchara más algunas de las cosas sabias que les decía su padre. Pero desde luego, señor Iceta –desde luego, y seguro que las escuchaba siempre, conociéndolo a usted–, los diputados socialistas, no el Partido Popular, fueron los que rechazaron la cesión de esta competencia exclusiva. Venir aquí a decir que se puede hacer una consulta legal y acordada cuando en Madrid el Partido Socialista Obrero Español y sus diputados catalanes votaron en contra de ceder la competencia exclusiva es una clara contradicción. No se puede estar en un sitio y en el otro, no se puede estar en los dos lados, señor Iceta. *(Aplaudiments.)*

Pero es que además, señor Mas, usted ayer la verdad es que escuchándolo nos daba lecciones de Europa, y nos decía: «España será mejor si se vota, y Europa será mejor si se vota.» Sin duda: nos ha costado muchos años llegar a poder votar. Se ha sufrido una dictadura durísima, y los hijos de la democracia, que somos nosotros, muchos de nosotros que no hemos vivido esos momentos, no querríamos jamás volver a tener que repetir eso. Cataluña ha vivido ya cuarenta y una elecciones, y hemos votado. Pero votar –votar, señor Mas– no es cuando usted o el señor Junqueras lo deciden, sino que se vota de acuerdo a la democracia; si no se vota de acuerdo a las leyes, no es democracia.

Por tanto, yo le diría alguna cosa más: usted hablaba ayer de populismos y egoísmos en Europa. En momentos en los que el yihadismo del Estado Islamista o graves crisis como la de Ucrania están acechando el futuro de Europa, que algunos vengan a plantear secesionismos y rupturas como la que usted plantea, eso sí que es populismo y egoísmo. Y le diría: «Léase lo que dice la señora Merkel, el señor Juncker, el señor Hollande», porque no dicen que lo mejor para Europa sea que Cataluña vote al margen de la normativa nacional del Estado.

Pero, además, quiero decirle otra cosa: no arrastre a los catalanes al precipicio, no arrastre a los catalanes a la ilegalidad. Usted tiene varios problemas. Uno, que ha ido demasiado lejos, y ahora tanto la Asamblea Nacional de Cataluña, como el señor Junqueras como la gente que salió a manifestarse le piden que ponga las urnas. ¿Qué va a hacer, señor Mas? ¿Va a subir a esta tribuna después del uso de mi palabra a decir que diga lo que diga el Tribunal Constitucional el presidente de la Generalitat va a poner las urnas el 9 de noviembre? ¿A que no tiene valentía para decir eso?, ¿a que sabe que no lo puede hacer? Porque sabe que hasta el último día está engañando a todos: a sus socios de Gobierno y al pueblo de Cataluña, y los catalanes no se lo merecen, ni los que quieren la independencia ni los que no la quieren. *(Aplaudiments.)*

Además, señor Mas, usted tiene ya miembros de su Gobierno que piensan como nosotros: la señora Ortega dice que no avalaría la convocatoria si el Tribunal Constitucional la impugnara. El señor Vila también lo ha dicho, y algunos otros más, incluso el señor Espadaler rechaza que se salte la legalidad si el Tribunal Constitucional la suspende. Pero usted prefiere ir de la mano del que apela a la desobediencia civil, de la mano de Esquerra Republicana, que ha hundido en la ruina a Cataluña, y que dice que va a paralizar la economía y que además dice que hay que desobedecer la legalidad. ¿Sabe lo que es eso? La selva, señor Mas. Cuando no hay normas, cuando no hay leyes, cuando alguien las salta porque quiere, estamos en el más absoluto momento y situación antidemocráticos.

Señor Mas, yo le diría, como le dije y como creo que el fundador de Convergencia Democrática, al que usted no nombró ayer..., yo creo que ese padre político que usted tuvo propugnaba una política victimista, gastaba demasiado y, aunque mandaba mucho, mandaba mal. Pero es que, además, tenía una ideología fundada que se resume muy claramente: «Nosotros somos formidables, y Madrid siempre se equivoca; de los demás, nadie tiene razón.» Y así llevamos tres décadas diciendo que todo lo que ustedes hacen es formidable y Madrid siempre se equivoca.

Pero es que además le diría que instaló una dictadura blanda, en la que se tenía que pedir permiso para ser catalán de primera y de segunda, y yo creo que ha dejado un lastre muy fuerte. *(Veus de fons.)* No s'esveri, senyora consellera; no s'esveri, senyora Rigau: són paraules del molt honorable president Tarradellas, no de la diputada que els parla, senyora Rigau. *(Aplaudiments.)* Paraules del senyor Tarradellas, molt honorable president de la Generalitat, totes i cada una, fil per randa, i, a més, escrites en un article pel senyor Pepe Antich.

Miri, senyor Mas... después de lo estamos viendo y lo que estamos descubriendo, creo que usted, que ha sido nombrado por un evasor fiscal que ha engañado a Cataluña y ha cometido el mayor engaño y fraude que ha vivido el catalanismo político..., el catalanismo político ha muerto. Y ha muerto, lamentablemente, porque muchas personas, tanto las que lo votaron como las que no lo votaron, han sentido una gran decepción.

Se ha estado engañando durante treinta años. Usted habló ayer de transparencia. Bueno, pues ahora ha empezado la transparencia: ha empezado la transparencia con la confesión del señor Pujol. Después de treinta y cinco años, ahora sabemos qué se hacía des de la presidencia de la Generalitat, qué se hacía desde la presidencia de Convergència y muchas otras cosas que hemos visto durante estos días. *(Remor de veus.)* No se alteren, señoras y señores diputados, eso lo ha confesado el señor Jordi Pujol i Soley, y ahí está.

Por tanto, ahora algunos podemos entender la prisa que se tiene por la independencia, por tener una hacienda propia, por tener unos juzgados propios, y porque Ítaca

no era el paraíso soñado por usted, sino que Ítaca parece ser que parece más un paraíso fiscal que no una independencia bien gestionada que ustedes son incapaces de gestionar.

Pero, además, señor Artur Mas y miembros de su Gobierno, nosotros sí creemos que debemos solucionar muchas cosas, que debemos solucionar una mejor relación con el resto de España, que debemos solucionar nuestro modelo de financiación, que debemos tener mejores relaciones con el resto de las comunidades autónomas y con el Gobierno de España, y nosotros creemos en el diálogo y en la ley, no en la ruptura y en la división.

Ayer, señor Mas, usted planteó una Cataluña que no conocemos, una Cataluña que parece que le va perfecta, una Cataluña... en la qual prop de 800.000 persones, 570.000 a l'EPA, es troben a l'atur; 233.000 llars catalanes tenen tots els seus membres a l'atur, 400.000 catalans viuen sota el llindar de la pobresa, 70.000 nens catalans depenen d'una ajuda per poder menjar.

Quines reformes ha aprovat el seu Govern per a això? Han aprovat la llei de simplificació administrativa, la llei de finestreta única empresarial, la llei de suport al treball autònom, la llei d'emprenedoria? No han fet cap cosa, senyor Mas –no han fet cap cosa d'això.

Ahir vostè plantejava setanta propostes. Miri, aquest és el seu balanç *(l'oradora mostra un full a la cambra)*: deu lleis aprovades en aquests quatre anys. El Govern d'Espanya, seixanta-tres. D'aquestes deu lleis la meitat... *(Remor de veus.)* Són moltes, oi? Ja ho entenen: és que uns treballen i els altres es dediquen a la independència. *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)* D'aquestes lleis, perdonin que els ho digui, la meitat són per apujar impostos, inclús per recuperar l'impost de successions que vostè va prometre als seus votants que trauria, i altres amb horaris comercials que després s'han vist modificats pels acords a la mateixa ciutat de Barcelona.

Però, miri, en educació: vostè ha llegit l'últim informe PISA? Segur que ho ha entès? Sap que l'educació catalana és una de les que està en pitjor situació amb relació a Espanya i a l'OCDE? Estem en una situació mediocre en matemàtiques, a la cua en ciències, en resolució de problemes estem pitjor que Portugal, que el País Basc i que Madrid. Després d'un fallit intent educatiu, socialista i nacionalista, és hora d'aplicar una nova llei, però com que vostès són els artistes de l'incompliment de la llei, la resposta de la consellera és esquivar la llei. Jo no sé com es pot esquivar una llei: la llei o es compleix o no es compleix. Ara resulta que s'esquiva, són conceptes nous. Ja em dirà si és que l'aplica a trossos o no a trossos, i aquesta és la seva manera d'esquivar-la.

Però, miri, l'educació catalana, que comença el dia d'ahir, comença amb una retallada de 1.200 milions d'euros per als nostres alumnes, 1.026 barracons a les nostres escoles i un decret de plantilles que ha fet xocar amb tota la comunitat educativa, que és el que reclama.

Parlant de sanitat, la sanitat catalana diu..., i ha estat fins ara referent nacional i internacional. Vostè coneix l'informe dels serveis sanitaris de les comunitats autònomes de la Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública? Li recomano que el llegeixi a la pàgina 6: els serveis sanitaris deficients de Catalunya. Sap en quina posició estàvem l'any 2009? En la cinquena comunitat. Ara estem en l'onzena. La resta d'Espanya destina 1.200 euros per habitant, i nosaltres no arribem als 1.100 i som els tercers per la cua.

Mentre vostè està somiant en Ítaca, reunint-se amb el Consell per a la Transició Nacional i veient totes les possibles possibilitats per enganyar els catalans i dirlos que hi haurà legalitat catalana, resulta que a l'Hospital Vall d'Hebron setanta-quatre pacients esperaven d'urgències l'ingrés, a l'Hospital de Viladecans cinc pacients en estat greu esperaven pels passadissos.

Dependència. Què és el que ens explica de dependència? Sap, senyor Mas, que l'últim any hem perdut a Catalunya més de sis mil dependents? I sap que això significa que un terç dels dependents que s'han perdut a Espanya són de Catalunya i només representen el 18 per cent dels seus beneficiaris? Això que diu vostè del 80/20 no és exacte –no és exacte. Ja li ho explicaré, si vol donar-me torn de paraula. Perquè sap que el Tribunal de Comptes ha dit que es posa i s'ha de complir l'aportació no finalista del 49 per cent de la Llei de dependència que vostè no aplica?

Senyor Mas, en matèria de seguretat, vostès estan convertint la imatge de Catalunya –i vagi per davant el nostre missatge de reconeixement, el suport i reconeixement a la nostra policia, en la qual ha hagut de dimitir el director general polític, d'aquesta policia autonòmica–..., Barcelona està projectant al món la imatge dels aldarulls més lamentables després de les manifestacions dels contenidors cremats de Can Vies, del turisme de borratxera a Barcelona, sense que el seu Govern ni el de la ciutat de Barcelona hagin sabut fer una altra cosa que pactar amb els violents per evitar un desnonament ferm.

Impostos i política fiscal. Vostè deia: «Si tinguéssim competències, podríem fer una gran política fiscal.» Coi, i amb la que tenen, per què no ens els ha abaixat mai? Per què no ens els ha abaixat mai? Perquè sempre hem tingut el tram més alt, amb el tripartit i amb vostès. Vostès resulta que el que han fet és apujar els impostos que legalment estan en les seves mans, per a tot: per a noves taxes, per a la creativitat fiscal..., han tingut una gran creativitat fiscal: cessions, eurovinyeta, impostos de caràcter ambiental, energètic, per la seguretat en el futbol, per emetre laudes arbitrals. No sé si aquest és el preu de la llibertat, però sí que aquest és el preu que paguen els catalans per la seva incompetència i per la mala gestió del seu pressupost.

La independència té un preu; sí, senyor Mas, és un preu molt elevat –la independència té un preu. La independència és que no afecta i que no la volen els 7 milions i mig de catalans.

Jo lamento, com a presidenta d'un partit que representa quasi mig milió de persones, que vostè només reconegui, animi i participi a uns manifestants. Els altres

no són fills de Catalunya?, els altres no ens manifestem a Catalunya?, els altres no tenim dret a ser espanyols i catalans? Vostè només està exercint com a president de tots els independentistes.

Però, senyor Mas, voldria parlar d'una altra cosa més. El servei català, el servei públic català, ens costa a tots els catalans molts diners: ens costa 27.000 milions d'euros de despesa corrent, és a dir, 74,5 milions d'euros al dia, 3.600 euros per català. Va pactar amb nosaltres reduir-ho i no ho ha fet, com moltes de les altres coses. Tenim el sector públic més elevat de Catalunya.

De veritat és més important doblar el pressupost del Diplocat, de les seves falses ambaixades que els recursos per a l'educació dels nostres fills? Doncs, no. Vostès opten per prioritzar la despesa entorn del procés independentista.

Però, senyor Mas, voldria parlar d'un tema que preocupa també molt els catalans: el de la corrupció. I abans que m'ho retregui –perquè quan es parla d'això vostès el primer que fan és culpar els altres–, ja li diré que a mi em repugna que hi hagi corrupció al meu partit, i també em repugna que hi hagi corrupció als altres. I em repugna perquè crec que és una xacra per a la classe política i és una xacra per a la democràcia i per a la nostra societat.

Però, escolti'm, el cas Bárcenas, el cas Gürtel, el senyor Matas i d'altres estan a la presó. En altres casos no està succeint el mateix. I ara, miri, mentre nosaltres ens hem preocupat de complir, aquí, que hi ha hagut sempre la llei del silenci, la llei de l'*omertà*, tenim casos tan greus com el cas Adigsa, el cas Campeón, el cas Clotilde, Fundació, ITV, Innova, Manga, Mercurio, Palau, Pallerols, Pretoria i Shirota –que he hagut de preguntar què era això del Shirota; es veu que és una part del cas de Reus, Innova, en la corrupció que els afecta.

D'això, senyor Mas, vostè creu que n'hi ha prou amb les cinquanta-una mesures i no s'ha de fer molt més, especialment amb les informacions sorgides entorn del cobrament de comissions del 3 per cent i amb possibles autoritzacions i coneixements de membres del Govern?

Jo estic convençuda, senyor Mas, que vostè hi tindrà resposta, com l'ha tingut per a la ITV. Estic convençuda que la tindrà i estic convençuda que la donarà en aquesta cambra, però m'ha semblat que, quan vostè ha parlat ja de la comissió del 3 per cent que es va fer llavors en el cas Carmel, no hi havien els indicis que hi han ara, no hi havien els testimonis d'empresaris que ja parlen de quines comissions han pagat i que ho han portat a dues querelles, dues d'extraordinàriament fonamentades, i com han declarat com es produïen aquestes comissions al sector públic català. I això és gravíssim. Que els catalans puguem tenir un presumpte sistema institucionalitzat de corrupció de comissions..., crec que el primer interessat que això s'esclareixi i a donar respostes hauria de ser vostè com a president de la Generalitat de Catalunya i també com a president de Convergència Democràtica.

Catalunya, senyores i senyors, necessita un canvi, necessita acabar aquesta legislatura, si es pot, perquè tots sabem que el 9 de novembre o hi ha unes eleccions plebiscitàries, si és que arriba a temps de convocar-les, o no hi haurà un referèndum independentista. Perquè, a més, vull dir-li una cosa, senyor Mas, els recursos que es presentaran al Tribunal Constitucional es presentaran a tots els efectes, perquè no els pugui convocar ni el president de la Generalitat, ni els presidents de les diputacions, ni els alcaldes, ni les associacions –a tots els efectes. I aquesta és la legalitat a la qual vostè està sotmès com a president de la Generalitat de Catalunya i com a representant, que és aquí, de l'Estat espanyol.

Mirin, senyores i senyors diputats, jo crec que hem de començar a treballar a partir del 9 de novembre, a partir del 10 de novembre. Els catalans es mereixen amb humilitat responsabilitat dels polítics que tenen al capdavant. El repte és molt gran i la responsabilitat també ho ha de ser.

Per això vull tornar a reiterar l'acord que vaig demanar a totes les forces polítiques constitucionalistes. Hem vist com Esquerra Republicana i Convergència i Unió es posen d'acord quan volen, i també hem vist com Esquerra Republicana posa contra les cordes Convergència i Unió, el president, quan registra una comissió d'investigació. Per tant, aquesta legislatura està pendent de dues coses: de la comissió d'investigació impulsada per Esquerra Republicana i del fet que es posin les urnes el 9 de novembre. Si no es posen les urnes el 9 de novembre o si segueix endavant la comissió d'investigació, estic convençuda, i estem convençuts al Partit Popular, que vostè preferirà dissoldre les cambres, que, per cert, té prou pràctica a fer-ho en aquests darrers anys.

Mirin, senyors i senyores diputats, crec, per tant, que si alguns han estat capaços d'arribar a acords, hem de ser capaços d'arribar a acords els que creiem que legítimament tothom té dret a presentar el que vulgui, el que desitgi, el que cregui, però en el marc de les regles democràtiques, perquè la democràcia també és complir les lleis. Per tant, jo els ho demano a totes les forces polítiques que tinguin generositat, responsabilitat, perquè estem en moments molt greus, en moments excepcionals en què es juga el futur de Catalunya.

Per això, vull cloure les meves paraules adreçant-me als catalans. Ahir vostè parlava, senyor Mas, del «català il·lusionat», abans s'havia parlat del «català emprenyat»; doncs, ara, els vull parlar del català espantat, del català preocupat, del català que està neguitós al carrer perquè només es parla del procés independentista, perquè no sap què serà del seu futur, perquè no sap què succeirà a Catalunya i perquè hi ha una gran inestabilitat a casa nostra i, a més, una divisió i fractura a la societat.

Jo vull parlar-los, a aquests, perquè vull dir-los, a més, que no es produirà aquest 9 de novembre, que les democràcies occidentals no permeten que una comunitat autònoma pugui fer un referèndum per trencar la sobirania nacional de tots els espanyols, perquè la sobira-

nia nacional dels espanyols la decidim els 47 milions d'espanyols i no els 7 milions i mig de catalans.

Però, a més, vull dir a la gent que està molt preocupada que pensi que el futur és esperançador. Jo vull tornar a recuperar la Catalunya que jo vaig viure, la Catalunya de la infantesa, la Catalunya d'ença, d'uns anys *(remor de veus)*, la Catalunya en què no hi havia tensió... Sí, sí. La Catalunya en què vostès... *(Persisteix la remor de veus.)* Suposo que vostès també ho voldrien, si volen envellir. Doncs, mereixerà també reconeixement, però, escoltin, a tots ens agrada recordar vells temps. Però, en aquella Catalunya *(remor de veus.)* –en aquella Catalunya–, no hi havia un president que portés endavant el desafiament més gran de la nostra història. Jo recordo el senyor Pujol contestant al senyor Carod-Rovira que això no es faria, i resulta que ha estat vostè, el fill polític del senyor Jordi Pujol, qui està portant Catalunya al desafiament més important.

Jo no vull una Catalunya dividida, una Catalunya fracturada, una Catalunya enfrontada. Jo el que vull és que tinguem tots els mateixos drets. I, a més, haig de dir-li-ho, senyor president: vostès surten al carrer molt orgullosos de ser patriotes catalans; jo estic cansada de no poder tenir el mateix orgull de ser patriota catalana, patriota espanyola i patriota europea, i no sóc ni més ni menys que vostès, a veure si algun dia se n'assabenten, d'això.

Senyores i senyors diputats, crec, per tant, que no ens poden fer renunciar a tenir els drets que tenim: els drets a ser catalans, els drets a ser espanyols, els drets a ser europeus. És un moment excepcional, i per això apel·lo i per això faig una crida a tots els catalans moderats que han vist caure el catalanisme moderat, que ha mort i s'ha convertit en l'independentisme radical: que hi ha esperança, que hi ha un moment de dir-los que, en situacions excepcionals, es poden produir respostes inesperades, perquè molts d'aquests catalans que estan preocupats no volen ser governats per una Esquerra Republicana que els apujarà els impostos, que els deixarà a la ruïna un altre cop i que estarà en una posició radical junt amb la nova Convergència i Unió, ni aquells que també s'afegeixen a la CUP.

Senyor Mas, està vostè a temps. Va tenir la mà estesa del president del Govern d'Espanya. Actuï, encara que sigui al final; actuï de manera responsable i com a president de tots els catalans. Actuï per la convivència, per la concòrdia i per la unitat de tots els catalans, perquè, si vostè no ho fa, hi hauran altres que el succeiran i altres que, encara que passem moments difícils, en un moment determinat ho faran, perquè Catalunya, després del que ha après, no està condemnada a estar sempre governada per aquells que els han enganyat, per aquells que els deien que «España nos roba» era que ens robaven des de dins de Convergència Democràtica, el seu fundador, i que ens robaven des de la mateixa presidència del Govern de la Generalitat. Vostès deien: «Cal retornar els diners de Madrid que totes les vegades vostès han signat.» I jo els diria: «Que retornin alguns els milers i milers de milions que estan, dels catalans, als paradisos fiscals.» Perquè, quan alguns deien «fem país», feien país però a l'estranger, als paradisos fiscals, i això no és ni el present ni el futur que vull per a Catalunya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyora Sánchez-Camacho, d'entrada li he de confessar que hi ha una part de la seva intervenció que tinc clar com he de contestar i n'hi ha una altra que no ho tinc tan clar. De fet, en la que no ho tinc tan clar és a la que vostè ha destinat menys temps, concretament a tot el que no és la consulta. Vostè, que està tan preocupada perquè només es parla d'això, puja aquí a la tribuna, al faristol, i gairebé només parla d'això. I jo em pregunto: «Amb tot el temps que vostè ha tingut, com és que només la preocupava la consulta?» Perquè ha dit quatre coses més, molt agafades pels fils. I jo pensava: «Mira, la senyora Sánchez-Camacho, que sempre ens critica que només es parla de la consulta en aquest país, ella gairebé no en parlarà, i parlarà de tota la resta.» I resulta que ha estat al revés.

Bé, aleshores, doncs, d'aquesta part que no era la consulta, que és tan petita, doncs, jo algunes coses sí que li vull comentar, no? La primera és que crec que vostè canvia completament la realitat, la canvia totalment, no? Vostè descriu una Catalunya que és gairebé l'última de la cua, i, aleshores, jo, que observo una mica la realitat, penso: «Aquesta Catalunya que vostè descriu com si fos l'última de la cua, no és la que més contribueix al progrés econòmic del conjunt de l'Estat espanyol?» No deu ser tan dolenta, aquesta Catalunya, quan és la que pesa més econòmicament.

Aquesta Catalunya que vostè descriu com si anés a la cua i no se'n sortís, no és la que exporta més de tot l'Estat espanyol, i de molt llarg? I si agafa les dades més recents d'aquests últims mesos, encara en tindrà una nova evidència. Aquesta Catalunya que vostè descriu com si anés una mica a la cua de tot, no és la que atrau més turistes estrangers de tot Espanya? No és on es fa la recerca més potent de tot Espanya? No és on hi ha el percentatge d'empreses innovadores més gran de tot Espanya? No és el lloc on hi han les empreses exportadores regulars més grans de tot Espanya?

Aquesta Catalunya que vostè descriu, també en àmbits sanitaris, que està a la cua de la despesa i tot això, en l'àmbit de salut, no té el millor sistema sanitari de tot Espanya? Perquè vostè ens feia referència a un informe de la Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública, però en canvi no s'ha mirat els resultats del sistema; només s'ha mirat quants diners hi posem, però no els resultats del sistema. I si resulta que, en lloc de mirar només quants diners s'hi posen, mira els resultats del sistema, aleshores veuria que, en els resultats, la sanitat pública catalana és la

millor de totes. I suposo que el que deu ser interessant són els resultats, no? Excepte si a vostè només li interessa la crítica purament política i partidista, que també pot ser –coneixent-la, pot ser. No sé si li interessen molt els resultats de la salut o no, però, en el cas que li interessin, quan agafi una estadística, miri els resultats de la sanitat catalana i compari-la amb els altres. I, aleshores, faci preguntes com les que segueixen: per què resulta que de tot Espanya vénen aquí, als nostres hospitals? Perquè anem a la cua o perquè anem els primers, en resultats, senyora Sánchez-Camacho?

Per cert –parèntesi–, encara estem esperant que es creï el fons, determinat per la llei, que vostès una vegada més es passen pel clatell, perquè per tots els desplaçats que vénen a la sanitat catalana, després, nosaltres puguem cobrar aquests diners, perquè ens corresponen d'acord amb la llei. Evidentment, la llei és la llei i, quan convé saltar-se-la, se la salten, vostès, sempre que cal.

Perquè, d'incompliments de la llei, vostès en tenen un rosari, un reguitzell, no paren d'incomplir la llei, són els campions de l'incompliment de les lleis, i després li'n posaré alguns exemples més, però aquest, concretament, també.

Saben quina altra llei incompleixen, senyora Sánchez-Camacho? Incompleixen no només una llei o una resolució, incompleixen entre deu i dotze sentències reiterades del Tribunal Constitucional –òrgan sagrat. «En què?», deuen preguntar vostès. Doncs, mirin, en una cosa tan bàsica per a la gent com el 0,7 per cent de l'IRPF. El Tribunal Constitucional, per deu o dotze vegades, ja ens hem descomptat, ha dit que el 0,7 per cent de l'IRPF, aquella casella que la gent hi posa la creu per a finalitats socials o per a finalitats religioses, en el cas de les finalitats socials, ha de ser gestionat per les autonomies. I sap què han fet vostès, senyora Sánchez-Camacho, si està un pèl atenta, en aquest punt, que la deu interessar molt? Incomplir la llei, i no només la llei, sinó deu o dotze sentències del Tribunal Constitucional, i les sentències del Tribunal Constitucional deuen ser sagrades, no?, segons vostès. I la meva pregunta és: «Per què les incompleixen? Per què estan fora de la llei? Per què se la passen pel clatell, la llei? Per què els és igual la llei? Per què els importa molt poc la llei quan no els convé aplicar-la, senyora Sánchez-Camacho?» M'entén? Els discursos de la legalitat trontollen quan el que els fa li és igual si la llei s'aplica o no s'aplica, perquè l'aplica a la seva conveniència, que és el que fan vostès.

Ara li posaré l'altre exemple, que ja els he comentat abans, però l'he de reiterar, ja que vostè ha fet aquesta intervenció. No hi ha una llei orgànica de finançament de les comunitats autònomes, la LOFCA, que determina el model de finançament? Això no és una llei? Em sembla que ho és des de l'any 80 o 81, és una llei molt antiga que s'ha anat renovant amb el pas del temps; poquet, però s'ha anat renovant. És una llei, llei orgànica, per cert, vol dir que és una llei qualificada. Com és que el Govern del Partit Popular no compleix la Llei de finançament de les autonomies, que diu que cada cinc anys s'ha de revisar el sistema i que, en aquest cas concret, ja havia d'haver entrat en vigor el sistema de finançament nou l'1 de gener de 2014? Sí, sí, diu això, la llei, diu exactament això. I moltes autonomies, per cert, governades pel PP, ho recorden, perquè també ho necessiten. I resulta que aquesta llei es pot no complir. I què passa, si no es compleix? Jo de moment veig que no passa res: vostès no compleixen la llei, passen olímpicament del compliment d'aquesta llei tan important, com de les sentències del Tribunal Constitucional del 0,7 per cent de l'IRPF, i es queden tan amples, i no fan discursos de legalitat, ni de compliment de les lleis, ni de no sé quantes coses més, ni de democràcia, simplement no les compleixen, que és una cosa curiosa.

I això em porta a aquesta reflexió que li volia fer, no? Quan jo la sento a vostè..., la sento sobretot aquí al Parlament, fora del Parlament la segueixo menys, perquè a més a més vostè és una persona previsible i, per tant, més o menys ja sé el que dirà sense escoltar-la molt *(remor de veus)*, fora del Parlament; evidentment en el Parlament l'escolto sempre i amb molta atenció. I quan l'escolto en el Parlament, doncs... *(Pausa.)* Ara no em sent vostè a mi, per tant, deixem-ho córrer un moment. Està més pendent dels seus assessors que de mi, cosa que entenc. *(Veus de fons.)* Assessors també –assessors també–, dona, no passa res: assessor és una funció molt noble, assessorar una persona, si es deixa assessorar. *(Veus de fons.)* Dona, no passa res –no passa res. Jo, per exemple, tinc conselleres i consellers, que aconsellen; a vostè l'assessoren els diputats, òbviament, les diputades també, lògic –lògic. No, no, escolti'm, si no li porto pas la contrària.

No, li deia això, no? Li deia que escoltada vostè aquí brandant el compliment de les lleis..., i un s'adona que vostès són els primers que no donen importància al compliment de la llei, el que passa és que, quan no la compleixen vostès, sembla que no passi res, i si algun dia algú altre no la compleix, segons vostès, aleshores s'enfonsa el món mundial. Curiós. Però estem aquí, senyora Sánchez-Camacho, revisi vostè quants incompliments de sentències del Tribunal Constitucional està fent el Govern del Partit Popular, revisi vostè quantes lleis s'estan deixant de complir, entre elles, lleis molt importants com aquesta que li acabo de dir.

Abans ens citava vostè el Tribunal Constitucional i deia: «Mirin, vostès hi apel·len.» I on vol que apel·lem, si no al Tribunal Constitucional? Ens el creurem més o menys, però no hi tenim més remei, a hores d'ara, perquè és el que hi ha.

Però agafi's un altre registre del que hem hagut de fer davant del Tribunal Constitucional: com pot ser que hàgim de recórrer tant davant del Tribunal Constitucional contra normatives del seu Govern –com pot ser això? No deu ser que vostès estan en una operació de recentralització total? No deu ser això, senyora Sánchez-Camacho? No deu ser que vostès estan passant de tot i l'única cosa que estan fent és intentar estrangular les autonomies en general i Catalunya en particular? Que aquest és el tema, si a més a més se'n vanten en privat. No a vostè, però jo he sentit càrrecs molt molt alts del Partit Popular, fins i tot governamentals, que en privat aplaudeixen i brinden amb cava quan saben que les autonomies perden capacitat d'autogo-

vern *(remor de veus)* i fins i tot de control de la seva tresoreria –i fins i tot de control de la seva tresoreria. Estan encantats de la vida –encantats de la vida–; no d'haver-se conegut, suposo, sinó d'aquesta macrooperació de recentralització, de buidatge de l'autogovern en general i de recentralització pura i dura en l'Estat central, que és el que estan fent, és exactament el que estan fent.

Per tant, estan pervertint l'esperit constitucional, que era un esperit que era compartit en la línia que s'havia de respectar el repartiment a nivell territorial de les funcions i de les competències, i no només respectar-lo, sinó que aquest repartiment, a més a més, podia anar a més, cosa que va passar durant uns quants anys, fins que vostès s'ho van carregar. I s'ho van carregar sobretot vostès, el Partit Popular, i ara ens vénen aquí a donar lliçons a tothom, i ara resulta que el problema l'hem creat els altres. I resulta, senyora Sánchez-Camacho, que una gran part del problema l'han creat vostès i vostès sols, i això val la pena que ara ho comencem a recordar, no?

Entrem en aquesta part de la seva intervenció. Vostè em deia: «Aquest és el debat final abans que s'acabi la legislatura.» Això, senyora Sánchez-Camacho, vostè no ho sap, i, si hagués estat atenta al que vaig dir ahir, sabria que precisament el meu ànim és acabar aquesta legislatura, i la legislatura s'acaba, si pot ser, ho repeteixo, a la tardor del 2016. Aquest és el meu ànim i la meva voluntat, i, si puc, i espero poder, ho faré així: tardor del 2016, queden dos anys. Ara, vostè deu entendre una cosa: perquè això pugui ser així, s'han de donar les condicions polítiques mínimes com perquè sigui d'aquesta manera, i jo espero que es donaran. I com que espero que es donaran, avui jo els puc dir, encara que s'especuli amb no sé què d'avançaments electorals, que jo el que vull és fer les eleccions catalanes, i a més a més eleccions catalanes ordinàries, a la tardor del 2016. Ho puc dir més clar? Em sembla que no.

Bé, aleshores –aclarit aquest punt–, vostè em diu: «La política no es fa al carrer.» I jo em pregunto: «On es fa la política?» I vostè diu «aquí». D'acord. I «aquí» és el resultat de què? De les urnes. Oi que és així, senyora Sánchez-Camacho? Això –això–, el Parlament de Catalunya, oi que és el resultat de les urnes? Molt bé.

Ara oblidem-nos del carrer per una estona, imaginem que el carrer és neutre. Jo li pregunto, directament a vostè: aquest Parlament, que és on vostè diu que es fa la política, es va constituir al desembre de l'any 2012 amb un mandat clar després d'haver votat a les urnes i amb una majoria parlamentària clara a favor del dret a decidir i de la consulta?, sí o no? *(Veus de fons.)* Deixi's estar del carrer, que veig que vostès estan obsessionats amb el carrer, els deu impressionar molt, el que està passant als carrers de Catalunya. *(Veus de fons.)* Sí que els impressiona, sí; abans gairebé ho ignoraven, però ara ja no –ara ja no, ara ja no.

Però deixem el carrer –deixem-lo, deixem-lo–, anem directament on vostè diu que es fa la política: en aquest Parlament. Es va constituir amb aquest mandat?, sí o no? Vostè pot dir que no, però aleshores ja negarà la més pura evidència. I, per tant, si s'admet que aquest Parlament es va constituir també amb aquest mandat, la pregunta següent que li faig és: un governant ha de procurar –un governant ha de procurar– complir el mandat de les urnes?, sí o no? *(Pausa.)* Vostè pot dir que no, però jo crec que ha de ser així, jo crec que ha de ser que sí.

Per tant, el que estem fent són aquestes dues coses: primer, fer política des d'aquí i d'acord amb les urnes, i, per tant, promoure la consulta, i, segon, complir el mandat que se'ns va donar després d'aquelles eleccions.

Per què van venir aquelles eleccions, senyora Sánchez-Camacho? Per la pressió del carrer? Per la pressió, vostè diu, d'Esquerra Republicana? No, o no principalment, la pressió del carrer. Aquelles eleccions es van precipitar després del no rotund del Partit Popular al pacte fiscal; per tant, vostès en són directíssimament responsables. Sí, ara es treuen les puces de sobre, com sempre, però en són directíssimament responsables. Com que s'han acostumat a dir que no a tot, es pensen que dient que no a tot acabaran els problemes, i resulta que els problemes no els acaben dient que no a tot, sinó que els problemes de Catalunya subsisteixen, i amb més èmfasi, senyora Sánchez-Camacho, com s'està veient.

Ara ja és evident que la manifestació del setembre de 2012, «Catalunya, un nou estat d'Europa», en els carrers de Barcelona no era un escalfament d'un estiu. Ha passat tres vegades seguides. Una manifestació així impressiona el món. Agafi's vostè la premsa de tot el món, i miri com tracta aquesta manifestació; la d'aquest any, també. Tothom hi presta atenció, tothom sap que va seriosament, tothom sap que té molta importància.

Però, per si de cas el carrer no fos prou important, jo el que vaig fer va ser allò que crec que ha de fer un demòcrata, que és que, quan ha de canviar la seva política –i creu que l'ha de canviar després d'una sèrie de coses, entre elles, el no al pacte fiscal–, el que fa és, en lloc d'instal·lar-se còmodament en el poder i incomplir com vostès el seu programa electoral cada dia, cridar la gent a veure si té la legitimitat per canviar la seva política o no –o no. I això és el que jo vaig fer. A vostès els deu semblar, això, horrible, però escoltar la gent, comptar vots per saber si el que vols fer té el suport de la gent en una democràcia, no sé si és tan terrible; és el que hem fet a Catalunya.

I, per tant, tot el que farem a partir d'ara, senyora Sánchez-Camacho, està legitimat en aquelles eleccions del 25 de novembre de l'any 12 i en la composició d'aquest Parlament per voluntat popular catalana. És exactament així, i això és el que complirem.

I per això –i ara, bé, ho explico potser d'una altra manera, no?– el que farem, i el que jo estic absolutament determinat a fer –encara que a vostès no els agradi gens i no ho comparteixin, i això ho puc entendre–, és que es conegui la resposta a la pregunta que hem formulat. Perquè si tenim una pregunta àmpliament consensuada en aquest Parlament, ara, senyora Sánchez-Camacho, necessitem la resposta.

I la pregunta que jo em faig ara a mi mateix, i li faig a vostè també, no?, és quina por tenen vostès a conèixer la resposta? Quina por tenen vostès, el Partit Popular, a conèixer aquesta resposta? Perquè pensi que la resposta la tindran: no podran aturar aquesta resposta, senyora Sánchez-Camacho; no la podran aturar i vostès ho saben –no la podran aturar–, la resposta la tindran, del poble de Catalunya.

I els horroritza tant, aquesta resposta, i el fet fins i tot que es pugui arribar a fer una pregunta, que ho combaten tot per terra, mar i aire. Però han aconseguit fins ara doblegar la població catalana? Han aconseguit que els catalans i les catalanes ajupin el cap o inclinin l'esquena, amb totes les seves pors i amenaces de tot arreu? Ho han aconseguit? No veuen que la societat catalana està més viva que mai? No veuen que hi ha gent que ja no els fan por, vostès? No veuen que ja hi ha molta gent que simplement han desconnectat del que vostès representen? No veuen que ja hi ha molta gent que està decidida a construir el seu futur?

I això no ho aturaran a base d'amenaces i a base de pors. Ho poden canalitzar, senyora Sánchez-Camacho, i encara hi són a temps, com fan els països civilitzats i les democràcies tolerants; ho tenen a dintre de la Unió Europea, al Regne Unit. La gent civilitzada, demòcrata, amb conviccions totals i, a més a més, tolerant troba solucions quan veu que hi ha problemes o reptes molt grans.

I avui vostès tenen un repte molt gran, a Catalunya, i el tenen pacífic, el tenen d'actitud positiva, constructiva. Agafin aquest repte, entomin-lo, facin alguna cosa. No diguin que no a tot, no trepitgin, no ofenguin, no amenacin, no facin tot això, no introdueixin la cultura de la por. Assumeixin el repte polític que els planteja la població catalana i aquest Parlament, entomin-lo, i intentin trobar a això una solució, que crec que és la manera normal de comportar-se en democràcia, i la manera com es comporten les democràcies madures i les democràcies que es poden mostrar al món dient: «Nosaltres aquí som gent que escoltem la gent.»

I en el seu cas encara és més fàcil, perquè així com en el cas escocès és o tot o res –per voluntat, per cert, dels britànics–, en el cas de Catalunya és escoltar l'opinió, que evidentment té conseqüències polítiques, però és escoltar l'opinió dels catalans i de les catalanes –escoltar l'opinió–, i que aquesta opinió es pugui donar de manera prou clara i prou nítida com perquè vostès després sàpiguen exactament on està situada la societat catalana, fins i tot respecte a la independència. Perquè, escolti'm, la independència no és l'infern.

Vostè ha fet unes referències a coses que jo deia l'any 2002 comparant Espanya amb Iugoslàvia: és evident que Espanya no era Iugoslàvia aleshores i no ho és ara, tampoc; ho reitero –ho reitero. Però recordi una cosa: entre el 2002 i el 2014 han passat un munt de coses. Entre d'altres va passar, per exemple, que va venir el primer tripartit. I el primer tripartit no va apostar per la independència: va apostar per l'Estatut. I nosaltres, que estàvem a l'oposició, encara recordem com ens va costar introduir algunes coses d'ambició nacional catalana en aquell Estatut. Sí, sí. Però ho situo en aquests termes –ho situo en aquests termes–, i ningú s'hi ha de sentir especialment al·ludit, simplement ho situo en aquests termes.

Vull dir que la política catalana en aquell moment estava per fer un estatut, no per fer la independència –per fer un estatut. Aquesta era la realitat. I tothom sap fins a quin punt vam intentar que aquell Estatut tingués la projecció que havia de tenir quant a horitzó d'autogovern; 30 de setembre de l'any 2005, en aquesta mateixa casa. I després va venir un altre govern a Catalunya, el del president Montilla, i com a màxim tenia l'aspiració de complir un estatut que ja havia estat retallat –aquell Govern. O no era així? Miri si han canviat, les coses: han canviat sideralment.

I, evidentment, Espanya continua sense ser Iugoslàvia, això és veritat. Ara, tampoc és el Regne Unit –no és el Regne Unit. Perquè això mateix en el Regne Unit es tracta d'una manera completament diferent: allà seuen a la taula, cosa que vostès neguen; allà s'escolten uns als altres, cosa que vostès no fan; allà es tenen en compte les majories dels parlaments, cosa que vostès no fan; allà s'entén que Escòcia és una nació i no tenen cap problema a dir-ho, i vostès ho neguen, i allà tothom entén que una nació té el dret a decidir el seu futur, i vostès ho neguen. Tot això junt. I aquesta és la gran diferència. Afortunadament, Espanya no és Iugoslàvia. I, dissortadament, Espanya no és el Regne Unit, ni la democràcia espanyola té la qualitat de la democràcia del Regne Unit, desgraciadament. Estaríem en un altre lloc completament diferent si això fos així, però desgraciadament, hi insisteixo, no és d'aquesta manera.

Per tant, vostè ens diu: «La independència no la volen els catalans.» Ens ha dit això, no?, senyora Sánchez-Camacho? «La independència els catalans no la volen.» I com ho sap? Perquè vostè té una bola de vidre? *(Remor de veus.)* No. Vostè, no ho sé, té una capacitat intel·lectual tan gran, que potser, doncs, no hem apreciat encara en tota la seva dimensió, que sobrevola per sobre de tothom i és capaç d'entendre què volen els catalans?

Vostès diuen: «Els catalans no volen la independència.» Miri, jo no m'atreveixo a dir que els catalans volen la independència; jo no m'atreveixo a dir-ho, això. Però, en canvi, vostè s'atreveix a dir que els catalans no la volen. I jo no m'atreveixo a dir que la volen, jo l'única cosa que m'atreveixo a dir és que volem saber tots si la volen o no la volen. Miri si és fàcil, això. I suposo que voler una cosa a la vida, al final, doncs, si és una cosa que hi tens un dret –abans es deia–, un cert dret natural..., a menys que no diguem que això de Catalunya és purament una comunitat autònoma i res més, però crec que no és així.

I a fora ho entén tothom, que no és així. Perquè, analitzant la història de Catalunya, i l'evolució de Catalunya, i la composició de Catalunya i la voluntat de Catalunya, tothom entén que això és una nació. I si les nacions tenen dret a decidir el seu futur, Catalunya també. Altra cosa és que hem de trobar l'arquitectura legal per poder-ho fer, que és el que nosaltres volem; si no ens volem separar ni un mil·límetre de la llei!, a

diferència del que fan vostès moltes vegades. Ara, això requereix bona voluntat per intentar canalitzar les coses d'una manera correcta i civilitzada.

Resum de tot això, senyora Sánchez-Camacho: la resposta a la pregunta la tindrem –la resposta a aquesta pregunta la tindrem. I a Espanya sabran si els catalans volen o no la independència. I vostès no ho podran aturar. Poden molestar, posar-hi entrebancs, amenaçar, fer por, però vostès això no ho podran aturar. I, si ho aturen, serà més per debilitats catalanes que no pas per fortaleses seves. I jo crec que vostès estan jugant a aquest joc: vostès ara estan burxant en les debilitats catalanes per veure si d'aquesta manera se'n surten. Em temo que és així. I jo faré tot el possible perquè no se'n surtin en aquest sentit, i perquè hi hagi la resposta a la pregunta que en aquest moment s'ha fet.

Dues coses més per acabar. La primera, un tema puntual: ha parlat dels aldarulls a Barcelona i he notat en la seva expressió com una espècie, diguem-ne, de menysteniment respecte al que és capaç de fer la ciutat, i en aquest cas el país, des d'un punt de vista de mantenir l'ordre públic i de fer les coses, doncs... Evidentment, de tant en tant a les societats modernes hi ha coses d'ordre públic que se'n poden anar una mica de les mans, això passa a tot arreu, no? Però vagin amb compte com diuen les coses, perquè si vostès posen els aldarulls de Barcelona com a exemple, altres –ja ho han fet d'altres, no?– podrien posar com a exemple el que passa a l'estret de Gibraltar. I no dic més, perquè jo sóc una persona, encara que vostès no ho pensin, prudent. *(Veus de fons.)* Sí, sí *(el president de la Generalitat riu)*, no dic més. Però quan parlen d'ordre públic i d'intervenció de les forces d'ordre públic, etcètera, recordin sempre totes les imatges: posin-les unes al costat de les altres i de tant en tant posin els fotogrames que passen en altres llocs, i aleshores potser veuran les coses diferents –aleshores potser les veuran diferents.

Tot el tema que vostè ha esmentat –aquí sí que hi ha destinat una part de la seva intervenció– del funcionament de la política catalana, referències a Jordi Pujol, ha dit que jo havia estat nomenat per un evasor, etcètera, no? Deixi'm fer-li un aclariment: jo no he estat nomenat per una persona –jo no he estat nomenat per una persona. Potser a casa seva això funciona sempre així, però jo he estat nomenat pel poble de Catalunya, que deu ser més que una persona, i, a més a més, quatre vegades com a cap de llista, que no són poques –ja comencen a ser unes quantes. I, per tant, els demano en aquest sentit, home, simplement tornar-nos a atendre a la realitat, i la realitat és aquesta: a mi no m'elegeix una persona, m'elegeixen centenars de milers de persones, perquè, si no, no seria president de la Generalitat de Catalunya.

I, a partir d'aquí, un altre comentari: vostè diu que el catalanisme polític ha mort. No sé en què basa aquesta expressió. El catalanisme polític ha mort? Doncs, jo el vaig veure més viu que mai, ara fa dos dies; vaig veure *(el president de la Generalitat riu)* un munt de catalanistes, al carrer. Vostè em dirà: «No, és que n'hi havien més a casa.» Sortim de dubtes: convoquem les urnes. Ja no tindrem dubtes de si n'hi han més a casa o més al carrer, quan posem les urnes. Però el catalanisme polític, senyora Sánchez-Camacho, no ha mort; vostè ho sap perfectament: està més viu que mai.

El que passa, que està viu d'una altra manera que vostès no hi estaven acostumats. Vostès estaven acostumats a aquell catalanisme polític que sempre intentava el millor també per a l'Estat, perquè entenia que l'Estat, doncs, ajudaria, al final, dintre d'una democràcia conjunta. I el catalanisme polític, que vol dir molta gent d'aquest país, de sensibilitats diferents, ha arribat a la conclusió que aquest Estat a nosaltres, de fet, no ens vol tal com som; ens voldria d'una altra manera, la seva manera. I nosaltres som com som, i fa molt temps que som així. I, a més a més, hem aconseguit que molta gent que venia de fora entengués aquest país d'aquesta manera.

I aquesta Catalunya barrejada, que vostè també coneix molt bé, aquesta Catalunya de barreja de gent molt diversa, de parles diverses, d'orígens molt diversos, és la que en més del 70 per cent diu que vol votar, d'aquesta manera –no ho oblidin, això. No és un problema d'orígens, o d'un origen català, o de carnets, que vostè en deia, apel·lant a no sé què deia el president Tarradellas fa trenta-cinc anys enrere. Aquesta Catalunya, més enllà del que digués el president Tarradellas, que també es devia equivocar de tant en tant, suposo... *(Algú diu: «Hala!»)* Què passa? No es podia equivocar, el president Tarradellas? *(Rialles.)* Sí, home, sí, que també era una persona, home. Doncs, miri, digués el que digués el president Tarradellas, aquesta Catalunya, senyora Sánchez-Camacho, és una Catalunya que ha fet les coses prou bé com perquè gent molt diversa avui s'hagin sumat a l'aspiració col·lectiva de «volem votar», volem votar el 9 de novembre i volem la resposta a aquesta pregunta, i això ho veuen com un fet natural.

I en aquesta línia, doncs, miri, senyora Sánchez-Camacho, no ens poden estrangular i al mateix temps dir que per què ens ofeguem. Per exemple, financerament això funciona així. Vostès van estrangulant, van estrangulant, i, aleshores, quan el que està estrangulat intenta respirar i *(el president de la Generalitat riu)* treure el cap com pot, diuen: «–Escolti'm, però que no veu que s'està ofegant, home?» *(Rialles.)* «–I si no tinguésla corda al coll? Potser no m'ofegaria!» Si gairebé hem d'anar amb una pipeta per veure si podem respirar una mica, perquè tenim el cap sota l'aigua, i tenim una mà que ens vol deixar allà, sota l'aigua. *(Remor de veus.)* I encara que tenim la pipeta aquesta, no?, per intentar treure una mica d'aire. I llavors ens diuen: «Vostès no destinen diners a això, ni a allò», ni a no sé quantes coses més. Però, senyora Sánchez-Camacho, com volen que hi destinem diners, si vostès se'ls han quedat gairebé tots? *(Algú diu: «Hala!»)* Sí, home, se'ls queden gairebé tots *(remor de veus)* –sí, se'ls queden gairebé tots.

I ara els explicaré dues coses. Una... *(Veus de fons.)* No, no, és veritat –és veritat–, senyor Luna, encara que vostè ho discuteixi. La manera de quedar-se els diners ara, en època de dèficits i tot això, és quedar-se amb el dèficit. És tan senzill com això: l'Estat decideix qui fa el dèficit i se'l queda ell. I, per tant,

es queda els diners. I, per tant, estrangula. I aleshores vostès diuen: «No, no, però és que cada mes vostès tenen el Fondo de liquidez autonómico, el FLA.» I el FLA sembla el regal, i resulta que el FLA és un crèdit; és a dir, no te'ls donen, els diners: te'ls deixen, i, a més a més, cobrant interessos. *(Remor de veus.)* Per tant, senyora Sánchez-Camacho, ja ens ho explicarà com vostè creu que és això, no?, però jo ho veig així. Jo ho veig..., vostès es queden els diners per gastar, el dèficit se'l queden vostès; reparteixen unes quantes engrunes entre les autonomies i, a més a més, les tenen controlades a través de l'aixeta del FLA, que és l'aixeta de la tresoreria. I així funciona el sistema.

I ara els diré una cosa, que és pública, per altra banda, no és cap... Hi ha autonomies governades pel PP les quals el Govern espanyol del Partit Popular les vol fer entrar també en el FLA, i s'hi neguen. I saben per què s'hi neguen? Perquè saben que el FLA és l'element de control sobre les finances d'un govern. I ara vostè dirà: «No, és clar, és que, com que Catalunya estava tan malament, ha hagut de passar per aquí.» Com gairebé totes les autonomies de l'Estat espanyol, senyora Sánchez-Camacho, amb molt poques excepcions. I les excepcions són de les autonomies que mai van gestionar la sanitat ni l'ensenyament des de les primeres èpoques.

Bé, darrera cosa que també volia comentar-li: hi ha unes declaracions recents, crec que són d'avui mateix, del ministre d'Afers Exteriors espanyol, que diuen que es plantegen –crec que és així, m'ho han comentat aquí, jo no ho he vist directament, no?– suspendre l'autonomia catalana. Jo voldria acabar amb un punt d'ironia, eh?, i donar-li les gràcies a la senyora Sánchez-Camacho, perquè a vostè, que és una persona molt vehement, eh?, i que intenta, allò, explicar les coses d'una manera que a Catalunya i fora de Catalunya en prenguin bona nota, etcètera, jo li he d'agrair que vostè no hagi arribat tan lluny.

Avui no ens han parlat de suspendre l'autonomia catalana; no sé si ens en parlarà ara en el seu segon torn d'intervenció. Però fixi's on hem arribat, senyora Sánchez-Camacho, li ho dic, eh?, amb un govern i un partit que incompleix les lleis sempre que cal –n'hi he posat uns quants exemples. Hem arribat al punt que, quan una nació com Escòcia guanya per votar, el Govern del seu estat li permet votar, i això es contraposa amb una altra nació, que és la catalana, que, quan té una majoria passada per les urnes que diu: «Vull votar», i fer-ho en aquestes condicions, el ministre d'Afers Exteriors d'aquell Govern l'amenaça de suspendre-li l'autonomia. Això sí que són dues fotografies radicalment diferents.

A on els agradaria viure a vostès: en un lloc com aquell, on actuen d'aquella manera?, o en un lloc com aquest, on actuen d'aquesta manera? Per tant, no es sorprenguin si hi ha gent que, en aquest país, a Catalunya, potser sí que ha arribat el moment que volen construir un futur d'una manera diferent. I deixin-los que parlin, perquè ni vostès ni nosaltres sabem en aquest moment quina majoria hi ha a favor d'això –ni vostès, ni nosaltres–, però la diferència és que nosaltres ho volem saber a les urnes i vostès ho volen impedir a través de les lleis, lleis que després no compleixen, sabent que les lleis es podrien acomodar de tal manera perquè això es pogués fer sense cap mena de problema. I això ho saben perfectament. I n'han tingut mostres molt evidents, que nosaltres també volíem que això fos a través d'aquest acord. Però si vostès no el volen, senyora Sánchez-Camacho, no es pensin que amb això simplement aturaran el curs de la història.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Molt honorable president, membres del Govern, senyores i senyors diputats... Vostè m'acaba de preguntar, senyor president, a quin país m'agradaria viure, i si m'agradaria viure aquí o en un altre en què, segons vostè, amenacen. M'agradaria viure a casa meva, a Catalunya, però amb un president que sigui el president de tots els catalans, amb un president que no divideixi els catalans, amb un president que no menystingui els catalans que no estem en el pensament únic i hegemònic que vostès volen imposar a través de les escoles, a través dels mitjans de comunicació i a través de la doctrina oficial i oficialista; és a dir, en una Catalunya lliure i objectiva, no en una Catalunya mediatitzada, que és la que vostè vol, que és la que vostè està construint. Aquesta és la Catalunya en què m'agradaria viure.

Però és que a més, senyor president, vostè ha dit diverses coses. Jo lamento que, com a president de la Generalitat de Catalunya, vostè pugi a aquesta tribuna a dir que fer complir la llei és amenaçar. A vostè quan li reclamen els impostos, que vostè sí que els paga, quan li arriben les reclamacions dels impostos és una amenaça? Oi que no? No. Quan li arriben les sentències per complir-les –senyor conseller, estarà aquí– és una amenaça? No. Quan li arriben segons quines lleis i les ha de complir és una amenaça? És l'estat de dret.

Doncs, precisament, l'estat de dret és el que està garantint el president del Govern d'Espanya davant l'actitud més irresponsable que mai ha tingut la història de Catalunya, que és la seva, senyor president. Vostè passarà a la història..., hi volia passar com a màrtir; no sé si hi passarà com a màrtir o com el Govern més inestable i el president que més eleccions ha convocat en més poc temps. Però pel que sí que hi passarà, senyor president, és com el president que decebrà tots els catalans: a aquells que hem volgut garantir l'estat de dret, que hem cregut en la convivència, en la concòrdia i que és millor arreglar les coses des del diàleg, des de la unitat i des de l'entesa, però també decebrà tots aquells que vostè diu que han sortit al carrer, que han demanat, legítimament –perquè tenen tot el dret a demanar, ells i nosaltres, en democràcia el que vulguem–..., perquè vostè els ha promès que el dia 9 de novembre hi hauran urnes.

I aquí avui vostè ha fet un llarg discurs per contestar-me. Jo dec ser previsible, però vostè és imprevisible, perquè, escolti, sap allò de «repita conmigo»? Li he dit una frase: «Vostè, president de la Generalitat de Catalunya, posarà el dia 9 de novembre urnes al carrer digui el que digui el Tribunal Constitucional?» No ho ha contestat –no ho ha contestat. Si vol, agafi la rèplica i digui-ho, fil per randa, paraula per paraula: «Digui el que digui el Tribunal Constitucional.» I no ho farà. Sap per què? Perquè vostè és el primer que sap que no ho farà, perquè ningú l'està amenaçant, perquè el que té és el compliment de l'estat del dret, vostè ha de garantir i fer garantir les lleis, perquè és el responsable de l'Estat espanyol aquí a Catalunya i perquè és el primer que ha de donar exemple.

Miri, vostès diran... Jo sóc previsible; sí, també li ho deien al president del Govern d'Espanya, i, escolti, és tan previsible que està traient aquest país de la crisi, perquè vostès són tan innovadors –tan innovadors–, vostè i el senyor Mas-Colell, que miri el que deien vostès. Senyor Mas: «En mi opinión, sin embargo, y admitiendo que tenemos menos información que el Gobierno español, creo que el rescate será inevitable, y, por tanto, es mejor plantearlo sin demoras y sin dilaciones.» Palau de la Generalitat, 3 de novembre del 2012. Senyor Mas-Colell: «En qüestió de setmanes, Espanya demanarà el rescat i això ens anirà molt bé a tots.» Divinament, eh?, senyor Mas-Colell –divinament. *(Remor de veus.)* A Grècia estan reduint les pensions un 20 per cent, a Portugal també, estan fent fora més de 150.000 funcionaris, però vostès se les sabien totes, abans. Però gràcies a Déu hem tingut un president del Govern d'Espanya que no va escoltar les seves inestimables recomanacions, sinó que va fer el que calia; com ara: està fent el que calia.

Vostè diu, senyor Mas: «Nosaltres tenim un mandat per portar les urnes.» Però un mandat que ha d'estar *dins* de la llei. Vostès, quan facin els programes electorals, pensin-s'hi una altra vegada, i pensin si el que prometen a la gent es pot fer o no es pot fer, perquè és una irresponsabilitat que vostès prometin posar les urnes quan el seu estat de dret no els ho permet.

Vostè parla del Regne Unit i d'Escòcia, i d'Espanya i Catalunya. El Regne Unit i Escòcia tenen situacions polítiques, històriques i jurídiques totalment diferenciades. Però és més, senyor Mas, no ens escolti a nosaltres, escolti el senyor Salmond: si és que diu que Catalunya i Escòcia no són el mateix, que allà està consensuat amb el Govern i aquí vostès no ho han consensuat i estan fora de la legalitat *(forta remor de veus)* –fora de la legalitat–, si els ho ha dit el senyor Salmond: no els ho he dit jo, els ho ha dit el senyor Salmond. *(Aplaudiments.)* Sí, sí: els ho ha dit el senyor Salmond –el senyor Salmond. *(Remor de veus.)* El senyor Salmond els ha dit que no és el mateix Catalunya que Escòcia. I li ho tornem a dir, perquè a la normativa britànica no tenen establert com es fa un referèndum, ni com ni qui en té les competències; per tant, no és la mateixa realitat, ni tindrà els mateixos efectes. Li ho torno a dir: les resolucions del Consell Europeu i les resolucions, també, dels Estats Units diuen, i en un cas que no té a veure amb aquest, que qualsevol referèndum local que estigui al marge de la directiva i de la normativa nacional no es podrà acceptar. Escolti el que diu la normativa europea i el que diu la normativa espanyola.

Miri, el senyor Rajoy diu «sí» a la convivència, diu «sí» a l'estat de dret, diu «sí» a la democràcia i diu «sí» al fet que tots plegats puguem superar els nostres problemes. Si vostè vol agafar la drecera del trencament, agafi-la. Vostè no és que sigui previsible, vostè és previsible, repetitiu, obsessiu i irresponsable *(aplaudiments en un sector de l'hemicicle)*, que és el pitjor que li pot passar al poble de Catalunya. Això és el que és vostè.

I a més li diré una altra cosa, senyor Mas: miri, jo arriba un moment que voldria pensar..., vostè té hispanofòbia? Li han fet alguna cosa? *(Pausa.)* Oh!, em deixa tranquil·la. Perquè, escolti, miri, a tots els seus discursos –i els repasso tots–, parla: «Més Catalunya més Europa.» Ahir va parlar de França, d'Alemanya. Espanya no existeix, eh? Espanya a l'ordre internacional europeu només existeix per dir que no compleix les sentències –ara li ho diré, i ara en parlarem, d'això.

Escolti, Espanya, avui diu Funcas, a l'OCDE, que té una previsió de creixement entre un 1,2 per a aquest any, un 1,6 per al vinent, i estem quasi en un grau de creixement del 2 per cent. Estem creixent, el darrer trimestre, després d'Alemanya, i si aquest país se'n surt, amb la contribució i amb la locomotora de Catalunya, que ho és i molt, de la societat, i de l'economia i de les empreses catalanes, és en un gran país i en un fort país dins de les incerteses i de la fragilitat que té no solament la política monetària europea, sinó també la consolidació de la recuperació econòmica europea.

Però jo, de tot el que li he sentit, de posar-se amb el Govern d'Espanya, tot això que li deuen, no li he escoltat els 40.000 milions que hem rebut. Potser és que no els vol, eh?, els vol tornar? Potser qualsevol banc, algun banc d'Andorra o algun altre banc, li dóna diners. *(Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* No, no, perdonin, perdonin, potser li dóna diners algú altre –potser li dóna diners algú altre.

Però en aquesta situació real, com va dir el conseller d'Economia, l'únic banc que està donant liquiditat a Catalunya és Espanya, perquè si no Catalunya estaria en fallida tècnica. Com hauria pagat vostè els bons patriòtics que va complir el senyor Montilla? Com hauria pagat vostè part dels serveis públics? Com hauria pagat els proveïdors, per exemple, dels instruments dels hospitals públics a Catalunya? Com s'hauria garantit l'estat del benestar? Evidentment, amb carència i amb interessos, però li n'ha donat el Govern d'Espanya, i és la comunitat autònoma a la qual més n'han donat. A més, va venir el ministre Montoro i hi va afegir 1.745 milions. Però tots són pocs, perquè vostè no els valora, es veu que no els necessita, però els Mossos d'Esquadra sí que els necessiten per cobrar les nòmines, i els serveis públics sí que els necessiten i els hospitals de Catalunya sí que els necessiten, sap?, i l'estat del benestar català sí que els necessita.

Per tant, senyor Mas, que vostè digui que ara resulta que «Espanya ens deu moltes coses», quan vostè té el deute més gran en termes absoluts de qualsevol comunitat autònoma..., ha superat el tripartit; deu ser que van tant de la mà del senyor Junqueras que tot el que és bo s'enganxa, i ara tenen vostès un deute de 62.700 milions, superior a la que va deixar el tripartit amb els senyors del Partit Socialista de Catalunya.

Però vostè diu: «Escolti'm, miri, vostès no ens deixen decidir, no ens deixen votar.» Nosaltres el que deixem i el que fem és garantir que la gent pugui votar en el marc de l'estat de dret. I vostè diu: «No els agrada votar.» Miri, ens agrada tant que potser demà portarem un altre cop la sol·licitud de la comissió d'investigació. Segur que vostès estaran encantats de votar. No diuen que ens fa por votar, a nosaltres? Vostès la votaran, i estic convençuda que hi votaran que sí, perquè vostè ha parlat aquí de claredat i de transparència, i els catalans i Catalunya s'ho mereix. Doncs, votin.

Però, escolti'm una cosa, senyor president; escolti'm una cosa, senyor Mas: aquí per votar hem d'estar tots en el marc de l'estat de dret, no votarem quan vostè vulgui. Perquè, quan es van produir les manifestacions del 15-M, vostè li deia al senyor Herrera que vostè tenia l'obligació de fer més amb menys, i que no escoltava el que li deien al carrer. Ara que sí que li interessa el projecte de la independència, en aquests sí que els escoltem? En els que sortien el 15-M a parlar de retallades no els escoltem perquè a vostè no li interessa? Això no és democràcia, això és vostè qui decideix quan, com i qui vota, i vostè sap que està al marge de la llei.

Miri, quan vostè diu que el Govern d'Espanya no els ha ajudat, a mi em sap greu, pel senyor Vila, però, clar, és que li ho haig de dir. Diu el senyor Vila: «Me gustaría encontrar un ministro que haya cumplido tantos compromisos con la Generalitat de Catalunya como el ministro del Gobierno Rajoy.» *(Remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)* Senyor Vila, eh?, no som pas nosaltres –el senyor Vila. Però, és que a més li diré: «Miri, en sanitat vegi vostè els informes», i els informes del Tribunal de Comptes i els informes que jo els he esmentat, llegeixi-se'ls, els dels serveis sanitaris de les comunitats autònomes, i també els de qualitat educativa, que no s'ho inventa aquest grup parlamentari, sinó que està documentat, entre els quals vostès, a més, encara estan amb força deutes. Si vol que li llegeixi l'informe mateix del Ministeri de Treball, en què vostès tenen deutes en matèria sanitària per més de 435 milions d'euros, el més alt del total nacional, és a dir, un 63,39 per cent, el deute més alt en matèria sanitària.

I encara ve vostè a dir aquí que s'incompleixen les sentències? Miri, en la sentència del 0,7 vostè sap molt bé que hi han hagut interpretacions mantenint la solidaritat i la participació de les comunitats autònomes. Però és que jo li diré: «Per què no compleix vostè les sentències en matèria educativa?» Per què no compleix les sentències de la casella que l'obliguen a fer complir la LOMCE i que els pares catalans tinguem el dret a viure en llibertat, a parlar en català i en castellà, que els nostres fills estudiïn en català i en castellà? Per què la senyora Rigau no ha posat la casella per les preinscripcions dels pares i mares catalans? Això sí que se'n diu incomplir la llei: incomplir la llei de la tercera hora, incomplir la llei del bilingüisme i incomplir totes les sentències que està incomplint reiteradament el seu Govern. Per tant, lliçons d'incompliment? No ens en donaran cap ni una, perquè són vostès...

La presidenta

Senyora diputada, vagi acabant.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...els que les estan incomplint. Vaig acabant, senyora presidenta.

Senyor president, jo crec que és el moment, i en té l'oportunitat, de redreçar la situació. Vostè serà el que en rebrà totes les conseqüències. Perquè li dic una cosa: aquelles persones, com Esquerra Republicana, o com molts dels milers de catalans que van sortir al carrer..., que no van ser tots, eh?, perquè els 7,5 milions de catalans no hi eren, en aquella manifestació. *(Remor de veus.)* No, no, perdonin, perdonin: els 7,5 milions no hi eren, i Catalunya som tots –som tots. Aquestes persones que varen sortir... *(Persisteix la remor de veus.)* Si em deixen, si us plau. Aquestes persones que varen sortir li demanaran la seva dimissió, legítimament, quan el dia 9 de novembre vostè no posi les urnes, perquè, torno a dir-li-ho: té l'oportunitat de dir-ho aquí i ara. Té l'oportunitat d'agafar el torn de paraula i dir només una frase –és molt senzill, ho estudiàvem a primària–: «Posaré les urnes el dia 9 de novembre, digui el que digui el Tribunal Constitucional.» Si ho diu, tots sabrem el que farà, i si diu el que farà, després, seran eleccions anticipades, perquè haurà incomplert l'estat de dret i la democràcia.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Se suspèn la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

I la iniciem amb el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, donant la paraula al seu president, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Bona tarda, presidenta. Bona tarda, president, conselleres, consellers, diputats, diputades, i tota la gent que ens està seguint. Mirin, dissenyaré o exposaré la meva intervenció en tres blocs: un sobre com creiem que està el país, amb una dissecció a partir del que el president ahir va expressar, i a partir de com ho veiem, i després, els altres tres blocs els expressaré amb una proposta, una proposta per un país just, una proposta per un país net i una proposta per un país lliure.

Ho faré entenent i sabent que hi ha qui creu que amb la consulta i amb la independència està tot resolt. I també hi ha qui creu que amb unes eleccions, i canviant de govern, doncs, ja està tot escrit. Nosaltres creiem que cal una alternativa a aquest Govern i que cal consulta. I ho faré, a més, amb la voluntat d'encarar el debat nacional, entenent que el debat nacional no pot sepultar el debat econòmic i social, com a vegades passa en aquest hemicicle i en aquest país.

Primer bloc: on estem? Jo crec que estem en un país, un país que està al sud d'Europa, i un país que està patint com qui més les polítiques d'austeritat que avui marquen l'agenda europea. Un país que és desigual, un país que és injust, una pobresa que ve de lluny i que s'eixampla, amb una forta dependència energètica; un país del sud d'Europa que està patint en carn pròpia les polítiques d'austeritat i que ha tingut un govern entusiasta de les polítiques d'austeritat. Al costat d'això, estem en un país del sud d'Europa, un país que està dempeus, que es mobilitza, que es rebel·la quan retallen, que crea xarxes de solidaritat, un país amb capitalisme concessional, i un país amb economia solidària, i un país dempeus, que es mobilitza per poder decidir el seu futur, com pocs països ho fan.

Estem enmig de la ruptura del pacte constitucional, en la dimensió territorial, però també en la social, també en la democràtica. I estem al bell mig de com estan carregant-se, com estan volant el contracte europeu. Aquest és el país on estem: Catalunya 2014. I el problema que tenim és que avui estem enmig d'aquest marc, l'europeu, on es mantenen les polítiques d'austeritat per molt que digui Draghi, on estem a les portes d'un tractat, el tractat de lliure comerç, que constitucionalitza que abans són importants els drets de les empreses que de les persones, i permet que empreses nord-americanes puguin actuar a Europa sota la legislació nord-americana. Estem enmig de l'eurozona, a les portes d'una tercera recessió, amb una deflació que persisteix, on les exportacions estan disminuint –sí, l'últim trimestre les exportacions estan disminuint–, i on el crèdit continua mort. Aquest és el context.

I la primera reflexió que els volia fer és: en aquest marc, on se situa el Govern? Doncs, miri, senyor Mas, el seu relat s'assembla molt, en l'econòmic, al relat d'en Rajoy, al relat d'en Juncker, al relat preponderant avui a Europa. Les polítiques de la majoria de govern, de CiU i d'Esquerra, s'ubiquen on s'ubiquen; uns amb entusiasme i uns altres perquè creuen que és el preu a pagar, però s'ubiquen en aquest marc. I aquest és el problema que tenim. Ahir, senyor Mas, a mi em va saber greu que no vaig sentir ni un bri d'autocrítica. Què han fet malament durant aquests quatre anys? *(Veus de fons.)* Jo no li ho vaig escoltar, potser no vaig parar prou atenció, però li puc ben garantir que vaig estar atent tota la seva intervenció. No li ho vaig escoltar. I el que més em va preocupar és que crec que va fer una intervenció molt allunyada de la realitat.

«Estem donant el tomb.» Doncs, hem perdut població. Digui'm quin és el precedent històric en què aquest país perd població. Fa molts anys, eh?, que no en perdíem. Del 2010 a ara hem passat dels 562.000 aturats a les més de 700.000 persones. La població ocupada ha disminuït. Podria donar-los tantes dades... Tantes dades que expressen no una xifra, sinó el patiment, el patiment real i quotidià. I a aquest patiment real i quotidià no estem, ni de bon tros, donant-li el tomb. El 15 per cent de les llars a Catalunya no podran escalfar casa seva aquest hivern; 193.000 famílies tenen greus dificultats per pagar els rebuts. Som líders desnonant; aquí també estem per damunt de la mitjana que ens pertoca del 16 per cent de la població, amb un 21 per cent dels desnonaments arreu de l'Estat.

I sap què m'amoïna, què m'alarma i què m'irrita, amb la irritació de molts altres? Doncs, miri, m'amoïna el que va dir en matèria de salut. Ahir va parlar com aquells que no trepitgen la salut. Vagi-ho a explicar al CAP del meu barri, que avui els dermatòlegs del barri del Poble Nou, doncs, no assisteixen perquè habitualment no se'ls substitueix, i et donen hora d'aquí al mes de març.

A mi m'hauria agradat, ja no que en fos usuari, sinó que anés a explicar en matèria de salut el que va explicar a les urgències de la Vall d'Hebron o de Bellvitge, que aquest mateix estiu han tingut gent tres, quatre, cinc dies en els boxs, perquè han tancat plantes senceres. Miri, i el més greu en salut no és només el 16 per cent de retallades en salut, no són només els 5.000 llocs de treball perduts; el problema és que mentre fan això se'ls veu el llautó, perquè augmenten la contractació amb Capio, o 6.200 pacients són derivats a centres majoritàriament privats amb afany de lucre. No hi ha diners per a unes coses, però sí que hi ha diners per a unes altres.

Em va alarmar escoltar-lo parlar d'educació. Per tant, des del meu punt de vista, pur classisme. Parlava de ràtquings, però no va explicar, no va qualificar, no va criticar que siguem el tercer país amb les matrícules més cares d'acord amb el nivell de vida d'aquest país, d'arreu d'Europa. No va explicar això, president. I això és el que expressa aquest classisme, que no es preocupa per milers de joves de famílies treballadores que avui no poden accedir a la universitat i podien accedir-hi abans.

Miri, president, la ràtio professor-alumne no deixa de baixar. Enguany, també. Han trigat quatre anys –quatre– a posar-nos als nivells amb beques menjador que teníem el 2009. És així, aquestes són les dades, i la realitat és que continuen. Les AMPA avui no tenen cap recurs, i tots els que portem els fills a escoles públiques sabem que una bona AMPA és fonamental perquè hi hagi una bona escola, i una bona AMPA en

un barri desestructurat necessita recursos per tirar endavant, i vostès els han esborrat del mapa.

I el que va ser de traca, president, i el que va irritar molta gent –vagi a les xarxes–: quan va parlar de funcionaris. Va tornar-los a portar, a posar com a ostatges: «O el seu sou o els serveis públics.» Després va dir que no podran quadrar els comptes a finals d'any, i després va dir que els pagarà la paga extra. Perdoni'm, al més pur estil Zapatero: d'un debat en trec la proposta i així ja aconsegueixo un titular. Mal estil, president.

El més greu és que tot això ho va justificar perquè –com ho diuen?– vostès són garants del manteniment de l'estat del benestar. Han esterilitzat les finances, però, miri, xifres són xifres. El seu cercle és un cercle desastrós: més retallades, menys ingressos, perquè afecta l'economia. I avui resulta que el deute de la Generalitat ha passat dels 28.000 milions als 59.000 milions. Aquesta és la realitat. No salven l'estat del benestar. Però, això sí, infligeixen un gran patiment, i de passada aconsegueixen allò que planteja el disseny europeu: de l'estat del benestar a la societat de mercat, on l'accés als drets depèn dels diners que portes a les butxaques. Aquesta és la preponderància del privat que vostès estan liderant.

Miri, sap què és la porcellana fina, però la fina de debò? Els drets de la gent: els de l'educació, els de la salut, el patiment dels aturats, els desnonaments. I en aquesta porcellana ja hi ha esquerdes molt grosses. I moltes vegades el seu Govern no està al costat, i massa vegades el seu Govern està al capdavant. Per això em sobta tant el seu discurs del tomb. Les grans fortunes guanyen 6.200 milions en borsa l'últim any. Sí, aquests estan donant un tomb. Ostres, si estan donant un tomb! Perquè les desigualtats s'estan incrementant, perquè hi ha més fractura, però mentrestant els treballadors perden un 23 per cent del poder adquisitiu. El tomb no és recuperació econòmica, senyor Mas, és una altra cosa; és redistribució de rendes: de les classes populars cap als que més tenen.

Aquest és el tomb real que s'està avui produint a Europa. I lamentablement, no amb tot el marge de maniobra. Però sí que, amb el marge de maniobra de què vostè disposa, vostè és un actor més, una peça més perquè aquest tomb es realitzi. Formen part de la tempesta perfecta: austeritat en la inversió pública. Que no van votar pas la Llei d'estabilitat pressupostària que ara els imposen? Reforma laboral que dinamita la negociació col·lectiva i permet la baixada salarial: que no la van votar pas, senyor Mas? I lleis òmnibus, que inhibeixen l'acció del Govern per deixar camp lliure al negociat. Aquesta és la política que apliquen. *(L'orador mostra uns fulls a la cambra.)* I la realitat, per molt que diguin que els hi obliguen, és que vostès –desembre del 2013–, amb informes que expliquen l'acció de govern, es presenten al Govern català com el presentaven el 2013, el 2012, el 2011: el més avantatjat dels alumnes en les polítiques de retallada i d'austeritat.

Senyor Mas, volem decidir el futur, però, ho sento, a nosaltres no ens enganyen. Aquest país podria ser independent i tenir tot el marge de maniobra, però jo tinc el convenciment que vostès farien exactament el mateix que han fet quan han pogut decidir, a Catalunya i a Madrid. Exactament el mateix, és a dir, desfiscalitzar, desregular, impulsar instruments d'elusió fiscal, tenir un model energètic al servei de les grans elèctriques, rescatar autopistes ruïnoses... I podria continuar, i continuar i continuar. Per això volem fer la proposta que volem fer: la d'un país just, la d'un país net i la d'un país lliure. I aquí entraré en matèria.

Per què un país just? Perquè, miri, quin és el gran diferencial que avui té Catalunya respecte a Europa? Un mot que no va esmentar: la desigualtat. Desigualtat és diferent a pobresa, senyor Mas; desigualtat és que hi ha una gran diferència entre els més rics i els més pobres, i això és el que està passant avui en aquest país. Potser no ho va esmentar perquè, en contra de tots els corrents de pensament mínimament progressistes, vostès consideren que la desigualtat és una conseqüència lògica de les diferents aptituds personals. Però, què ens trobem a Catalunya? Que les desigualtats –no només la pobresa, les desigualtats– han crescut més que la mitjana europea. En la polarització social només ens supera Letònia, i fa que el 10 per cent més ric a Catalunya tingui quinze vegades més que el 10 per cent més pobre. Quina és l'evolució? Del 2011 a ara, d'onze vegades més a quinze vegades més. Despossessió i apropiació, que són dues cares de la mateixa moneda, perquè com més desigualtat, més riquesa en menys mans, i atenció, i més poder, i més informació, i més instruments per canviar les regles del joc.

Miri, és que hi han dades tan clarificadores... L'any 2008, la renda mitjana del barri més ric de Barcelona, Pedralbes, 3,7 vegades més gran que la renda del barri més pobre, Can Peguera; avui, 6,4 vegades. Per tant, senyor Mas, aquí hi ha marge de maniobra, tot el marge de maniobra. El segon país més desigual d'Europa! No podem recórrer junts moltes de les polítiques que no s'han fet? I tant! Però el que fem és que no el recorren, aquest marge.

I avui no som un sol poble; aquest país no es divideix entre els que estan a favor de la independència o els que hi estan en contra. Aquest país es divideix en dos països reals: el dels exclosos, el dels empobrits, els que trampegen, i els que se'n surten multiplicant fortunes i incrementant els seus ingressos com mai. Aquesta és la realitat.

I davant d'això, nosaltres què diem? Doncs, que cal una alternativa. I que hi ha marges de maniobra, i que, per descomptat, volem l'autogovern, tot l'autogovern, tota la decisió. Però que, al costat d'això, els instruments que tenim avui cal utilitzar-los. Com ho volem fer? President Mas, en primer lloc, complint. La setmana passada vàrem rebre l'informe sobre el compliment dels acords del Ple monogràfic sobre pobresa del mes de març, president Mas. Les mesures que es van fixar, que per nosaltres van ser molt limitades, han tingut sis mesos per fer-les. Sap vostè quantes s'han complert? President, sap quantes? Una. Sí, sí, la de la reforma de l'habitatge protegit; la resta, res. No ho diu Iniciativa, ho diu avui la Taula del Tercer Sector.

Què vol dir complir? Complir vol dir complir amb els ajuntaments. La mateixa deslleialtat institucional que vostè pateix del Govern central és la deslleialtat institucional que té el Govern envers els ajuntaments, la primera trinxera en la defensa dels drets de la ciutadania.

Segon compromís per aconseguir un país just: donant preponderància al que és públic, i no primant la lògica privada. Ahir es vanagloriava del model de turisme. Escolti'm, què ha passat amb els pisos turístics, president Mas? Li ho explico de forma molt senzilla: la desregulació. El *business as usual*, com vostè diu, derivat de la llei òmnibus, què va significar? Que per obrir un pis turístic ja no calia un permís; amb una notificació n'hi havia prou. Doncs, miri, no, desregulant el país no avança.

Per això nosaltres entenem que cal lideratge del que és públic, i no el que vostès fan en matèria d'aigua, privatitzant l'aigua i fent que l'aigua hagi pujat un 80 per cent des de la privatització d'ATLL. O no donant, com ara plantegen, dades de pacients de la sanitat pública a empreses privades, per, sí, fer calaix, però privatitzant precisament el que és un bé comú de tots. Doncs, bé, un país just vol dir lideratge del que és públic, i que hi ha coses que no estan en venda, i que l'accés a l'aigua, a l'energia, als béns bàsics..., han de tenir lideratge públic. Aquesta és la segona de les propostes.

Tercera proposta: un pla de rescat social. Perquè per nosaltres la justícia social ha de formar part de la mateixa identitat del país. La llibertat té un preu, i la tornada a l'escola també. I el que cal és ja, ara, de forma immediata precisament, aconseguir aquest pla de rescat social, que faci front als desnonaments, a les beques menjador, i sobretot que es comprometi amb una renda garantida de ciutadania, com li demanen centenars d'entitats que han portat aquesta iniciativa legislativa popular aquí, al Parlament, perquè no podem donar l'esquena al patiment que s'està multiplicant.

Quart element per aconseguir un país just: fer de l'ecologia una oportunitat. I aquí no valen els oxímorons. No es pot dir que defenses el cabal ecològic de l'Ebre i dir que augmentaràs el regadiu de nou-centes a divuit mil hectàrees. No, senyor Mas, fer de l'ecologia una oportunitat vol dir canviar el model productiu, i canviar el model productiu vol dir situar, precisament, la independència energètica com una prioritat. La independència envers les elèctriques, la independència amb un model de generació distribuïda i més democràtic, la independència amb una gran agència pública de l'energia, per aconseguir que el país amb més dependència energètica del nostre entorn el que faci és tenir polítiques precisament que garanteixin futur, i futur vol dir renovables, estalvi, eficiència i llibertat envers les grans empreses.

Un país just, que significa una banca pública. Un país just, que significa per descomptat, president, una política redistributiva. I aquí és on vull entrar a combatre-li alguns dels seus arguments. No és veritat, senyor Mas, que tinguem la fiscalitat més alta d'Europa. Quan vostè parla del tram de l'IRPF més alt, a Catalunya és a partir de 300.000 euros; a Suècia, a partir de 60.000. El tram efectiu de l'IRPF a rendes altes se situa en el 20 i escaig per cent per a desgravacions existents, i a això se li suma el fort frau fiscal, i a això se li suma que les empreses paguen molt menys. Per tant, no mentim.

Senyor Mas, avui tenim frau fiscal i elusió fiscal perquè hi ha qui els ha aprovat, els instruments per a l'elusió fiscal. A Madrid tots els instruments d'elusió fiscal venien de la mà del Grup de Convergència i Unió –tots. I avui el que cal és una política redistributiva on utilitzin tots els marges de maniobra, on posin al damunt de la taula instruments de lluita contra el frau fiscal i contra l'evasió fiscal, on s'acabi amb els instruments de l'elusió. Aquesta és la gran política per fer què? Per fer polítiques d'inversió en els sectors públics, que permetin precisament aconseguir encarar la crisi redistribuint, no repartint pitjor la riquesa.

Tercer bloc: un país net. I entro en aquesta matèria perquè jo crec que el futur no el podem encarar sense entendre que cal un país net de corrupció i de clientelisme. Avui estem en una democràcia de baixa intensitat. L'increment de la desigualtat –els ho deia abans– suposa també la concentració de molt poder en molt poquetes mans. I això és un problema transversal, però que a Catalunya, per la profunda desigualtat, està molt accentuat. Avui a Catalunya, com a la resta del nostre entorn, tenim una autèntica captura del regulador, que explica moltes decisions que s'han pres en aquest país en matèria d'obra pública, en les elèctriques, o en allò que ha significat precisament el rescat de la banca. Injectats a la banca 50.000 milions, perdem més de 26.000 milions, i tot a canvi de res, sent l'únic país d'Europa que fa un rescat sense cap condició a les entitats financeres. O sigui, tenim un capitalisme concessional.

I el debat és: i vostès què fan? Perquè vostès, el Govern català, han fet de la gestió del cicle de l'aigua i del sistema de depuració un negoci. Vostès han volgut la indistinció, volguda, entre públic i privat en el model sanitari, i amb transferència de recursos del sector públic al privat. O el que ha succeït en aquest país entorn de l'obra pública, amb una permanent sospita entorn de les comissions i com s'han concedit precisament determinades obres públiques en aquest país. La corrupció, senyor Mas, genera desigualtat política. La corrupció no és només un comportament individual o familiar per treure benefici propi, és un mecanisme d'espoli fiscal, de transferència de rendes de la majoria cap a la minoria, a través, per exemple, sense anar més lluny, del frau fiscal.

És aquí on entra el cas Pujol, cognom citat a les 10.48, després d'hores de debat, pel Miquel Iceta, aquest matí mateix, per primer cop en el Ple que teníem. Entrant en aquest capítol, però, no em puc estar de fer una prèvia. No ens acompanya Sánchez-Camacho, és una llàstima, però no deixa de ser curiosa l'actitud del PP i el seu entorn. Donen tantes lliçons, com si la corrupció no anés amb ells. Segurament el cas Camps, el cas Bárcenas, el cas Matas són casos aliens al PP.

Mirin, qui millor va il·lustrar precisament aquesta actitud va ser la compareixença del ministre Montoro,

que venia a preguntar-se com podia passar que algú amb tantes coses a amagar –parlava d'en Pujol– fos tan atrevit. O el que ho expressa molt bé són els SMS d'en Moragas. És aquesta actitud de «xuleria» pròpia de qui té un comportament mafiós. Perquè és una actitud mafiosa, aquella que diu que només ho explicaré a aquells que trenquen les regles del joc, però als altres no ho explicaré pas. Que va tenir el senyor Montoro aquesta actitud amb el senyor Bárcenas? No, ni de bon tros. Per això són tan lamentables aquestes asseveracions que barregen la denúncia amb Espanya.

Però al costat d'això hem de dir que aquest Parlament ha de repudiar aquells que barregen les informacions que hem tingut amb un atac al procés. La crítica bel·ligerant contra el PP ha de significar també una crítica bel·ligerant contra aquells que barregen el que estem coneixent amb atacs al procés. I aquesta és la mateixa bel·ligerància que hem tingut quan es parla d'en Pujol, o d'en Bárcenas o dels ERE a Andalusia. No estem parlant d'atacs a Espanya, ni d'atacs a Andalusia, ni d'atacs a Catalunya, estem parlant d'atacs a la democràcia.

Entrant en matèria –perquè penso entrar en matèria, crec que aquest Parlament té l'obligació d'entrar en matèria–, la confessió parcial, limitada, d'en Pujol, pare de Convergència i Unió, un dels pares de la Catalunya moderna, i pare de set fills, no ho oblidem, obliga el país a mirar-se al mirall. Ho explica molt bé l'Albert Recio en un article que els recomano que llegeixin a *Mientras tanto*, quan diu: «La política d'enriquiment personal del clan Pujol simplement és una part d'una forma de veure el món, que concep el lucre privat com l'únic motor de l'acció, i orienta les polítiques a l'obtenció d'aquest objectiu. En aquest context, no és estrany que els qui van protagonitzar aquestes polítiques acabin confonent allò individual amb allò polític, i es dediquin alegrement a treure profit del seu poder.» Això ho escrivia l'Albert Recio fa pocs dies. La confessió parcial és com la carta que es treu de la base d'un castell, també fet de cartes, de cartes marcades, de cartes tramposes, però que mantenia un fràgil equilibri. La confessió, parcial, esbiaixada, tramposa, és el cop de vent que fa que el castell es desmunti.

Hi ha una imatge de la diada que ho explica molt millor del que ho pugui explicar jo. A la casa de la família Pujol, algú va deixar tres volums de les memòries d'en Pujol amb una inscripció: «No et crec. Llàstima.» Crec que això és el que explica el que ha succeït, i és el que destapa i permet lligar, si m'ho permeteu, totes les denúncies realitzades, els secrets a veus, la manera de fer amb què alguns creien que el país era seu, com de forma molt gràfica va expressar Marta Ferrusola quan es va constituir el primer govern d'entesa. Se'n recorden? Jo sí que me'n recordo. «És com si ens haguessin entrat a robar a casa.» Aquest sentit patrimonial, no?, de les institucions. Per això trobem a faltar una actitud distinta per part del Govern. No es poden refugiar en la Llei de transparència i en el fet d'haver pujat al rànquing. Transparents és respecte a la informació de què es disposa. Però, com saben vostès perfectament, allò que no és legal, ni s'explica ni es pot auditar.

Sap quin era un dels ajuntaments més transparents d'aquest país? L'Ajuntament de Sabadell d'en Bustos. Era una pràctica, una bona pràctica i una bona manera de governar? No, president Mas. Quants observadors internacionals sobre transparència considerarien acceptable la seva reacció, titllant la confessió d'en Pujol com un cas particular i familiar? President Mas, cal investigar i aclarir tot el que és confús; això és transparència. De fet, voldríem que el Govern de la Generalitat es personés a les causes obertes contra el clan Pujol. Aquesta actitud seria la que permetria donar garanties que no hi haurà represàlies contra aquells que parlin i expliquin. Perquè vostè sap tan bé com jo que hi ha una gran distància entre una veritat política i una veritat penal. Perquè vostè sap tan bé com jo que pot ser molt evident que els contractes milionaris a favor de Jordi Pujol Ferrusola no es van fer a canvi de res. Però cal una actitud de la Generalitat de col·laboració perquè aquells que van pagar a canvi de no-sabem-què ho expliquin. Per això li demano –afegeixo: crec que li ho exigim–, no jo, el moment polític en què estem, que vostès es personin precisament en aquesta causa.

Aquests dies hem sentit que alguns deien: «Tothom ho sabia, però tothom callava.» Són els mateixos, aquests mateixos que diuen això, els que silenciaven les denúncies, els que consideraven malaltisses quan es feien unes crítiques, els que no permetien publicar una publicitat perquè criticaves en Pujol. Això passava a la Catalunya dels vuitanta i a la Catalunya dels noranta. I molts de vostès se'n recorden perfectament, perquè alguns de vostès n'eren protagonistes.

Dit això, crec que el que ha succeït ens obliga a una altra reflexió: Catalunya s'ha de mirar al mirall. I mirar-se al mirall vol dir què ha passat en aquest país que no han funcionat els contrapoders per garantir que el que va passar no passés. Aquí hi ha hagut pràctiques, pràctiques vinculades als negocis, i quan algú parlava de la CiU dels negocis, parlava de tot això. Uns negocis que a vegades significaven fer negoci dels drets de tots. Això és el que no pot ser, i això és el que el Govern ha de liderar, en contra d'allò que ha succeït, en contra d'allò que ha passat. El que comencem a saber és que avui a Catalunya s'ha posat en dubte l'*statu quo*. I el que hem de fer és prendre bona nota perquè aquells que han estat règim, els que han format part del negoci de fer negoci a costa dels nostres drets, juguin un paper marginal i no central en la política d'aquest país.

L'altra constatació que hem d'aprendre és que a Catalunya no som tan diferents, que podem parlar molt de les martingales i els *trapicheos* del *palco* del Bernabéu, però que a Catalunya hi ha hagut un capitalisme concessional, hi ha hagut corrupció, i s'ha produït allò que es produïa en altres latituds. I en el nostre cas no era el tresorer del partit; qui va defraudar Hisenda durant més de vint-i-tres anys era el president de la Generalitat. Jo crec que aquesta és l'altra constatació que hem de fer.

Per això demano un compromís al Govern. El primer d'ells: que faciliti la tasca de la comissió d'investigació; que el Govern es personi en les causes obertes, i

que s'hi personi perquè allò que ha explicat el president Pujol i allò que no ha explicat afecten el prestigi de la institució; que la Llei de transparència vagi més enllà, en la línia de garantir un òrgan independent que vetlli per l'accés a la informació, i que el principi general sigui l'accés a tota la informació; que s'aprovi una llei de qualitat democràtica que permeti referèndums derogatoris i referèndums revocatoris de lleis i de govern, i que, per favor, deixin de vetar en els òrgans de control aquells que investiguen, com van vetar vostès Agustí Colom amb un pacte entre Convergència i Unió i Partit Socialista, que va fer que la proposta que fèiem no pogués ser incorporada fins al 2017.

Quart bloc: país lliure. Nosaltres entenem que estem davant d'un moment cabdal, crucial, i crec que en aquest moment el que cal dir és que volem exercir el dret a decidir. Crec que aquesta llibertat que demanem té una estreta connexió amb el sentiment d'injustícia i de desigualtat, amb la manca de netedat política, amb la demanda d'un repartiment diferent del poder. En què s'assemblen el 15-M i l'11-S? En el fet que en tots dos casos es demana un repartiment diferent del poder, que no s'accepta aquest divorci entre poder i democràcia. Aquest és el denominador comú.

La reivindicació catalana avui connecta amb moltes de les reivindicacions que es produeixen a l'Estat. De fet, hi ha una coincidència amb el que passa a l'Estat: tot expressa un escenari de fi de règim; a Catalunya amb molta claredat, però a la resta de l'Estat també comencen a expressar-se. Antonio Baños, a *La rebelión catalana*, reclama, a la gent que vol protagonitzar un canvi de règim a l'Estat, que vegin l'onada d'independentisme com una oportunitat. I Isaac Rosa pregunta: «I per a quan la rebel·lió espanyola?», en el seu pròleg. Avui per sort a la resta de l'Estat no tot és l'immobilisme del PP ni la miopia del PSOE, i sens dubte, és una bona notícia que hi hagi opcions com Izquierda Unida, com Podemos, que defensin el dret a decidir i que, a més, incrementin les seves expectatives electorals.

Per aconseguir una altra relació amb l'Estat –sigui la independència, la federació, la confederació, sigui la que sigui–, necessitem també aliats i una correlació de forces distinta a l'Estat. I per això no em puc estar de lamentar, de lamentar aquesta actitud a vegades..., la va expressar un conseller en un tuit, en el debat de monarquia-república, va dir: «Ni monarquia ni república, Catalunya», parafrasejant en Cambó.

No, president Mas. De la mateixa manera que critiquem els intel·lectuals d'esquerres que viuen amb distància les reivindicacions catalanes, hem de criticar aquells que viuen amb distància les reivindicacions per un canvi de règim també a la resta de l'Estat. Seria un error profund. Per això, nosaltres entenem que hem d'estar atents a allò que passa a l'Estat. I a la vegada hem de dir que volem exercir el dret a decidir i que el volem exercir el 9 de novembre.

Hi han múltiples ruptures del pacte constitucional: el 135 de la Constitució, que consagra primer els bancs i després la gent; la ruptura territorial, la social, la democràtica.

Nosaltres entenem que estem en un moment precisament en què el que volem fer és exercir el dret a decidir. Volem una consulta amb garanties democràtiques convocada pel Govern de la Generalitat, i una consulta en què tothom pugui participar en igualtat de condicions. Per tirar-la endavant tenim un problema: l'al·lèrgia del PP a la democràcia. En aquest debat i en tants d'altres. És així. I per això estem on estem. I tenim una fortalesa: que el 80 per cent d'aquest país vol exercir el dret a decidir.

Aquest estiu hem viscut un debat jo crec que poc edificant entre forces polítiques catalanes amb el debat de l'obediència o la desobediència. El debat no està entre en Mas, en Junqueras, l'Ortega, en Fernàndez, jo mateix; el problema és Rajoy, és el PP, i és aquesta cultura política que no permet, precisament, l'acord.

El segon problema que tenim, però –i crec que és just dir-ho–, són les maneres de fer de la política catalana, tan propícia a buscar falsos enemics, l'adversari dins nostre. Aquesta tendència natural de la política catalana, que al final és, després del PP, segurament el pitjor enemic del procés.

Per això, nosaltres entenem que hem d'anar pas a pas: aprovar la Llei de consultes, convocar la consulta, i si hi ha bloqueig, pensar què fem. Tenim molt clar que cal fer la consulta. Nosaltres no som dels que neguem la desobediència, però el que hem de pensar és quin és l'instrument per exercir la desobediència. I al costat d'això, a la vegada, el que hem de pensar és com es fan les consultes, com podem fer una consulta, una consulta que tingui recorregut i validesa el dia després, i que tingui força democràtica.

Això què vol dir per nosaltres? Doncs, el que diu la Llei de consultes: una consulta a tot el país en condicions, donant compliment, precisament, a aquesta llei, amb registre de votants, amb espais de votació, amb assistència de funcionaris, amb composició de meses, amb membres de les meses. Una consulta que es faci a la Pobla i a Badalona, que permeti una campanya amb lliure contrast d'opinions, que se celebri amb normalitat cívica. Una consulta on hi hagi procés deliberatiu –procés deliberatiu–; aquesta és la gran virtut, precisament, del procés escocès. Una consulta on la informació és informació i no militància –fonamental. Una consulta que sobretot tingui credibilitat el dia després, perquè hem d'aconseguir una consulta que tingui força política el dia després. Vaig acabant, presidenta.

Tots sabem que ens trobarem amb l'actitud hostil i que l'escenari no serà fàcil. No estem davant d'un estat feble; estem davant d'un estat fort, amb armes, amb aliats, i que ens pot agradar molt poc, però amb la intel·ligència, amb una peculiar intel·ligència, però amb intel·ligència. I en aquesta intel·ligència saben que el seu principal aliat és la manca d'unitat.

Jo crec que n'hem de prendre bona nota: no hi ha solució sense consulta. I per això cal fermesa en defensar-la i responsabilitat per no cremar-la.

A la vegada hem de dir que s'equivoca tant el PP quan pensa que impedint la consulta el problema s'haurà acabat... L'estratègia de no escoltar, de no voler veure,

de no parlar-ne no porta enlloc, i només incrementa la distància i el conflicte.

S'equivoquen els qui pensen que aquest procés serà curt i que la independència es podrà imposar unilateralment. I s'equivoquen aquells que: «Ho fiarem tot al que passa a l'Estat i a l'immobilisme de l'Estat, i ens quedarem de braços creuats.» No, ni de bon tros.

Quin és el nostre compromís, president? Treballar amb rigor per la consulta. Ho hem fet. Fa pocs dies al Fòrum de São Paulo, un marc internacional on hi ha totes les forces..., la majoria de les forces que governen avui a Amèrica Llatina reconeixien el dret a decidir dels catalans. I ho farem dient que volem exercir la sobirania mitjançant la consulta, entenent, precisament, que la consulta és imprescindible per tirar endavant.

Acabo ja, presidenta, per arribar a la conclusió final. Gramsci va explicar que la crisi es produeix quan allò vell no acaba de morir, quan allò nou no acaba de néixer. La responsabilitat d'aquella gent que avui estem a les files d'Iniciativa i d'Esquerra Unida, però també la responsabilitat de molta altra gent, és fer que allò nou comenci a néixer, i comenci a néixer per guanyar el dret a decidir. Però, atenció, perquè hi hagi un nou contracte social, democràtic, ecològic en aquest país.

Mirin, convocar eleccions –convocar eleccions– si no hi ha consulta segurament és un escenari propici; el PP potser ho aplaudirà. No sé si és el més encertat. El que sí que li dic és que si es convoquen aquestes eleccions, nosaltres estem preparats per a una cosa: per entendre, precisament, que el que cal és guanyar la consulta, però que oferirem una proposta unitària per guanyar-ho tot: per guanyar la democràcia; per recuperar la democràcia, que està als peus dels mercats; per recuperar el contracte social que estan dinamitant a Europa i que vostès també han dinamitat; per guanyar l'ecologia que tant menyspreen i que està arraconada a l'agenda. I aquest serà el nostre compromís.

Dit això, el nostre compromís serà per un país just, un país net i un país lliure. I ho farem amb la millor de les voluntats: unitaris per aconseguir exercir el dret a decidir i ferms per construir una alternativa. Aquest país no té futur sense consulta; aquest país no té futur sense una alternativa.

Gràcies, presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Herrera, a veure si aconsegueixo endreçar correctament la meva resposta o les meves respostes en funció de les seves intervencions.

En primer lloc, vostè ha fet una referència, si no ho recordo malament, a tot el tema europeu, a com és l'evolució de les polítiques a Europa –una referència crítica. I he entès..., potser erròniament, eh?, però he entès que vostè ens deia: «Vostès s'han de desmarcar d'aquestes polítiques i ho han de fer diferent.» He entès això. I, aleshores, si volem jugar net..., una altra cosa és que no vulguem jugar net, però si volem jugar net, jo, aleshores, em pregunto: com es fa això? Per la via dels fets. Per la via de les declaracions és molt fàcil: véns aquí, fas un gran discurs, vas a una ràdio, fas una gran entrevista, ho expliques a tot arreu i quedes bé. Però després ho has de fer. I la pregunta que jo em faig és: com es fa això a Europa?

De països, a Europa, a la Unió Europea, n'hi ha vint-i-vuit; de governs, n'hi ha de tota mena. A l'Estat espanyol hi ha diferents autonomies, també de tota mena. Vostès en algun lloc..., vostès directament no, però el que vostès representen..., tenen responsabilitats de govern, i allà han de decidir i han de fer, no només poden dir.

I, aleshores, jo, quan observo què passa a Europa, m'adono d'una cosa –que ahir els vaig intentar ja encetar aquesta idea–: jo m'adono que a Europa no hi ha ni un sol país –però ni un vol dir ni un, eh?, dintre de la Unió Europea– que no segueixi les normes de les polítiques de control dels dèficits públics. No en conec ni un, i miri que de governs n'hi ha de tota mena. *(Veus de fons.)* Sí, de tota mena –de tota mena–, n'hi ha de tota mena.

Miri, els nostres veïns, França. Ahir li posava aquest exemple. Vostè deu recordar, senyor Herrera, que determinada gent d'aquest país quan el senyor Hollande va ser president de la República Francesa van dir: «Ei, ja està, ja estem salvats. Ara han arribat els socialistes a França, han guanyat per una majoria molt gran, han dit que lluitarien contra l'austeritat, que volien fer polítiques de creixement... Com que França és molt gran i molt important i pesa molt» –de fet, és l'únic país que pesa molt a banda d'Alemanya a la Unió Europea–, «doncs, ja està, ja ho compensarem com a mínim.» Ja tothom sabia que no es donaria el tomb del tot, però, com a mínim, es compensaria tot allò, hi hauria una balança equilibrada entre el que volia la senyora Merkel i el que deia el senyor Hollande.

D'això, senyor Herrera, fa exactament dos anys i una mica més. I què ha passat? Si un país tan poderós com França –tan poderós–, que té tanta influència a la Unió Europea, que es parla de tu a tu, si vol, amb els alemanys i amb el club dels nòrdics, que s'asseu allà i pot prendre decisions, que controla les seves finances en gran part, que té encara, em sembla, una doble A o una triple A en els mercats i, per tant, es pot finançar a uns costos molt raonables, si aquest país dos anys després fa exactament al revés del que havia dit, per què deu ser? O diguem-ho d'una altra manera més pràctica: la totpoderosa França no pot canviar les polítiques d'austeritat a Europa. I, en canvi, la gran Catalunya demogràficament, aquesta Catalunya que pot recaptar els impostos, que pot fer de tot, que pot prendre totes les seves decisions, aquesta sí, aquesta pot canviar la política europea de l'austeritat. França no, però Catalunya sí.

A veure si toquem de peus a terra d'una vegada. Perquè se'ls pot explicar moltes vegades a vostès tot això. Però no és que no ho vulguin entendre; jo crec que ho entenen perfectament. Els diria: vostès es rebel·len contra això –això ho puc entendre–; es rebel·len contra això –això ho puc arribar a entendre. Però que no reconeguin la realitat catalana, això no ho entenc, perquè vostès viuen aquí i fan política aquí. I saben perfectíssimament quin és el nostre marge de maniobra des d'un punt de vista de les finances públiques. Ho saben perfectament, no estan enganyats en això. I no es poden autoenganyar. I sobretot no poden enganyar. Perquè amb aquest discurs vostès el que fan és enganyar el poble de Catalunya. Li estan fent veure una cosa que no té res a veure amb la realitat; li fan veure com si Catalunya tingués el poder ella sola de canviar radicalment aquestes polítiques d'austeritat.

Però si Catalunya no es pot finançar a final de mes, home! Que no ho entén això? Que no ens podem finançar a final de mes havent reduït el pressupost! Imagini's si no l'haguéssim reduït. És que no pagaríem re, ni l'aigua del Parlament. Estaríem aquí. *(Veus de fons.)* Sí, sí, no diguin que no, estaríem exactament aquí: no podríem pagar re.

I ara no paguem molt bé. Però, evidentment, estem més amb unes finances públiques catalanes –i això a vostès els hauria de sonar bé– més sostenibles que no pas fa tres anys enrere, home!, perquè allò anava absolutament pel pedregar. Allò s'ho van poder permetre vostès un any, l'any 2010, perquè anaven als bancs i encara els finançaven. Però això s'ha acabat, senyor Herrera. Toquem de peus a terra: s'ha acabat, ha passat a la història. I li ho diu un president d'un govern que a final d'any no compleix el dèficit que li imposen des de Madrid. Fixi-s'hi, si tan ortodoxos fóssim de l'austeritat, doncs, ja compliríem el dèficit, no? I resulta que no el complim.

I per què no el complim, senyor Herrera? Vostè ho sap molt bé: perquè estem defensant amb ungles i dents la columna vertebral de l'estat del benestar d'aquest país. Per això. Sí, senyor, estem fent exactament això. En funció de què? En funció del que hi ha. I el que no hi ha no ens ho podem inventar, senyor Herrera.

Vostè em fa..., bé, fa molts discursos aquí, però al final hi ha una cosa molt senzilla: hi ha diners o no hi ha diners disponibles per a Catalunya? Hi són o no hi són? Doncs, escolti'm, nosaltres ja no sabem d'on treure'ls. Perquè, fixi-s'hi –i això a alguns no els agradarà–, hem posat més impostos que vostès quan estaven en el Govern, fins i tot mediambientals, mira per on! Vostès vagin aixecant banderes, però resulta que després no ho fan quan poden. *(Pausa.)* No, és veritat, no faci «pf!», perquè és veritat, és exactament així. No em digui que no s'han posat aquests impostos, perquè s'han posat. Escolti, per part d'una formació política que no es va presentar a les eleccions dient: «Posarem impostos d'aquí i d'allà.» Però ho hem fet, senyor Herrera. Perquè la realitat –i no només la realitat general, sinó la realitat que vostè esmentava correctament de la desigualtat, que també vol dir l'equitat per compartir els costos i els sacrificis de sortir d'aquesta crisi– ens ha fet entendre que havíem d'actuar així, encara que no fos la nostra filosofia principal. I això ho hem fet.

Vostè em deia –entrant ja en altres coses, no?–: «Vostès són els campions de les polítiques d'austeritat.» Home, no, si no complim el dèficit! No el complim, senyor Herrera. Ara, si vostè em diu: «Vostès estan satisfets d'haver aprimat políticament l'estructura de la Generalitat?», doncs, sí. Miri, què hi farem. Amb menys alts càrrecs es pot funcionar. I amb menys departaments. I amb menys personal de confiança, i amb menys personal eventual, i amb menys organismes. Es pot funcionar així també. Si per austeritat entenem això, d'acord, ho hem fet, i no ens n'amaguem. Ara, tota la resta ha sigut amb un objectiu: complir... –perdó, complir–, sostenir les finances públiques catalanes. Perquè això funciona d'una manera en què, si no les fem sostenibles, se'ns enfonsa el pilar fonamental de les nostres polítiques públiques.

M'ha parlat de salut. Tinc la gràfica aquí de tot el pes del pressupost de Salut en el pressupost de la Generalitat des de l'any 2005. L'any 2005 Salut pesava un 40 per cent. Sap quant pesa ara, el 2014? Un 40 per cent. Sap què pesava l'any 2008, quan hi havia diners? Un 38 per cent. Sap què pesava l'any 2009, quan hi havia diners, i podien anar als bancs i finançar-se? Un 37 per cent. Sap què pesava l'any 2010, quan encara hi havia diners, o si no hi eren encara es gastaven perquè encara algú els finançava? Un 36 per cent. I ara, que no hi ha diners, i no es poden anar a demanar enlloc, perquè no te'ls deixa ningú, excepte l'Estat central, a la seva conveniència, i a canvi de tornar aquests diners amb els seus interessos corresponents, ara pesa un 40 per cent.

I aleshores vostè em diu: «No, no, però és clar, però és que ara tenim menys diners a Salut.» Home, és clar, sí, i a tot arreu tenim menys diners: a Salut, a Ensenyament i a serveis socials. I tant de bo en tinguéssim més! Però vostè –disculpi l'expressió, eh?, agafila amb to esportiu– fa trampa, home. Senyor Herrera, fan trampa. Explicant-ho així fan trampa. Perquè saben que això és d'aquesta manera i ho expliquen d'una manera com si això no existís. I, a més a més, ens comparen amb els països que ho tenen tot a la mà per poder decidir.

És a dir, Catalunya és –vostè posava exemples, no?– com Suècia en pressió fiscal. Com si la decidíssim nosaltres! Bé, no sé si ha dit Suècia o un altre. *(Veus de fons.)* Eh? *(Veus de fons.)* Suècia. Escolti, però allà la decideixen ells, i aquí no. Aquí la decideixen a Madrid. I nosaltres prenem algunes decisions. Per exemple, vostès en van prendre una, governant, de la qual vostès van fer molta bandera. Van posar l'IRPF, el tipus de l'IRPF, molt amunt, al 56 per cent a Catalunya. I ho van fer, si no ho recordo malament, l'any 2009 o 2010 –ja en plena crisi, per cert. Bé, aleshores, jo em pregunto: nosaltres, aquest marge que teníem –aquest marge que teníem– de pressió fiscal, l'hem utilitzat o no l'hem utilitzat? No l'hem utilitzat aquest? És a dir, que l'hem abaixat. No, home, no l'hem abaixat, és que no l'hem tocat. No em neguin l'evidència. Ei, nosaltres hauríem volgut abaixar la pressió fiscal, si haguéssim pogut. Però davant de l'evidència, tocant de peus a ter-

ra, que s'havien de repartir correctament els costos de la crisi i de superar-la, vàrem entendre que havíem de mantenir aquests tipus.

El senyor Zapatero –el senyor Zapatero– va decidir en el seu moment suprimir l'impost de patrimoni. *(Veus de fons.)* Sí, sí, escolti, però ho va fer el senyor Zapatero. El senyor Zapatero –el senyor Zapatero– ho va fer. Partit Socialista, tornem al Partit Socialista. Ho dic perquè com que la societat es divideix, segons vostès, entre dretes i esquerres, oi? *(Veus de fons.)* Més complicat que això. Bé, doncs, diguem-ho a la meva manera, que és menys complicada. Doncs, miri, ho va fer aquell Govern. «Porque bajar impuestos es de izquierdas.» I perdoni, no era el primer cop que passava; ja havia passat abans –ja havia passat abans. I aleshores... Sempre gràcies a Convergència i Unió –sempre, sempre. Sempre és gràcies a Convergència i Unió.

(Remor de veus.)

Jo el que no sabia, senyora presidenta, és que aquestes compareixences acabaven en tertúlia amb els grups parlamentaris. Però, bé, jo..., si és tertúlia, és tertúlia, no? Jo a vostè l'escoltava amb tota l'atenció, i aspiro que vostè, si pot ser sense fer tertúlia, doncs, també apreciï o, com a mínim, intenti entendre una mica els meus arguments.

El que li vull fer entendre és que nosaltres –fixi-s'hi, això té més mèrit–, que hauríem volgut abaixar la pressió fiscal, l'hem apujada més que vostès. Perquè, quan ens trobem davant de decisions difícils, hi posem la cara i hi posem coratge. I no pensem tant en si això té un gran rendiment o si, a més a més, això agrada més o agrada menys, perquè quedar bé li agrada a tothom. Quedar bé li agrada a tothom, eh?, senyor Herrera. A mi també. Però si no pot ser, no pot ser. I això ho hem fet amb tot, absolutament amb tot. I, a més a més, en els pressupostos, amb el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya. Vol dir que tenim la majoria en aquesta cambra per actuar d'aquesta manera.

Bé, jo només ho deia en el sentit de dir: «Escolteu, toquem de peus a terra –toquem de peus a terra–, la realitat és aquesta.» Vostè, a partir d'aquí, pot dir: «Vostès aquesta decisió l'han pres malament», etcètera. El que vostè vulgui. Vostè té tot el dret del món –és obvi, no?– a fer la crítica, a pensar que hi han governs que poden ser molt millors, etcètera. Però l'única cosa que jo els demano és que acceptin una realitat, que és la que ens imposa en aquest moment aquestes cotilles, que vostès coneixen, i que no fem veure a la població catalana que les institucions catalanes tenen uns marges de maniobra i de decisió que simplement no tenen. Perquè això els pot fer quedar bé, però en el fons és absolutament irreal.

I si vostès estiguessin en el Govern, senyores diputades i senyors diputats d'Iniciativa per Catalunya i Esquerra Unida i Alternativa, haurien de fer el mateix i no sabrien com. I si em permet la ironia, perquè no és una ironia, faci una cosa: si tantes idees tenen de com s'ha de fer i de com es pot fer bé, i de com la realitat no importa perquè tenim tant poder per fer-la, ja que hi han ofertes per entrar al Govern, doncs, jo també els convido a ser-hi. *(Rialles.)* Sí, home. Sí, sí. I, conseller Mas-Colell, no t'ofenguis, eh? Els ofereixo el Departament d'Economia. *(Remor de veus.)* Perquè segur que ho resoldran –segur que ho resoldran. Eh? No, no. No Agustí Colom, no. Departament d'Economia, que és molt més dur. Vol dir pressupostos, vol dir anar a buscar els diners a final de mes, vol dir haver-se de barallar cada dia amb el senyor Montoro, vol dir portar aquí projectes de llei per apujar impostos i per crear-ne de nous, vol dir portar aquí de tant en tant que no pots quedar bé davant dels empleats públics.

Vostè m'ha dit una cosa que aquesta sí que m'ha sabut greu. Altres les accepto esportivament; aquesta m'ha sabut greu. Em diu: «Han convertit els servidors públics de la Generalitat en ostatges públics.» Ostatges públics. Ha dit exactament això: «Ostatges públics.» És a dir, els hem segrestat, i ara els fem servir... *(Veus de fons.)* Sí, home, un ostatge és això. I ara els fem servir per canviar què?

Perquè, miri, ara li diré una cosa, i espero que l'accepti esportivament, eh? Vostès, estant en aquests bancs del Govern, en aquests primers, l'any 2010, es van empassar, i no van marxar del Govern, la primera reducció salarial als servidors públics de Catalunya, feta pel Govern socialista a Madrid. I se la van empassar sencera. Però sencera vol dir sencera. Això sí, devien protestar de tant en tant, però se la van empassar, i es van quedar al Govern.

Clar, si fem servir expressions com «ostatges públics», atenció, perquè aleshores jo, si aquesta és la terminologia, també tinc dret a recordar que governant vostès, i tenint la clau, perquè sense vostès no hi havia majoria i el Govern se n'anava en orris, i, per tant, podent decidir, vostès es van empassar aquella reducció salarial; és a dir, van retallar vostès també el sou dels treballadors públics de la Generalitat. I va ser la primera retallada, i molt forta.

I ara resulta que nosaltres els convertim en ostatges públics? Quan vostès saben perfectíssimament que si no haguéssim fet això significava més retallades. Ho saben perfectament. Perquè, si no haguéssim fet les retallades, com pagàvem el que gastàvem a final de mes? M'ho volen dir?

Tornem a allò del Departament d'Economia. Si vostès són tan savis i en saben tant, doncs, escoltin, diguin-nos com es fa això, perquè nosaltres ens confessem en aquest sentit molt més ignorants que vostès, havent pres totes les decisions possibles, incloses aquelles que vostès en diuen «privatitzacions». Ara tindran una oportunitat. Ara hi ha en marxa aquest any, per cedir a l'Àrea Metropolitana de Barcelona, que és mancomunitat de municipis, per entendre'ns, públic, el que podia ser ja en el seu moment un àmbit de responsabilitat local, que era el tema de la gestió de la depuració d'aigües, el sanejament d'aigües. Senyor Herrera, això és privatitzar? Això és privatitzar? Li ho pregunto. Surt aquest any. Ja m'ho contestarà. També s'oposaran a això? Si això no es fa, com que els diners no hi són, voldria dir més retallades. I d'on les traiem, aquestes retallades? Sí, vostès diuen que no perquè neguen la realitat. La ignoren, els és igual, la realitat.

Vostès no hi viuen, en la realitat. Després sí, ens fan grans discursos dient: «Nosaltres estem enganxats al patiment de la gent, a això», etcètera. No és veritat, senyor Herrera –no és veritat, no és veritat.

Catalunya està donant un cert tomb? Sí, i jo tinc dret a explicar-ho, i necessitat de dir-ho. I vostè diu que no és veritat? Doncs, miri, jo ho seguiré dient, i no... Perquè si aquest país és capaç de tenir menys abandonament escolar prematur que fa quatre anys enrere, doncs, s'ha de poder dir –s'ha de poder dir. I n'hi ha menys. I si aquest país és capaç de tenir més alumnes a la formació professional que tenen més possibilitats de trobar feina i amb un salari una mica millor que si no haguessin anat a la formació professional, també s'ha de dir, perquè és una realitat tangible. I si aquest país està destinant quatre euros de cada deu a la salut és perquè té la salut com a prioritat, perquè, si no, no hi posaria quatre euros sobre deu, amb els nostres marges petits de maniobra. I n'hi estem posant més que mai, en percentatge, en proporció. Abans li he explicat l'evolució dels pressupostos de Salut en aquest sentit.

I si aquest país ha estat capaç d'entendre que en el tema de les beques menjador no només s'havien de donar moltes beques, sinó que algunes de les que es donaven s'havien de donar senceres, al 100 per cent, perquè no pagués res, la família... Això no passava l'any 2009, ni el 2010. Que és que no hi havia pobresa aleshores? Vostès no recorden que el 2009 va ser l'any pitjor de l'atur? Si va ser un drama, allò! Però no hi havien beques menjador al 100 per cent. No hi eren. Podien haver-hi sigut. Hi havia diners aleshores, eh? O capacitat de deute. Aleshores sí que n'hi havia. Prova d'això és que els pressupostos del 2009 van créixer molt, i els del 2010 van tornar a créixer, i així va acabar la cosa –així va acabar la cosa.

Té raó en una cosa, i li ho vull dir clarament. Vostè parla de desigualtat com a concepte greu, fins i tot més greu que la pobresa. Cent per cent d'acord. I no només cent per cent d'acord, i a més a més li admeto –fixi's si em costa poc admetre la realitat del país– que la desigualtat a Catalunya ha crescut. És cert. Sí, home, és cert, és veritat. Però també m'ha d'admetre una cosa: que quan hi han dues recessions juntes, una després de l'altra, i un país té els instruments que té per lluitar contra la desigualtat i els utilitza –i els utilitza–..., perquè si no els utilitza evidentment és culpable, però si els utilitza, aquests instruments, vol dir que aquell país fa el que pot perquè no hi hagi tanta desigualtat.

I què pot fer un país perquè no hi hagi tanta desigualtat? Posar els tipus de les rendes a dalt. Pot fer això. Pot posar més a dalt que ningú un impost de patrimoni, per lluitar contra les desigualtats. Pot fer això. Pot fer programes com aquest que estàvem dient ara, el tema de les beques menjador. Pot fer que hi hagi més percentatge d'alumnes a les llars d'infants que no pas abans, que és el cas. Quan no hi ha diners es pot espavilar perquè les diputacions, en lloc de posar diners per fer determinades obres, els posin per a les llars d'infants. Pot fer això. Cosa que a Catalunya, per cert, no tenia precedents, perquè tot eren compartiments estancs. I ara no; ara la finalitat és: junts per les finalitats socials, junts pel benestar, junts perquè pateixi la gent el menys possible. Reconeguin-me almenys que l'intent per part d'aquest Govern hi és. Després potser ho fem tot malament, com vostès diuen, però l'intent aquest hi és en totes les decisions. I vostè sap perfectament que una bona part d'aquestes decisions no tenen rendiment polític ni electoral, ho saben perfectament. Per tant, per què les hem de prendre, des d'un punt de vista partidista?

Bé, passo al tema del..., vostè en deia «el país net». Ha parlat del cas..., vaja, del cas; ha parlat de Jordi Pujol, ha parlat també d'altres coses. Ha menystingut, he entès, el fet que la Generalitat de Catalunya s'hagi transformat en una administració amb paràmetres de transparència; ens ho avaluen des de fora. Quan quedàvem malament ens deien que ho fèiem molt malament, i ara que quedem bé, no ens diuen..., no ens ho reconeixen, ens diuen que estem igual de malament. Bé, doncs, llavors vol dir que, fem el que fem, vostès diran que estem malament. Però resulta que quan ens miren des de fora, i ens avaluen amb vuitanta indicadors, que no són pocs, de tot tipus, com als altres, ens diuen: «Escoltin, vostès ho estan fent bé.»

I vostè m'ha parlat molt –molt, molt, molt– de Jordi Pujol, i d'en Bustos, i de les adjudicacions de la Generalitat, he entès, fins a l'any 2003, etcètera. Però, escolti, potser que parlem també una mica d'ara, no?, perquè jo no puc fer-me simplement portaveu de tota una altra època, sobretot, en què... Vostè dirà: «No, però és que vostè hi era.» Bé, doncs, ara li ho explicaré, això. «Vostè hi era.» Molt bé. Però potser que comencem a jutjar el que fa l'actual Govern, no?, en matèria de transparència, dic jo. Perquè l'actual Govern no està amb els braços creuats, s'ho està prenent molt seriosament, més que cap altre Govern a Catalunya.

I aleshores vostè em diu: «S'ha d'investigar.» Jo no els dic que no, però no diguem: «S'ha d'investigar.» El que s'ha de dir amb propietat és: «S'ha de tornar a investigar», perquè està investigat pertot arreu. Ara, ho volen tornar a investigar? Doncs, segur que ho podran fer –segur que ho podran fer–, però no digui que investigaran, digui: «Tornarem a investigar.» Perquè abans els ho he explicat: no vam tenir aquí l'episodi del Carmel i de la comissió d'investigació amb tota la radiografia de l'obra pública a Catalunya i de la seva adjudicació? Si va sortir tot aquí! Van venir a la comissió d'investigació, van dir això, van dir allò, etcètera, i al final quina conclusió hi va haver? El senyor Iceta s'hi ha referit abans. I la fiscalia, que no ho ha investigat tot? També ho han investigat tot, del dret i del revés.

Ara mateix, sobre persones concretes, no sobre institucions, sobre persones concretes –algunes, per cert, no han tingut mai cap responsabilitat directament pública–, també estan investigant, i ho deuen estar investigant tot. I vostès ens diuen: «Investiguem.» No: tornem a investigar –tornem a investigar.

Suposo que vostès deuen entendre que si s'ha de tornar a investigar, doncs, s'han de complir dues coses. La primera: home, fóra bo que abans d'investigar, si

s'ha d'investigar sobre una persona concreta o sobre l'obra d'una persona concreta –en aquest cas, posem el cas de Jordi Pujol–, doncs, potser fóra bo que l'escoltéssiu, no? Dic jo. I a partir que parli, jutgeu el que es diu. Fareu les preguntes que hàgiu de fer, i a partir d'aquí prendreu les decisions que hàgiu de prendre. I torneu-ho a investigar. Si considereu que el que s'expliqui en aquell moment, que serà aquest mes de setembre, doncs, no és suficient, torneu-ho a investigar.

Segona cosa: suposo que aleshores també s'ha d'admetre que, bé, s'ha d'investigar tot el que s'hagi d'investigar. Perquè, escolteu, d'adjudicacions d'obra pública en aquest país n'hi ha hagut fins al 2003 i del 2003 al 2010 també, eh? O és que no hi va haver obra pública en aquells anys? Molta. Ah, d'obra pública n'hi va haver molta, en aquells set anys, però molta, eh? I si tan conegut era tot, jo em pregunto com pot ser que, governant vostès, no passés mai re. *(Veus de fons.)* Ah, doncs, escolti'm, si tant es pot actuar respecte a aquestes coses que es diuen, vostès van governar molts anys, i re de re. I coses de les quals es parla ara van passar en aquells set anys, governant vostès. I jo em pregunto: i vostès què feien, si tan conegut era tot? O és que vostès no podien fer re, aleshores? Tot plegat, una mica sorprenent.

I ho torno a dir, eh? S'ha de tornar a investigar? Tornin a investigar-ho. En el que hagi de col·laborar jo personalment, m'ho diuen i estic a disposició seva. Millor actitud no es pot tenir. Ara, siguem conscients, exactament, de què estem parlant. Jo sempre que he sentit que s'ha investigat l'obra pública i la contractació en aquest país, sempre que s'ha investigat això, i s'ha investigat a fons, s'ha arribat a la conclusió que *els* governs de la Generalitat havien actuat correctament. I suposo que del que es tracta és d'investigar *els* governs de la Generalitat, no?

Perquè, si no són els governs de la Generalitat i estem parlant de persones purament individuals, aleshores deixem que s'investiguin aquestes persones purament individuals en els canals en què s'hagin d'investigar. Com que vostès diuen: «No, hi ha un expresident, en aquest cas, que ell mateix va fer la confessió que va fer», o la..., no sé com n'ha dit vostè. Doncs, escolteu-lo. I a partir d'aquí parlarem de tot el que s'hagi d'investigar. Però, hi insisteixo, eh?, tornar a investigar.

I, finalment, el tema del país lliure que vostè deia, no? Bé, jo no puc afegir molt respecte al que vostè ha dit. En general, a mi m'ha semblat, la seva aproximació, correcta. Vostè entenc que està compromès, vostès estan compromesos amb la consulta. S'ha de fer. Entenc que això té valor, jo ho he dit sempre. I afegeix que s'ha de fer amb les garanties que el resultat serà llegit com s'ha de llegir. També hi estic d'acord. I a partir d'aquí em sembla que estem tots compromesos en la mateixa línia. I dit això, doncs, escolti'm, tenim tants adversaris al davant, però tants, i tenen tant poder, tots ells junts –i no només són polítics, els adversaris, eh?–, que dius: «Millor que entre nosaltres no ens perdem gaire en detalls i anem a la principal.» I la principal què és? Votar. I amb això hi estem compromesos tots. I és la nostra força.

I en el que afecti el Govern nosaltres complirem. Poden estar ben tranquils. Hem arribat molt lluny, vostès ho saben. I, per tant, arribarem fins al final. Ho he dit aquest matí, ho vaig dir ahir en el meu discurs, en la meva intervenció. Ho repeteixo una vegada més.

I crec que amb això, doncs, més o menys responc aquesta última part de la seva intervenció. Només voldria aprofitar per fer entendre que entrem en unes setmanes absolutament decisives, que el país sencer es juga el tipus, de veritat, i que ho podem fer i ho podem fer bé, i que això sí que depèn de nosaltres. Altres coses no, o no tant, però això sí, això depèn de nosaltres. I, per tant, si depèn de nosaltres i tenim tanta gent al costat passada per les urnes i al carrer, tenim, crec jo, l'obligació de fer-ho i de fer-ho bé.

I estic convençut, senyor Herrera –almenys fins ara n'ha donat mostres, crec, bastant evidents–, que vostès hi seran perquè això es faci d'aquesta manera. Avui ho ha reiterat. Jo ho celebro. I demano a tothom, i també a vostès, que en aquestes properes setmanes decisives, on es pot fer un tomb, des de molts punts de vista –hi pot haver un abans i un després en aquest país–, tots plegats anem junts. Junts no vol dir que pensem en tot el mateix, ni molt menys; avui ja s'ha vist que pensem molt diferent sobre moltes coses, no? Però si toquem de peus a terra hem de canviar la realitat d'aquest país. I la realitat vol dir que hem de disposar d'uns instruments que no tenim ni tindrem si no fem alguna cosa molt diferent de la que hem fet.

Perquè, després de trenta-cinc anys d'intentar-ho, vol dir que aquell camí, si el seguim, ens portarà al mateix resultat, que és, en aquest moment, una Generalitat de Catalunya amb capacitat de decisió retallada, amb recursos retallats, amb competències retallades, amb menys marge de maniobra i amb molta menys capacitat de decisió. Això és així. Per tant, o canviem aquests instruments o aquí podem tenir tots els debats del món i totes les discussions del món, que no en traurem gaire l'entrellat perquè al final, hi hagi qui hi hagi en aquests bancs, haurà... –anava a utilitzar una expressió taurina, però no deu ser correcta–, haurà de... *(Remor de veus.)* Haurà de «surfejar».

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. President, entorn de la rèplica, tres blocs: polítiques d'austeritat, país net i país lliure.

Polítiques d'austeritat. Senyor Mas, és veritat, hi ha una claudicació absoluta de la socialdemocràcia. Va començar amb Zapatero amb el 135 i ha continuat amb Hollande, precedit d'un pacte entre SPD i Merkel. És així. I nosaltres ho lamentem i entenem que avui el paper històric que va jugar la socialdemocràcia després de la Guerra Mundial l'ha deixat de jugar per

formar part d'aquells, precisament, que apuntalen les coses, i que les apuntalen, lamentablement, renunciant a redistribució i renunciant a la defensa de l'estat del benestar.

Segona consideració. Té raó: no vivim en la mateixa realitat. Perquè només a algú que no viu en la realitat se li podria haver ocorregut, com vostès van fer, una reforma de la renda mínima d'inserció acusant els pobres. Jo ho recordo, senyor Mas. Jo recordo quan vostè li demanava al senyor Rajoy que seguís l'exemple de Portugal en les polítiques d'austeritat. Jo recordo com vostè, precisament, ha liderat i ha entès que aquest era el camí a seguir.

Tercer element: és que, clar, no vivim en la mateixa realitat. I quan vostè parla de salut no explica el que és inexplicable, senyor Mas. Perquè és inexplicable que tanquin plantes o tanquin quiròfans i que els mateixos serveis que no presta la salut pública siguin derivats a la sanitat privada. Perquè, per què no hi ha diners per a la sanitat pública però sí per a la privada? Senyor Mas, expliqui-m'ho de forma que jo ho pugui entendre i que la gent ho pugui entendre. Sap per què? Perquè hi ha interessos ideològics i de negoci. *(Remor de veus.)* Sí. Capio ha augmentat la contractació un 78 per cent. Hi ha 6.200 intervencions derivades, i la realitat és que la salut quotidiana dels que som usuaris de la salut pública –jo en sóc, senyor Mas– es degrada dia a dia.

Beques menjador. Senyor Mas, cinc anys, han hagut de trigar. I què hem perdut pel camí? Quants esforços, quant patiment, quantes famílies que no han pogut accedir-hi... Tant costava? Per què, si ho fan enguany, no ho podien haver fet abans, quan estàvem precisament en l'escenari de patiment?

I el que no li accepto en cap cas és que faci trampes. Diu: «Privatitzem l'aigua quan cedim la depuració a l'Àrea Metropolitana?» Per què no explica que vostès, d'acord amb el Partit Socialista –lamentablement, companys del Partit Socialista–, van aprovar una societat mixta a l'Àrea Metropolitana que permetrà la gestió privada en mans d'Agbar? Per què no ho explica amb tots els ets i uts? No és que faci trampes, és que està mentint deliberadament, i està amagant informació. *(Remor de veus.)* Sí. És que no podeu dir que no privatitzeu, quan esteu privatitzant. No passa res. És la vostra ideologia, no passa res. Però esteu treballant pel *business* dels que fan negoci, precisament, amb l'aigua. I a mi no m'agrada que ho feu. *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Un moment, un moment.

Joan Herrera Torres

Però em sulfura que no expliqueu la veritat dient que no esteu privatitzant.

Anem a la política de redistribució –anem a la política de redistribució. Miri, senyor Mas, vostès, tan bon punt van arribar, van abaixar impostos –l'impost de successions. I alguns vam dir: «Una temeritat.» Perquè han deixat de recaptar per les reformes que van fer quan vostès entraven més de 1.000 milions d'euros.

L'impost sobre els dipòsits bancaris, si l'haguessin aprovat quan nosaltres els ho plantejàvem –també Esquerra els ho plantejava–, hauria estat una realitat, perquè resulta que a Andalusia sí que l'hi compensen, però aquí no. I per què no es compensa aquí? No només per la deslleialtat institucional, consagrada i constatada, del Govern del Partit Popular, sinó perquè vostès van deixar de fer. Van trigar, van trigar molt. I quan han arribat, han arribat, si m'ho permet, senyor Mas, a mig gas. Perquè avui podríem estar recuperant cada any 900 milions d'euros en successions, que no es recuperen. Els ho hem proposat. Perquè avui hi han desgravacions en l'IRPF que les podríem recuperar recuperant centenars de milions d'euros. I no ho fan. I els ho hem proposat. Escolti'm, tant de bo. Vinga, fem-ho. Siguem consellers o siguem el que siguem. Fem allò que els hem proposat. Però és que no ho fan. I no ho fan per una raó: perquè a vostès els preocupa més protegir determinats interessos que no pas protegir el bé comú i compartit.

Miri, aquest estiu han renovat l'acord amb les escoles d'elit: 29 milions d'euros. Quantes escoles podríem obrir? *(Veus de fons.)* No, aquest any, quan estem en plena crisi. I el Govern ho va fer, el Govern d'entesa, i ho va fer malament. Però és que vostès ho fan, precisament, en el pitjor dels moments. *(Veus de fons.)* Sí, ho vam fer malament. Nosaltres teníem els diputats que teníem, senyor Mas. *(Remor de veus.)* I resulta que vostès ho fan en plena crisi –vostès ho fan en plena crisi–, i quan estan retallant en salut, en educació i en tantes i tantes coses. Aquesta és la diferència.

La presidenta

Un moment, si us plau. Un moment.

Joan Herrera Torres

I jo crec que... Sé que...

La presidenta

Si us plau, un moment.

Joan Herrera Torres

No passa res, són veritats. Algú els les havia de dir, en algun moment, en el debat. No passa res. Jo crec que el problema que tenim és que les propostes en matèria de redistribució no les apliquen.

Mirin, des del primer any de la legislatura els ho diem: aprovem un pla de lluita contra el frau fiscal, amb els instruments propis. Amb l'impost de patrimoni quina acció han emprès contra el defraudador Pujol? N'han emprès alguna? Ha defraudat Hisenda, no? Sí, això sí que és veritat. No, però com aquest cas tantes i tantes coses. I els vam dir: «I posem un pla que concertem amb l'Agència Tributària estatal, que

per cada euro que recaptem de més fruit dels diners que posem en la inspecció hi hagin més tributs per a Catalunya.» Que ho han posat damunt de la taula? No, senyor Mas. I el frau fiscal a Catalunya és molt elevat.

Tinc un reguitzell de propostes que li hem fet mil vegades. Avui mateix li ho faig arribar, de nou. Tant de bo en fes cas. Perquè si en fes cas tindríem milers de milions d'euros, marge de maniobra esgotat, per dir que hi ha polítiques redistributives. O és que vostès són aliens a la manca de polítiques redistributives que hi ha en aquest país? Jo ja li accepto que no té tot el marge de maniobra. Però el que no li tolero és que no utilitzi tot el marge de maniobra. I el que és inacceptable és que vingui a donar-nos lliçons conforme no ho pot fer, quan li hem posat propostes damunt de la taula que vostè no està tirant endavant –atenció–, quan, a més, s'estan aplicant les majors polítiques de retallades i d'austeritat que s'han viscut en aquest país durant dècades. Això és el que no és tolerable ni acceptable, senyor Mas. I sobre els marges de maniobra que hem posat damunt de la taula amb propostes, sent propositius, amb iniciatives, amb mocions, amb resolucions –demà ho podrem veure–, han dit que no. Han arribat tard, no han utilitzat el marge de maniobra, i avui vostès també són protagonistes, precisament, de la manca –de la manca– de polítiques redistributives a Catalunya.

Servidors públics. Jo li he dit «ostatges», sí, «ostatges». I li he dit «ostatges» perquè vostè sempre fa un discurs de dir: «O el sou o els serveis públics.» Ahir ho va dir, president Mas. Puc llegir també la seva intervenció: «O el sou o els serveis públics.» I aquesta és l'actitud que no és tolerable ni acceptable, perquè avui la professionalitat, la bona remuneració dels serveis públics és fonamental, precisament, per a un estat del benestar que funcioni. I avui són els servidors públics, els que estan al capdavant de l'educació, de la salut, de tants i tants sectors –de la seguretat–, els que garanteixen bons serveis públics, malgrat les retallades. I quan vostè diu: «O una cosa o una altra», fa xantatge. Com no és de rebut el que va fer l'any passat. Se'n recorda? «Si ens paguen l'impost sobre els dipòsits bancaris, on vam arribar tard i en som responsables, aleshores, sí que pagarem.» Això què és, senyor Mas? Això és fer trampa, i això és el que no és ni tolerable ni acceptable.

Un país net. Miri, senyor Mas, durant molts anys, en aquestes bancades, en què s'asseien el Partit Socialista Unificat de Catalunya, en què després s'asseien Iniciativa per Catalunya, en què s'asseien Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida, rebien lliçons morals del que ocupava el seu lloc –lliçons morals. *(Veus de fons.)* No, jo li ho explico. Jo no hi era, però he llegit. Jo no hi era, però he llegit totes les denúncies que es van fer en els vuitanta i en els noranta, sepultades en els diaris de sessions, no publicades pels diaris i que no es podien publicitar perquè algú trucava als publicistes perquè no es publiquessin les informacions que es denunciaven. *(Alguns aplaudiments.)* Això sí que ho he pogut llegir. I durant molts anys, vam rebre, van rebre lliçons morals. Si en comptes de lliçons morals cap a aquesta bancada, el que ocupava el seu lloc, el que hagués és tingut la responsabilitat de mirar cap al seu Govern, cap allò que no funcionava, les coses haurien anat molt millor –molt millor.

Jo avui li demano una cosa: no ens doni lliçons morals i tingui tota la contundència... *(Veus de fons.)* No, no li dic que ho hagi fet, li dic: no doni lliçons morals i tingui tota la contundència envers el que hem conegut i el que coneixerem. No és tolerable parlar, després de la confessió limitada, tramposa i no pública de l'expresident Pujol, d'un cas familiar. Les explicacions no les ha de donar l'actual president de la Generalitat –li recordo que, després de la carta, qui va donar explicacions des del Palau de la Generalitat va ser l'actual president–, les ha de donar el que era president. I la responsabilitat del president, del president de tots, de l'actual, del present, és demanar totes les explicacions i tota la informació, personar-se a la causa, perquè el que explica Jordi Pujol i Soley afecta la credibilitat de la Generalitat de Catalunya, i donar els instruments perquè se sàpiga tota la veritat. Es depurin les responsabilitats, però se sàpiga tota la veritat –tota. I el que no m'agrada gens, president, és quan el sento a vostè parlar d'«un cas familiar i particular». No m'agrada gens. I el que li demano..., i li he fet propostes molt concretes, efectives perquè l'actitud canviï i perquè, al costat d'aquest canvi d'actitud, anem a fons amb una qualitat democràtica intensa, on la democràcia no sigui votar cada quatre anys i prou i on, realment, els passos endavant siguin sincers i siguin efectius.

Per últim –acabo, presidenta–, la consulta no és un tràmit. La consulta és un procés democràtic, un procés deliberatiu, un procés on hi ha edat, un procés que, com deia, per cert, el líder del Partit Verd a Escòcia, permet posar totes les coses damunt de la taula. És un procés, és dialèctic, és canvi constant.

Jo vull la consulta per moltes raons. La primera, perquè, al meu país, la majoria de la gent ho reclama, el 80 per cent. Però, l'altra, per raons polítiques; ho vaig dir quan vaig estar a Madrid defensant que poguéssim fer la consulta. Perquè és l'única manera que tindrem de desencallar-ho. Perquè l'Estat, l'immobilisme de l'Estat, l'al·lèrgia a la democràcia del PP, l'anticatalanisme que han sembrat i l'apatia del PSOE no mouran peça si no és amb consulta. Però això vol dir que la consulta l'hem d'entendre com això; no com un acte militant, com una consulta, dialèctica, de debat, com a procés que és. Nosaltres ho entenem així, i aquest és el compromís de la gent d'Iniciativa Verds i d'Esquerra Unida perquè això tiri endavant.

Res més i moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari...

(El president de la Generalitat demana per parlar.)

Ah, president. Té la paraula el president.

El president de la Generalitat

Sí. Volia fer una molt breu intervenció per aclarir o puntualitzar dues coses, no?

La primera és sobre aquesta acusació permanent del tema de les privatitzacions: «Vostès donen negoci als privats en detriment del públic.» Senyor Herrera, tornem als fets, perquè discursos de cara a determinada gent, ho torno a dir, se'n poden fer tots els que vostès vulguin. Els fets. Si no ho recordo malament, estant en mans seves, en aquest país, en plena sequera, es va fer una obra pública monumental, que se'n va dir «dessaladora». Qui la gestiona? L'ACA, pública, o un privat? Algú els va acusar, en aquell moment, a vostès que estaven venent-se el país, podent-ho fer públic, concretament, l'aigua, i la del mar? O resulta que, en aquell moment, tothom va entendre que, en funció del que hi havia, vostès van fer una cosa més o menys discutible, però no per això ningú va pressuposar que vostès estiguessin fent negocis? *(Veus de fons.)* L'ATLL no. És de gestió privada –gestió privada. *(Remor de veus.)* Per tant, senyor Herrera...

I, a més a més, li podria parlar d'altres coses, com, per exemple... *(Veus de fons.)* Sí, sí, és clar. Ja que es van fer tan bé les coses, doncs, algun dia haurem de saber com es van contractar determinades coses que no van servir absolutament per a res, invertint milions d'euros públics. *(Remor de veus.)* Això també s'haurà de saber. No, no, «i què?», no –«i què?», no–, senyor Herrera. Perquè, quan es posa tot en dubte respecte als altres, un ha de tenir, aleshores, també la precaució de saber si pot respondre per allò que és seu. I vostès també hauran de respondre a determinades coses, que jo no pressuposo que es fessin malament. Però, de tota manera, sobre aquest concepte de «tot el que és privat és dolent, tot el que és públic és bo», que és el concepte que vostès ens intenten, doncs, introduir cada dia, escoltin, aquí tothom ha de donar explicacions, sota aquest concepte.

I, després, el tema de les lliçons morals. Vostè em va repetint això, però jo no en dono mai cap, crec jo. Jo ho dic tot amb tota la humilitat, etcètera. Vostès volen jutjar el senyor Jordi Pujol; hi tenen tot el dret. Ara, escoltin, jo no sóc el senyor Jordi Pujol. A mi m'han de jutjar pel que sóc jo, no pel que és el senyor Jordi Pujol. I aquesta transposició contínua entre el president Pujol i jo mateix..., doncs, home, crec que tinc dret –i no vull dir que sigui millor, eh?, en absolut– que es jutgi l'actual Govern pel que fa l'actual Govern. I, aleshores, vostè em diu una cosa, em diu: «Però vostès han de col·laborar tot el que puguin i facilitar tot el que calgui perquè, en la mesura que es pugui investigar una determinada persona, doncs, la Generalitat hi ajudi.» No hem pas dit que no –no hem pas dit que no–, senyor Herrera. Si jo vaig dir, en aquell moment, que el tema era un tema familiar és perquè, tal com a mi se'm va explicar allò, en aquell moment, aquest era un tema circumscrit a una família. I per això ho vaig dir d'aquesta manera. I en allò que jo podia actuar, que era des del punt de vista públic, ràpidament ho vaig fer. I ho faria en aquest cas i en qualsevol altre –i en qualsevol altre. Per tant, no és un problema de lliçons morals, i no l'ha de sorprendre que jo, en aquell moment, digués el que era una evidència, d'acord amb aquella confessió.

I, a partir d'aquí, vostès diuen: «Haurem d'anar més enllà.» Només els demano una cosa, només una, que crec que no és molt demanar, i fixi's que ho he de demanar jo respecte a una persona que no sóc jo mateix i que fa deu anys que no pren cap decisió en la política catalana: primer, escoltin-lo –és molt demanar que, en democràcia, a algú, abans, se l'escolti?– i, després, actuïn, però no actuïn abans d'escoltar-lo. Perquè, aleshores, uns ens preguntem: «Per què el criden, si no volen saber res? Ja l'han jutjat.» Escoltin-lo, i quan l'hagin escoltat, doncs, aleshores, vostès actuïn en conseqüència. Òbviament, hi tenen tot el dret.

La presidenta

Té la paraula el senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

Moltes gràcies, presidenta. El que ha fet ara és, sincerament, inacceptable –inacceptable. Li explicaré per què.

Les dessaladores de Medi Ambient eren titularitat i les gestionava ATLL. Qui va privatitzar ATLL van ser vostès. I quan vostès neguen la major... *(Pausa.)* No digui que no amb el cap, si és evident que el que vostès van fer és cedir la política en captació, en distribució i, ara, en depuració a una empresa privada. Ho van fer.

Resulta que vostè abans ha parlat de la depuració que se cedia a l'Àrea Metropolitana, i no ha explicat que, l'any anterior, havien creat una societat mixta on el lideratge no era públic. Vostès, amb el vot, per mi incomprensible, del Partit Socialista. Senyor Mas, aquesta és la realitat. I, per això, no li accepto allò que diu.

Nosaltres responem sobre tot. Vostè s'imagina que Iniciativa no hagués respost sobre tot, amb les ganes que ens tenien vostès? Hem governat durant molts anys a molts ajuntaments –molts–; no som nous, no, no ho som. Portem una pila d'anys i ens hem equivocat. I tant! Però nosaltres, que tenim deute amb els bancs perquè som l'única força política amb recorregut..., que mai va ser condemnat un sol euro a les entitats financeres –per alguna raó deu ser–, no rebem lliçons de ningú, i les explicacions, totes. I les insinuacions, digui el que vulgui. Vostè s'imagina, la gent s'imagina que la gent d'Iniciativa i Esquerra Unida amb el que vam rebre de vostès, amb el que vam rebre..., se'n recorden d'Horta?, sense anar més lluny. Si haguéssim fet alguna cosa que no tocava, no ho haurien explicat? Va, home, va. Va, home, va, president Mas. Va, home, va.

Per últim, miri, jo el que era president de la Generalitat el jutjaré pel que digui, però el jutjo també pel que fa. El que era president de la Generalitat va parlar de «col·laborar amb la justícia». Jo ho vaig llegir, vostè ho va explicar; jo ho vaig llegir, i vostè va explicar la carta del president Pujol. La pregunta que ens hem de fer, que s'han de fer el conjunt dels ciutadans, però que,

especialment, s'ha de fer la gent, les dones i homes de Convergència i d'Unió, és: el president Pujol està col·laborant amb la justícia o està tenint una actitud obstruccionista amb la justícia? I jo crec que és molt evident. El que ha fet amb els comptes a Andorra és una actitud d'obstruccionisme, i vostès ho haurien de censurar. L'actitud que està tenint és una actitud obstruccionista, de no explicar, i vostès ho han de censurar. Perquè, lamentablement, l'esquema d'en Pujol no és la defensa del patrimoni polític d'allò que va fer, és la defensa penal d'ell i de la seva família, i vostès no ho haurien de lamentar. Vostès ho haurien de denunciar –denunciar– i personar-se a la causa, perquè està afectant el prestigi de la Generalitat de Catalunya. Això és el que li estic demanant, perquè sé diferenciar perfectament, malgrat que vostè estava en el Govern a les èpoques d'en Pujol, entre vostè i en Pujol. I si no vol que l'hi barregin, a vostè amb el senyor Pujol, el que ha de fer és una actitud no de condescendència, sinó de contundència –contundència–, personant-s'hi.

M'imagino que deu doldre molt; em poso a la seva pell i m'imagino que deu doldre molt, però aquesta és la seva responsabilitat, i no només per la confessió d'en Jordi Pujol i Soley, sinó per les investigacions que es deriven i que es derivaran de tot allò que afecta nombrosos membres de la família Pujol, que a vegades han actuat com a clan. I això és el que nosaltres li demanem. No és molt demanar, president. Però, francament, si vostè reclama –i li reconec que té dret a reclamar-ho– que no confonguin la seva figura amb la del president Pujol, el que li reclamo és que actuï amb la contundència que no estem trobant. *(Veus de fons.)* No, no ho estan fent, president. Dir que em sap greu i tenir una primera reacció del fet que és un cas familiar, no, no és fer-ho. Fer-ho vol dir investigar, investigar a fons i donar garanties perquè qui estigués a les taules de contractació, qui estigués a les empreses, tingui la llibertat i la garantia que no serà represaliat quan denunciï el que ha de denunciar.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorable president, consellers, diputats i diputades, avui pugem a aquesta tribuna des de Ciutadans per fer una valoració d'aquest any, d'enguany, de l'any de política general. Però, evidentment, això proposa o comporta parlar de l'acció del Govern o de la inacció del Govern i parlar també de propostes. No sabem pujar a aquesta tribuna només per parlar o criticar el Govern, sinó que també venim a portar propostes, solucions i sobretot esperança i futur per a la situació actual que viu Catalunya.

A Catalunya avui estem vivint tres crisis que són segurament compartides al conjunt d'Espanya: una crisi econòmica i social sense precedents, segurament la més dura de l'última meitat de segle a Europa i a Espanya en particular; estem compartint també una crisi política, institucional i de valors constitucionals i un desafiament a l'estat de dret des de Catalunya, lamentablement, i des del Govern de la Generalitat i els seus socis, i, finalment, estem patint una crisi de credibilitat de la política i de valors democràtics, de democràcia. Estem patint, en definitiva, un estancament a la nostra democràcia que no podem deixar que es podreixi, sinó que hem d'impulsar i reformar.

Aquestes són les tres grans crisis que Ciutadans detecta en aquest moment. I, davant d'aquestes tres grans crisis, nosaltres volem fer un diagnòstic del que ha fet aquest Govern per lluitar contra aquestes grans crisis o per fer-les més greus i, segon, proposar solucions a aquestes tres grans crisis.

Miri, senyor Mas, jo sentia ahir el seu discurs atentament, i la veritat és que a nivell econòmic i social sento dir-li que en alguns moments vaig veure que vostè patia el símptoma –la síndrome– dels *brotes verdes*, dels brots verds, perquè al final vostè va caure –suposo que ho fa el fet de seure en un govern en aquests moments– entre un cert triomfalisme que la cosa va bé –només li faltava dir allò de «Cataluña va bien», com deia un president del Govern d'Espanya: «Cataluña va bien»– i un cert victimisme que Catalunya podria anar millor si no fóssim espanyols ni europeus.

No comparteixo ni la primera cosa, ni la segona. No comparteixo que Catalunya vagi bé, perquè Catalunya..., puc estar d'acord amb vostès –hi entraré després– en altres coses, cosa que critica vostè molt poc, que Catalunya se la va trobar vostè bastant malament, com li va passar al Govern d'Espanya. Però no coincideixo que Catalunya avui vagi bé, perquè els indicadors –i en parlarem durant aquest debat que tenim– econòmics, socials són dramàtics en la microeconomia i en la situació social de les famílies a Catalunya.

Tampoc comparteixo, senyor Mas, que el problema de Catalunya sigui pertànyer a Espanya o pertànyer a la Unió Europea, perquè aquest no és el nostre mal. El nostre mal són les gestions des del Govern, l'endeutament de la Generalitat, la crisi bancària, la crisi immobiliària, la crisi que viu Europa. Per tant, tot això no té res a veure amb el fet de tenir el passaport espanyol o de pertànyer a la Unió Europea; és simplement una mala gestió, un mal govern, un endeutament excessiu o una corrupció excessiva, que també en parlarem, ja li ho asseguro.

Per tant, nosaltres, senyor Mas, detectem una Catalunya que no és aquest país imaginari que ens descrivia vostè, no és el país dels brots verds; és una Catalunya molt tocada per la crisi, que estan patint la classe treballadora i la classe mitjana catalana, que a més ha hagut de patir una pujada d'impostos del seu Govern, unes retallades socials sense precedents en l'àmbit sanitari, educatiu, de polítiques socials, acompanyades de retallades i pujada d'impostos –i això li ho reconec– també del Govern d'Espanya, del PSOE i del Partit Popular. Per tant, nosaltres estem detectant un quadre macroeconòmic i social ben diferent al diagnòstic que vostè fa. Jo no sé si els ciutadans que ens

estiguin veient comparteixen la Catalunya feliç, la Catalunya *que va bien*, perquè no és així. Nosaltres compartim una realitat molt més dura.

Miri, senyor Mas, només en quatre anys a Catalunya, per exemple, el 36 per cent d'autònoms han hagut de plegar, un de cada tres ocupadors a Catalunya han hagut de tancar la seva botiga, el seu negoci. A Catalunya han tancat, des que vostè governa, més de quinze mil empreses, senyor Mas. Poca broma, amb un territori tan emprenedor com és Catalunya. A Catalunya, senyor Mas, vostè treia pit abans del pes, efectivament, relatiu en l'educació i la sanitat, però la realitat en termes absoluts, en inversió..., la retallada sanitària i educativa és de més d'un 20 per cent en els últims quatre anys en termes absoluts. Per tant, ja sé que la senyora Rigau diu que es pot fer millor educació amb menys inversió; nosaltres som dels que pensem que es poden fer més coses i millor fetes amb els diners que tenim; amb menys, difícilment. Hi ha gent que defensa que amb menys llits d'hospital es pot fer millor sanitat; a nosaltres que ens ho expliquin. Hi ha gent que pensa que, privatitzant certes coses de la salut, doncs, funcionen millor les coses; tampoc ens ho creiem, perquè els resultats que hem tingut fins a la crisi econòmica han demostrat que el nostre sistema de salut públic ha funcionat.

Per tant, no era un problema d'un excés d'inversió en sanitat pública; el problema és que hi ha una crisi, i alguns han fet comptabilitat amb les vides, amb la salut i amb la gent. I això no és el mateix, fer comptabilitat amb la salut, que fer comptabilitat –que, per cert, vostès no la fan– amb les televisions públiques, amb les subvencions o amb entitats subvencionades; amb això vostès no fan comptabilitat perquè n'hi diuen «fer país». I, senyor Mas, per nosaltres fer país és mantenir CAP oberts, mantenir centres educatius oberts i no tancar plantes d'hospitals a l'estiu. Això és fer país. I no, senyor Mas, mantenir inversions, subvencions, televisions públiques i tota una xarxa clientelar entorn del Govern.

Per tant, no compartim el diagnòstic. És lògic també; estem a l'oposició, vostè li ho reconeixia abans al senyor Iceta. Doncs, deixi'm que m'hi sumi. No compartim el diagnòstic, no compartim la Catalunya que va bé, compartim una Catalunya molt tocada per la crisi, molt tocada per la situació econòmica i social i que no veu la llum, senyor Mas.

El consum està pel terra, i vostè ho sap. La situació macroeconòmica, l'exportació, que és cert que ha millorat, també a cop de realitat perquè havien d'exportar més..., però la realitat és que la importació, la realitat és que el consum intern, la realitat és que el petit i mitjà empresari, la realitat és que la gent té menys diners, més impostos i menys polítiques socials. I això són matemàtiques, són faves comptades, senyor Mas. Si els sous han baixat un 20 per cent, entre ells la retallada del 7 per cent del sou públic que vostè ha fet, si tenim una situació de pujada d'impostos a les classes mitjanes i, a més a més, hi ha menys feina, doncs, la gent té menys diners i consumeix menys. Per tant, aquesta bola negativa en què vostè, el senyor Rajoy, també el senyor Zapatero van entrar, nosaltres considerem que és un error. Fa poc el Banc Central Europeu ha demostrat que la política que han fet vostès de retallada només sense inversió, sense creixement econòmic no ens porta enlloc.

Per tant, hem de calcular millor els comptes públics, els hem de fer quadrar? Segurament. Alguns pensem, senyor Mas –i jo pensava que això ho compartíem amb vostès–, que l'economia es reactivava si la gent tenia més diners per consumir i no més impostos ni més retallades. Pensava que vostè i jo això ho compartíem, però veig que no, veig que Convergència i Unió comparteix la idea d'Iniciativa que com més impostos apuges més gasta la gent, cosa que no compartim nosaltres.

Per tant, no compartim el diagnòstic econòmic. Senyor Mas, el que necessita Catalunya és un govern que reactivi l'economia, que ajudi a qui se la juga, que ajudi els emprenedors, que recuperi els sous públics amb re que sigui un privilegi, simplement els sous que els corresponen als treballadors públics, que puguem reactivar el consum i puguem així mantenir la nostra sanitat pública, que s'ha de mantenir, i que puguem mantenir la nostra educació, que és una inversió, senyor Mas, no és una despesa, és una inversió de futur per a Catalunya i per al conjunt d'Espanya.

Nosaltres ja li avanço una proposta constructiva que registrarem demà com a proposta en aquest Ple: volem portar un debat monogràfic en seu parlamentària. Ja sé que vostès parlaran del 9-N i parlaran de la consulta i tot això aquests mesos. Deixi'ns que nosaltres portem un debat aquí, que és el model sanitari català. Volem un debat monogràfic on totes les forces polítiques arribem a acords en allò amb què estem d'acord i discrepem en allò en què discrepem. Però Ciutadans registrarà un ple extraordinari en aquesta sessió parlamentària perquè es debati a fons el model sanitari a Catalunya i es garanteixi la sanitat dels catalans, i les llistes d'espera no passin dels sis mesos, i no es tanquin centres de salut indiscriminadament, i no tanquem plantes d'hospitals quan necessita gent aquests llits d'hospitals. Més de mil llits d'hospitals s'han tancat en aquests últims anys, senyor Mas, amb el seu Govern. A vostè li deu semblar que no té importància; per a qui ha perdut el seu llit d'hospital, ja li dic jo que té molta importància. A qui no compleix les llistes d'espera en sis mesos també li importa quan està esperant una operació. Però ja sé que això potser no interessa. Potser aquest Ple monogràfic que registrarà Ciutadans no interessa a altres grups de la cambra; preferiran parlar de la insubmissió civil i de posar urnes de cartró i de barallar-nos amb la resta d'Espanya, d'Europa i del món. Perquè, segons ens han dit alguns avui, la consulta és una qüestió humanitària, el referèndum és una qüestió d'humanitat, deia el senyor Junqueras. És l'últim que ens faltava per sentir. Per tant, no compartim..., i davant d'aquesta crisi, solucions: un govern creïble, un govern que reactivi l'economia i que inverteixi en polítiques socials.

Senyor Mas, registrarem també una proposta per fer una reforma fiscal. Una reforma fiscal que recuperi el tram de les grans fortunes de l'impost de successions, que vostès –davant d'aquesta crisi sembla que

no els importava– aquesta promesa electoral sí que la compleixen, i proposarem que es recuperi. Per què volem que es recuperi el tram de les grans fortunes? Per abaixar la pressió fiscal a les classes mitjanes del tram autonòmic d'IRPF. Ja li avanço que Ciutadans, en mode propositiu, presentarà una llei de modificació de l'IRPF perquè les classes mitjanes catalanes tinguin menys pressió fiscal, consumeixin més i es reactivi l'economia a Catalunya. Nosaltres en diem «política expansiva», senyor Mas, que la gent tingui més diners per consumir més i, per tant, per reactivar l'economia, no per retallar-la més.

Tot això que li estic dient són propostes que nosaltres li fem al Govern i que registrarem aquí en aquesta cambra, perquè volem governar. Ja sé que li deia el senyor Junqueras avui que volia entrar al Govern. Miri, a mi no m'ofereixi la cartera d'Economia; ja la hi ha ofert a Iniciativa. No sé si Junqueras..., no sé si el president... –el president anava a dir–, el conseller en cap a l'oposició, el senyor Junqueras, no sé quin càrrec voldrà. Ja li dic jo que nosaltres no volem governar amb qui vol separar la gent a Catalunya. No volem governar amb vostès mentre segueixin dividint la societat catalana, no volem governar amb vostès mentre segueixin tacats i esquitxats per la corrupció, no volem governar amb un govern que pensa que la solució a l'atur, a l'economia, a la corrupció, a tenir més democràcia és canviar-li el passaport a la gent. No, senyor Mas.

Per tant, serem sincers. Jo crec que ens podem posar d'acord en algunes coses, ser constructius, i discrepar. Jo crec que és interessant discrepar en allò en què discrepem. Per tant, en aquest Govern nosaltres no hi volem entrar, sinó que volem governar Catalunya per a tots. *(Veus de fons.)* No, amb vostè tampoc, senyora Rigau, no vull governar amb vostè, no s'amoïni. No s'amoïni, que vostè fa molts anys que governa. Ja ens tocarà a uns altres més endavant. La gent podrà canviar, podrà escollir gent nova, no es preocupi. *(Veus de fons.)* Sí, si podem votar. Volem votar també nosaltres, eh?

Per tant, senyora Rigau, senyor Mas, no ens esperin al seu Govern. Sí per a algunes polítiques concretes, si vostès volen; per a un ple monogràfic de salut, debatem, debatem sobre l'IRPF, debatem sobre polítiques de reactivació econòmica... Potser ens posem d'acord. Si no passa res! Crec que és més lleial fer oposició i posar-se d'acord en algunes coses i discrepar en aquelles en què no estiguem d'acord.

Segon punt de la meva intervenció. Senyor Mas, li deia que tenim una greu crisi –una greu crisi– institucional i de valors constitucionals. A Catalunya... Jo avui quan preparava aquest discurs repassava els discursos dels últims anys, pensava..., els discursos que hem fet aquí els últims anys, i la veritat, que un té la sensació que Catalunya fa una dècada que està paralitzada políticament. Des que al senyor Maragall i al tripartit se'ls va acudir ser més nacionalistes que vostès, des que van proposar l'Estatut de Catalunya inconstitucional, estem paralitzats: ni hem avançat substancialment en infraestructures, ni hem avançat substancialment en polítiques econòmiques, ni hem avançat substancialment en inversions; hem avançat bàsicament a fer créixer una bola de confrontació, de victimisme, d'error rere error, d'autoestima mal entesa, que és no reconèixer els errors, i d'anar apujant l'aposta. Arriba el tripartit, Estatut inconstitucional; vostès arriben al Govern, apugen l'aposta i diuen: «No, no, com que Estatut inconstitucional? Apujo l'aposta: transició nacional; apujo l'aposta: pacte fiscal.» Exacte, un «cupo» a la basca, és a dir, anacrònic, insolidari.

No, senyor Mas, nosaltres li vam proposar una reforma federal del model fiscal, i vostè no va voler sumar. Jo em vaig reunir amb vostè i li ho vaig dir: «Si vostè es basa en el "cupo" a Madrid no ens en sortirem.» Si nosaltres busquem una reforma profunda de la LOFCA en sentit federal tindrem tota la cambra catalana pràcticament..., tota la cambra catalana li donarà suport, no la meitat. I, a més a més, el Partit Popular i el PSOE hi hauran de donar suport, perquè altres comunitats reclamen el mateix. I vostè no va voler, perquè li interessava el no, és... Miri si li interessava el no, que tenia muntada una manifestació quan va tornar de veure Rajoy. Miri si li interessava el no. Ja la tenia muntada, la manifestació, aquella que van fer vostès a la plaça de Sant Jaume. Imagini's si li interessava el no, que ja la tenia muntada, la manifestació. Els encanta, com deia el senyor Iceta; això ho comparteixo: els encanten els nos, perquè, amb el no, avancen o pensen que avancen. Jo crec que retrocedeixen, com a mínim en escons. Per tant, en aquest sentit, senyor Mas, amb els nos no s'avança, s'avança en allò amb què estiguem d'acord. I la política de la LOFCA la podia vostè haver pactat amb tots els grups de la cambra, també amb Ciutadans, també amb el PSC i també amb el Partit Popular, i no van voler.

Per tant, d'error en error: pacte fiscal equivocat, Estatut inconstitucional, i ara referèndum il·legal. Clar, és que així és impossible, fan sempre les coses malament. Però, bé, suposo que la culpa la tenen els altres, que no saben entendre que vostès poden fer les coses com vulguin. Doncs, no, les coses s'han de fer dintre de l'estat democràtic i comptant amb consensos. Per tant, paralitzats estem des de fa deu anys, no avancem. I, senyor Mas, un estatut inconstitucional, un «cupo» insolidari o un referèndum il·legal no són les vies per sortir de cap crisi econòmica ni social.

A més a més, senyor Mas, li hem de dir que vostè el 2012 va triar la pitjor de les solucions: convocar unes eleccions anticipades. No sé si va ser el senyor Homs que li va dir que trauria majoria absoluta. Les enquestes del senyor Homs ja les..., senyor Mas, les hauria de conèixer ja, les enquestes del senyor Homs, que sempre s'equivoca, que és que li va dir que tindria setanta-dos o setanta-tres escons, i en va treure cinquanta. Que sempre s'equivoca, el senyor Homs. I vostè el premia i el posa de conseller de la Presidència i de portaveu. Bé, vostè deu saber a qui premia. I se li acudeix perdre dotze escons, i en comptes d'estendre la mà, i buscar un pacte amb partits amb qui puguem arribar a acords, se li acudeix anar al senyor Junqueras i dir: «No, no, he perdut dotze escons. Apugem l'aposta, anem a per la independència sense comptar amb ningú. Som-hi! Transició nacional no, independèn-

cia.» I torna a equivocar-se, senyor Mas, i torna a trencar en dos Catalunya.

I torna ara a dir que si no hi ha referèndum, convocatòria d'anticipades. Cada dos anys, tindrem anticipades, a Catalunya? Canviaran vostès l'Estatut per fer eleccions cada dos anys? No ho sé. Tenen prevista alguna qüestió? Perquè cada dos anys farem eleccions? Doncs, miri, nosaltres ja li diem que no tenim cap por a les urnes; és més, volem votar. Però volem votar amb les urnes democràtiques, eh?, no amb les de mentida. No amb les de l'ANC - Òmnium Cultural; amb les urnes democràtiques. Per tant, senyor Mas, jo li demano, si vostè reconeix el fracàs en el seu procés separatista i reconeix que no pot fer un referèndum legal, li demano allò que li deien l'altre dia: «Posi les urnes, president! Posi les urnes!» Jo també li ho demano: posi les urnes, president. Amb un matís: les de veritat, no les de l'Assemblea Nacional, no les d'Òmnium Cultural, no les del cap de setmana, de cartró, no, les urnes de veritat, les autonòmiques, per governar Catalunya, per fer un govern de tots, de tots els catalans, no un govern d'una part de catalans contra els altres, que és el que vostè està fent.

Per tant, no només no tenim cap por a les urnes, ens agraden les urnes. Miri si ens agraden les urnes, que les posem a la seu del nostre partit, fem primàries, imagini-s'ho, cosa que vostès no fan. Jo els convido que se sumin a la democràcia, no passa res. Poden vostès posar urnes a les seus dels partits, no està prohibit, aquestes són legals; el que passa, que vostès no volen. Jo no sé, si vostè es presenta a les eleccions una altra vegada, si farà primàries dintre de Convergència. No ho sé, jo li ho recomano –li ho recomano–, perquè és bastant satisfactori votar en unes urnes democràtiques.

Per tant, senyor Mas, una crisi institucional sense precedents. Miri, a més a més, ens porta una conseqüència. La crisi institucional que ens porta el senyor Mas és que ens converteix el senyor Junqueras, és a dir, el cap de l'oposició, o el conseller en cap a l'oposició, és a dir, qui no fa ni oposició ni governa, ens el converteix en el salvador de la pàtria, no?

El senyor Junqueras porta una ratxa de declaracions... Jo li diria que continuï, no?, perquè porta una ratxa de declaracions..., perquè és bo que la gent sàpiga qui vol governar Catalunya. Primer va dir que la solució era fer una vaga general per paralitzar l'economia catalana i espanyola una setmana. Com es nota que no ha treballat mai en una empresa, el senyor Junqueras. Com es nota que no és empresari ni autònom. Els està dient als autònoms que tanquin una setmana. Clar, des del Govern. Però, què és això de convocar vagues des del poder? Les vagues es fan contra el poder, no des del poder. Què és això de convocar vagues per paralitzar les empreses des de l'Administració pública? És el món al revés. Són els treballadors, en tot cas, qui fan vaga, o la patronal, però jo mai havia vist un conseller en cap de l'oposició convocant vagues. És increïble.

Però no només això, la següent que ens ha donat el senyor Junqueras, de glòria, és cridar a la desobediència civil des del poder. Normalment, quan hi ha insubmissió es fa contra el poder. Ell no, ell ho fa des del poder: «Cridem a incomplir les lleis» –i matís–, «les lleis que no m'agraden; les que m'agraden s'han de complir, eh?» Què és això? Un país sense lleis, vol el senyor Junqueras? El país nou aquest no tindrà lleis? Què serà, una selva? Cadascú se saltarà els semàfors quan vulgui, no pagaran l'IBI... Bé, el senyor Pujol estarà encantat de no pagar impostos i d'evadir impostos en aquest país, no? Ho suposo, clar, perquè no hi hauran lleis. Serà magnífic, no? Serà l'escenari idoni per a alguns que s'han aprofitat que aquí sí que hi havien lleis. Però alguns miraven cap a l'altre costat, i després en parlarem.

Per tant, senyor Mas, el soci de govern que vostè té ens porta cap a una Catalunya ingovernable, cap a una Catalunya insostenible, cap a una Catalunya, no sé si..., el senyor Junqueras deia l'altre dia, i vostè també, que vostès s'inspiren en Luther King. Miri, jo veient el que diuen em recorda més Stephen King, eh?, perquè fan por, com les novel·les de Stephen King –fan por. Fan por, perquè dir des d'un govern que criden a la desobediència civil fa por, clar que fa por. *(Pausa.)* Sí, sí, el senyor Junqueras, senyor Mas..., no posi aquesta cara, no llegeix vostè el que diu el seu soci de govern?

I, miri, li dic una cosa, senyor Mas, i això li ho dic a nivell personal, i li ho confesso des d'aquesta tribuna. Avui, quan hem vist el discurs de Junqueras amb vostè, alguns ja li havíem dit el que passaria. Algun dia –vam dir alguns des d'aquella tribuna, allà dalt– vostè serà insuficientment independentista. Ja li va passar al PSC, per governar amb Esquerra, que era insuficientment *pata negra*, eh?, perquè ens entenguem. Ja li va passar a Iniciativa: no era suficientment independentista. I ara els està passant a vostè i a Unió: no són vostès suficientment independentistes. No ho entenen, que han de pujar a un balcó i declarar la independència, que no n'hi ha prou de convocar un referèndum, senyor Mas? Que vostè no és dels bons, segons Junqueras.

La traïció que hem vist avui aquí, del senyor Junqueras a vostès... Jo discreparé en altres coses de vostè, però a mi no m'ha agradat. Perquè vostè no deixa de ser el president de la Generalitat, i la deslleialtat que hem vist avui aquí del cap de l'oposició, traint un govern a què jo no dono suport i del qual critico moltes coses, a mi no m'agrada com a ciutadà de Catalunya. Avui hem vist el que alguns li advertíem, senyor Mas: la traïció d'un senyor que li ha fet el llit tot aquest temps, d'un partit que l'únic que esperava de vostè és que fes d'instrument transitori per convocar aquest referèndum.

I vostè, senyor Mas –i discreparé en altres coses, però no m'importa dir-ho–, vostè era una persona amb qui en altres qüestions discrepàvem, però tenia polítiques i propostes que podíem compartir. Però en mans dels seus socis triats s'ha convertit en un ninot –amb tota la qüestió política, dic, no a nivell personal–, un ninot polític en mans de Junqueras, del senyor de les vagues generals, el del balcó i la independència, el de la desobediència civil. Ens ha convertit vostè el senyor Junqueras en el salvador de la pàtria, i vostè ha sigut el millor candidat de la història d'Esquerra Republicana.

Mai ningú havia fet més per Esquerra que vostè, senyor Mas, en dos anys. Mala estratègia, sento dir-li-ho –mala estratègia. I mai ningú havia fet tant mal a Convergència i Unió com vostè, senyor Mas. I, si no, miri les enquestes i els resultats electorals, no? Per tant, no m'agrada –li ho dic de veritat i li ho dic de tot cor– el que li estic dient. No m'ha agradat veure el que he vist avui aquí. I es veia a venir, senyor Mas –es veia a venir–; estava cantat que el senyor Junqueras acabaria fent això, i que vostè seria insuficientment independentista. Doncs, miri, no m'alegro que li hagi fet això, perquè no me n'alegro, perquè al final és pitjor per a Catalunya, no? Però això ha passat, i ho hem vist tots.

Finalment, senyor Mas, davant d'aquesta situació, nosaltres ja li avanço que no donarem suport, lògicament, com jo crec que ha de ser lògic, a l'instrument per convocar aquest referèndum il·legal.

Jo em volia adreçar al senyor Iceta i al PSC, perquè em sembla que és un partit, doncs, que té coses a dir en aquesta cambra, i ha dit coses. Jo li demanaria que, si us plau..., no sé si han sentit la sessió sencera, no sé si han sentit el discurs del senyor Mas, el senyor Junqueras. Ho han sentit, oi?, senyor Iceta. Doncs, quin dubte tenen que la Llei de consultes és l'instrument per saltar-se la legalitat vigent? En tenen algun dubte? Per què li donen suport? No ho entenc, de veritat. Deixi vostè de donar suport a Convergència i a Esquerra en aquest sentit. Jo puc entendre que vostès vulguin un referèndum com a Escòcia, puc entendre que vulguin reformar la Constitució, cosa en què podem compartir algunes coses; el que no entenc és per què el divendres votaran a favor de l'instrument del referèndum il·legal. És que no s'entén, jo crec que no ho entén ningú.

No sé si vostè, senyor Mas, ho entén, però jo no ho entenc. És a dir, tot el relat que vostès fan el comparteixo en algunes coses, però quan vostè diu: «I per tot això...», jo pensava que diria: «No hi votarem a favor»; diu: «Votarem a favor de la llei del referèndum.» Però no ha dit vostè que no es pot convocar? I per què vota a favor de l'instrument? Jo no ho entenc. Jo li demano, senyor Iceta, si us plau, que abandonin aquesta posició, que no votin a favor de la llei que dóna empara al que vol fer el senyor Junqueras, que crec que vostè no ho vol, ni jo tampoc. Li demano sincerament que canviïn la seva posició, a vostès i al PSOE, perquè no ho entenc ni aquí, i segurament a la resta d'Espanya el PSOE, tampoc.

Finalment, l'última crisi que tenim, una crisi democràtica, el tercer punt bàsic: crisi democràtica i de credibilitat. Mire, les voy a decir una cosa que seguramente no les gustará, pero yo cuando escuchaba al señor Mas aquí intentarnos explicar, eso sí, casi de forma críptica..., cuando hablaba del señor Pujol. Primero, no hay que pronunciar mucho Pujol, y no hay que decir según qué cosas, y parecía todo tan..., se veía tan de *omertà*, tanta dificultad para hablar de las cosas por su nombre... Pues ya se ha acabado, el «això no toca» se ha acabado; se ha acabado el «això no toca», señor Mas. Ahora sí que toca. Claro que vamos a abrir una comisión de investigación. Espero que el señor Junqueras la apruebe y la vote a favor, espero que no sea un farol, espero que el señor Junqueras no haya registrado con nosotros una comisión de investigación para luego tirarse atrás. Espero que no sea así –espero que no sea así.

Por eso, mañana Ciutadans va a pedir en la Junta de Portavoces que se incorpore el viernes la creación y la aprobación, en este Pleno, de la comisión de investigación del caso Convergència, el mal llamado «caso Pujol». El caso Convergència, porque aquí tenemos que saberlo todo de los que han gobernado treinta años.

Señor Mas, en esto sí que seguro que discrepamos profundamente, pero déjeme que le diga, y le diga y hable como me sale. Mire, me siento profundamente indignado como ciudadano cuando intentan contarnos un cuento y mentirnos. Estaba en el escaño y se lo reconozco: me cuesta aguantarlo, lo siento, me cuesta; se lo decía a mis compañeros. ¿Nos quieren hacer ustedes creer que todo lo que ha pasado estos treinta años es una cuestión familiar del señor Pujol y de su cuñado y su herencia? Pero ¿qué se piensan, que somos tontos los catalanes? Por favor, ya está bien, que somos adultos, que ya sabemos quiénes son los Reyes Magos, ya está bien. Nos vienen a decir que es un tema individual; un individuo, sí, el presidente de veintitrés años de la Generalitat, un individuo cualquiera. Oiga, el que aprueba las obras públicas, el que se lleva una mordida de las obras públicas y su Gobierno.

Y si dijéramos: «No, es que esto no pasa nunca»..., no, claro que pasa. Pasa aquí y en otras comunidades autónomas, y en otros gobiernos municipales, y en otros gobiernos de España. O sea que ¿lo de Bárcenas nos parece lógico que pase y que se juzgue? Claro. Y entonces, cuando es Pujol es un tema individual. Ah, claro. Es una herencia con su cuñado, que no declaró. ¡Venga, hombre! Vamos, por favor, que somos adultos. No nos tomen el pelo. Discrepemos políticamente, pero no nos tomen como tontos, por favor. Los catalanes tienen que saber que aquí se han hecho prácticas ilegales de contratación durante décadas. Y señor Mas, siento decírselo: usted ha sido el *conseller en cap*, el delfín, el heredero, la mano derecha, el ojito derecho de la familia Pujol. Señor Mas, usted ha sido la persona que tenía que estar entre los reinos, me refiero entre el padre Pujol y Oriol Pujol, que ya no está aquí, porque está imputado en el caso ITV. Y usted tenía que estar ahí durante un tiempo, lo sabe toda Cataluña.

Señor Mas, ¿nos quiere contar el cuento de que usted ha sido *conseller en cap* de esos gobiernos y simplemente lamenta lo que pasa? No, lamenta no; usted formaba parte de esos gobiernos, y usted, en esa comisión de investigación, tendrá que venir a contarnos qué sabía. ¿Qué sabía el *conseller en cap* y la mano derecha del presidente de veintitrés años? ¿Sabía algo o no? Pues, bueno, yo quiero preguntárselo, y quiero que usted nos explique qué sabía, y que nos lo explique el señor Puig, y que nos lo explique todo el mundo. Porque, claro, nos quieren hacer ver que esto es un tema personal, familiar..., bueno, igual sí es familiar; la familia, la grande. La familia, ¿eh? Me entienden, ¿no? Porque es que se han comportado como una familia política y sanguínea; la familia política es Convergencia, y la sanguínea se llama Pujol, pero se

han comportado como un clan. Hemos visto cosas y barbaridades, y no estoy hablando de suposiciones, ya.

Yo me acuerdo cuando en el caso Palau algunos defendimos aquella comisión. ¡Tuvimos que aguantar de cosas! El señor Turull, que está aquí enfrente, nos decía que habíamos montado un tribunal político contra la oposición. ¿Un tribunal político, señor Turull? Supongo que pedirá disculpas, usted, de aquello, ¿no? *(Pausa.)* ¿No las va a pedir? Bueno, pues nada, siga adelante, siga pensando que aquello era una conspiración mundial contra Convergència y los Pujol. Con lo que está saliendo a la luz, señor Turull, ¿cómo puede usted afirmar hoy todavía que aquello era un tribunal político? Aquello era una comisión de investigación con bastantes dificultades. Mire, yo tuve delante al señor Millet, que no habló, por cierto. Bueno, no dijo nada, mejor dicho; habló con su mirada y con sus sonrisas. El señor Millet..., yo se lo dije en aquel momento; usted se acordará, le dije: «Señor Millet, ¿está seguro de que usted es el capo? ¿O a lo mejor es usted uno más de la banda y el capo de la banda está en el palacio de la Generalitat?» Y sonrió y calló.

Eso era 2010. Hoy resulta que el capo estaba allí, el capo estaba en la Generalitat, el capo, que ha confesado delitos, que no me invento. *(Pausa.)* Sí, sí, el capo, la cabeza visible, el patriarca, llámenle como quieran. No nos van a callar, lo siento. Tienen ustedes un problema, aparte del 3 por ciento. Tienen ustedes un problema, y es que esto va a hacer explotar a su partido si ustedes no hacen limpieza. Y le pido a la gente joven de Convergència i Unió que hagan limpieza en su partido, que limpien su partido para que sea una marca a la altura de las circunstancias de lo que necesitan los catalanes y Cataluña.

Podemos discrepar, podemos estar en contra o a favor de algunas cosas. Lo que no podemos es mantener partidos e instituciones salpicadas por la corrupción y con miedo a que Pujol nos llame y nos diga: «Va a salir esto, va a salir lo otro.» ¡Basta ya! No nos pueden tener aquí amordazados porque Pujol va a cantar. ¿Qué va a cantar Pujol? El otro día escuchamos a Felipe González y decía que Pujol era un padre coraje, casi. No, yo creo que está encubriendo a sus hijos, pero yo a él no lo veo, ¿eh? Venga, por favor, que el exfiscal general del Estado dijo el otro día que le llamó Felipe González para que no investigara a la familia Pujol. Vamos a hablar claro, y no nos van a frenar. Vamos a hablar claro, y los catalanes van a saber lo que ha pasado, por muchas trabas que pongan.

El otro día el señor Montoro –tela también con el Partido Popular– reconoce que el Gobierno de España lleva catorce años investigando a la familia Pujol. ¡Madre mía! Les invito a ustedes a que dejen de pagar una multa o se equivoquen en la declaración de la renta, a ver cuánto tardan en llamarles. ¿Catorce años? ¿Qué pasa, que hay que dejar prescribir los delitos? Otro ejemplo: la fiscalía y la Abogacía del Estado. ¿Qué pasa, que no piden medidas preventivas contra el hijo de Pujol y las piden contra todos los demás? Ya está bien. En este país el estado de derecho ha estado de vacaciones, y las alarmas desconectadas. *(Veus de fons.)* Sí, sí, señor Turull, ustedes han tenido la llave de ese Gobierno de España, ustedes son los socios de ese Gobierno que ha desactivado las alarmas con su familia política.

Ustedes han tenido el privilegio de que no les investiguen como al resto de mortales, y eso se ha acabado. Se han acabado ya los privilegios de «això no toca», o «a mi no m'investiguis», o «el meu fill no me'l toquis». Eso se ha acabado, señor Turull, así que acéptelo. Y si usted es un demócrata, que me consta, y además quiere hacer limpieza en su partido, y eso ya no me consta tanto, le pido que apoye la comisión de investigación que vamos a registrar el viernes. Apóyenla. Si tan tranquilos están que no pasa nada, voten a favor de la comisión de investigación que Ciutadans va a plantear este viernes. Vótenla y además vengan a comparecer. Y a los de Unió se lo pediría también.

Mira, no quiero meter el dedo en el ojo. Pero, hombre, he escuchado declaraciones de algunos convergentes sobre algunos casos de corrupción de Unió, y tela, ¿eh?, lo que han tenido que aguantar ustedes de sus socios. Hombre, pues aprovechen un poco, ¿no? Aprovechen para decirles a sus socios: «Señores, ustedes también tienen corrupción.» ¿O van a hacer la vista gorda y van a mirar para otro lado? ¿Qué van a hacer, cartas en el blog de Duran? ¿Tuits? ¿Cómo que tuits y cartas? Investigación en el Parlamento, aquí, en la sede del pueblo catalán, de los ciudadanos de Cataluña. Aquí hay que investigar. Por tanto, señores, nosotros queremos investigar, queremos un gobierno limpio, queremos un gobierno de todos.

Y les digo una cosa, para acabar esta intervención, antes de la réplica. Miren, nosotros de lo que estamos convencidos es de que Cataluña lo que necesita es un gobierno que ponga encima de la mesa lo que nos une a los catalanes, no lo que nos separa. Un gobierno no se puede dedicar cada día a buscar las diferencias entre sus ciudadanos. Necesitamos un gobierno limpio, no que encubra la corrupción, no que se beneficie de la corrupción, sino que luche contra ella. Necesitamos un gobierno que piense y defienda la autonomía de Cataluña –y en eso estaremos con ustedes–, pero dentro de España y la Unión Europea.

Yo no sé si ha leído usted las últimas declaraciones de Durão Barroso; yo no sé si les importa a ustedes lo que dice el señor Durão Barroso. Declaraciones de hoy de Durão Barroso: «Escocia quedará automáticamente fuera de la Unión Europea y de la OTAN si gana el sí en el referéndum. Tendrán que entrar por unanimidad en los dos tratados, tanto de la Unión como de la OTAN.» Esto a ustedes supongo que les da igual, ¿no?, quedarse fuera de la Unión Europea y de la OTAN. Bueno, pues a mí no. Y sus decisiones hacen que yo me pueda quedar fuera y perder el pasaporte europeo y quedar fuera de la OTAN, en la *omertà* que ustedes quieren aquí, supongo. Pues, miren, yo no quiero. ¿Les van a explicar ustedes a los de la V o a toda la gente que ustedes tienen las consecuencias de sus decisiones? ¿Se lo van a explicar? Durão Barroso, ¿les suena? Unión Europea, ¿les suena? Los que ponen banderas de Europa en su sede, ¿les suenan? Pues se van a quedar ustedes fuera. Y dicen: «Discurso del miedo.» No, discurso de la pura realidad –el discurso

de la pura realidad–: fuera de la Unión Europea y de la OTAN. Pues, mire, a ustedes les importará muy poco, a mí me parece importante estar en la Unión Europea y en la OTAN. Así que si son europeístas paren de apoyar una secesión de Cataluña, porque nos va precisamente contra nuestro proyecto europeo.

Por tanto –acabo con esta intervención–, les decía: un gobierno de todos; un gobierno con las manos limpias y libres; un gobierno que defienda la autonomía de Cataluña; un gobierno que defienda estar dentro de España y mejorar España y reformarla no para romperla, sino para transformarla; un gobierno que defienda los estados unidos de Europa. Ese es el gobierno que necesita Cataluña.

Y, señor Mas, como usted no va a poder convocar el 9 de noviembre porque un referéndum ilegal no se va a hacer en un estado democrático, como ustedes tienen una comisión de investigación y van a tocar la campana, ¿eh?, porque más vale perder por puntos que por KO y van a disolver la cámara, le diré lo que le decía el otro día alguien desde esa manifestación: «Posi les urnes, president! Posi les urnes.» Pues eso le pido, señor Mas. President, posi les urnes, deixi'ns votar. Deixi'ns votar en unes eleccions que nosaltres en diem «autonòmiques»; vostès en poden dir «plebiscitàries», «precipitades», «anticipades», però de tota la vida s'han dit «eleccions autonòmiques», perquè volem un govern per a tots els catalans.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La vicepresidenta primera

En nom del Govern té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor Rivera, a veure si aconsegueixo endreçar la meva resposta a aquestes..., bàsicament entenc tres coses que vostè ha dit, tal com ha enfocat la seva intervenció.

La primera: m'ha atribuït a mi –jo crec que en un excés d'imaginació– que jo parlava de brots verds, i fins i tot ha dit que jo havia dit que Catalunya va bé. I ni vaig parlar de brots verds ni he dit mai que Catalunya vagi bé. I en tindria moltes ganes, de poder-ho dir. Però no ho he dit. Aquest costum seu d'atribuir als altres que diuen allò que vostè diu, doncs, jo no l'acabo d'entendre. Jo li diria: quedi's per a vostè les seves expressions i deixi als altres que diguem les nostres. Ara, a vostè potser li hauria agradat que jo digués això, perquè m'hauria assemblat més a d'altres, com vostè ha dit. Però resulta que jo això no ho vaig dir ahir i no ho dic, i en tindria ganes, de dir-ho, eh?, que Catalunya va bé. Però no ho puc dir, perquè Catalunya no va prou bé. Ara, jo ho puc dir, això, deu vegades, i a vostè li serà absolutament igual. Vostè tornarà a pujar aquí i dirà: «El president diu que Catalunya va bé i diu que hi ha brots verds.» Molt bé, vagi repetint la seva «cantinela», per dir-ho així. I és difícil entendre's si resulta que són coses tan òbvies, que al final, doncs, un diu: «Home, que se m'interpreti per les coses que realment dic.»

Què vaig dir exactament ahir? –i està escrit, senyor Rivera, i li demano que se circumscrigui al que està escrit i al que es va dir. Ahir vaig dir que li estem *començant* a donar el tomb, que *comencem* a anar millor. «Començar» no vol dir anar bé, vol dir un canvi de tendència. Per exemple, vostès no van bé, encara; vostès no van bé perquè van quedar sisens o vuitens a les eleccions últimes. No van bé. Ara... *(Veus de fons.)* Esperi's. Ho veu? Exacte, exacte, aquest és el gest que jo esperava seu. Vostè m'ha dit: «Atenció, atenció.» Ha sigut molt gràfic. Com que vostè és de plató de televisió, eh? *(Rialles.)* Clar, home, vostè és de plató de televisió. Li diré més: vostè és més de plató de televisió que de cambra parlamentària. El que passa, que la cambra parlamentària li serveix de plató de televisió, i aleshores la cosa és perfecta –la cosa és perfecta.

Però, bé, més enllà de la ironia, quan vostè feia així *(el president de la Generalitat fa el gest d'aturada amb la mà oberta)* em volia dir: «Esperi's, esperi's, senyor Mas, veurà com nosaltres seguirem pujant», no? Tenien moltes expectatives per anar bé, Ciutadans, i no hi van anar, a les eleccions –no hi van anar gaire. Ara, van anar millor del que anaven? Sí, varen anar millor; comencen a anar una mica millor. Quan es comença a anar una mica millor no hi ha garantia que acabis bé tampoc, eh? I, per tant, Catalunya no té la garantia que anirà bé segur –no la té. I ahir ho vaig dir, amb totes les precaucions del món. Ara, si vostè és president d'un govern, coneix la realitat del país, hi està en contacte, i per primer cop comença a tenir algunes coses sòlides que signifiquen que hi ha gent en aquest país que va millor i coses importants que van millor, vostè creu que un president això ho ha de silenciar? Què m'està dient? Que no puc explicar la part objectiva del país que va millor? M'està dient això? Doncs, escolti, jo tinc l'obligació d'explicar la part objectiva del país que va millor.

Per exemple, vostè deia: «El consum està absolutament enfonsat.» El consum està malament, però està millor. I si vostè es reuneix, doncs... *(Veus de fons.)* Sí, home, sí. Si es reuneix amb determinat món del comerç, no amb tothom, vostè veurà que hi ha una mica d'ànim millor que no pas un any enrere. I si es mira les exportacions, resulta que segueixen creixent sobre valors ja molt alts. I vostè diu: «Per necessitat.» Bé, o per vocació. Per què s'ho agafa sempre tot a la contra? O per vocació, o perquè hi ha molta gent que ja ha entès una cosa: que això d'Espanya és un mercat molt petit, i Catalunya òbviament també, encara més. I molta gent que s'ha posat les piles i ha entès que havia d'anar a vendre fora. Per això tenim el 35 per cent de totes les empreses exportadores regulars que hi ha a l'Estat espanyol, quan la nostra economia no arriba a pesar el 19 per cent. Fixi's en la proporció. Vol dir que aquí hi ha molta gent que s'està espavilant en aquest sentit.

I no em negarà l'atractiu de Barcelona a nivell internacional; suposo que no me'l negarà. Avui la millor tar-

geta de presentació que hi ha a tot el món, a tota l'Europa del sud com a mínim, es diu Barcelona, capital de Catalunya. També deu ser un fet objectiu, això, no? Ho reconeix tothom. No ho podem explicar, això? No podem explicar que, malgrat la situació política que veuen al país, segueixen venint inversions estrangeres a Catalunya d'una manera molt significativa? No podem explicar que fins i tot els inversors internacionals confien en la Generalitat perquè estan comprant edificis de la Generalitat que després n'haurem de pagar els lloguers? Tot això ho hem de poder dir.

No podem dir, senyor Rivera, en un tema tan central com és el tema de l'educació, que finalment a Catalunya li estem començant a donar el tomb des del punt de vista que hi ha menys fracàs escolar i més èxit escolar, que hi ha cada vegada més nens i nenes i joves que estan a la banda alta dels coneixements en matèria lingüística, de matemàtiques, de ciència, etcètera, i cada vegada n'hi ha menys a la banda baixa? Això no ho podem explicar? No podem explicar que hi ha més gent a la formació professional perquè ens hem acostat finalment al que és la proporció europea? El 40 per cent de la gent que està fent ensenyaments postobligatoris a Catalunya ja estan fent formació professional. No ho podem explicar?

No podem explicar que en aquest país hi ha una satisfacció objectiva amb els serveis de salut, més enllà dels problemes que tenim? Vostès ens acusen que tanquem llits. Es nota que no han governat mai. Deixi'm dir-li-ho: es nota molt. Es nota tant que hi ha coses que són tan evidents que vostès també les haurien de saber, encara que no hagin governat. Perquè ara ja fa temps que són en aquest Parlament. I vostès haurien de saber que, fins i tot en els moments que hi havia bastants més diners públics que no pas ara, a l'estiu es tancaven llits en els hospitals. Sempre. Aquí i a tot Espanya. I on governa el PP també tanquen llits. *(Remor de veus.)* N'hi ha que diuen que no. També els tanquen. Perquè és lògic, perquè el mes d'agost baixa l'activitat hospitalària.

I sap què passa, senyor Rivera? Que a Catalunya, a més a més d'això, que és una raó per a tothom, com que en els darrers anys es van construir molts hospitals, tenim molts més llits per habitant ara que no pas cinc anys enrere. I, per tant, com més hospitals tens i més a la vora els tens, lògicament has de fer més per concentrar determinats serveis, perquè, si no, no es pot pagar. I si no es pot pagar, què passa? Que aleshores els mal atesos són la gent, els que es queden fora són la gent. No és el cas de la sanitat catalana.

Que hi ha problemes objectius? Evident, clar que n'hi ha, de problemes objectius. Però no em diguin que tancar llits és un problema simplement de voler fer mal a les persones que tenen malalties, perquè tancar llits a l'estiu s'ha fet sempre, entre d'altres coses perquè el personal que treballa en el món de la salut també fa vacances, i es fan torns, però també es fan vacances. I resulta que el mes d'agost hi ha més gent de vacances que no pas els altres mesos. I això ho sap tothom –tothom. Fins i tot ho saben els pacients, que el mes d'agost van menys a l'hospital amb visites programades. Altra cosa són les urgències. *(Veus de fons.)* Sí, home, és clar, altra cosa són les urgències. Doncs, escolti'm, per urgències en aquest país s'atén a tothom, i se'ls atén bé o raonablement bé. I sempre, fins i tot quan hi havia molts diners, en determinades èpoques de l'any els serveis d'urgències quedaven col·lapsats. Sempre: ara i abans. I si vostès haguessin governat, això també ho haurien de saber.

Per cert, parlant de la seva proposta que diu que registrarà sobre el tema del model sanitari català i concretament un debat monogràfic en aquest sentit, no? Hi ha un fòrum acordat –la gent ho ha de saber–, en aquest moment, per debatre sobre el present i el futur de la salut i per posar les bases del que ha de ser el pacte nacional de salut de Catalunya. Vostès, segons em comenta el conseller de Salut, van anar a alguna reunió, però no a totes. Fins i tot sembla que van abandonar aquella taula en algun moment determinat. Curiós, perquè si tant, tant, doncs, volen parlar de millorar el tema de la salut, i tenen una taula operativa on es pot parlar del tema de la salut en l'entorn del Departament de Salut i amb la resta de grups, el que se sobreentén és que vostès hi haurien de ser sempre, defensant les seves idees. I el fòrum aquest està vigent, senyor Rivera. Ara, vostès diran: «No, és que allà no es resolia re, allà no ens feien cas, allà no sé què.» Escolti'm, en funció de la proporció que vostès tenen se'ls escolta i després es mira si les propostes que vostès fan són operatives, si no són operatives, etcètera.

Perquè també li faig una recomanació, ja que ens ha de fer propostes concretes, no? Tema del model sanitari, el tema de les grans fortunes, etcètera. Jo li demano que el que proposin sumi cent. Perquè començar a sumar, sumar, sumar i que sumi cent cinquanta és molt fàcil, però quan has de governar i has de decidir i has de prendre decisions cada dia, ha de sumar cent, perquè si suma més de cent no hi ha diners per pagar-ho. I la carta als Reis la pot fer tothom i queda molt bé, però ha de sumar cent. Per tant, quan vostès facin la proposta de l'impost de les grans fortunes, segons vostè ha dit, eh?, per abaixar la fiscalitat de l'IRPF a les classes mitjanes d'aquest país, facin-ho d'una manera ben documentada, que sumi cent, que quadri. Perquè, si no quadra, és com una carta als Reis.

I, per cert, li he de dir una altra cosa. Impost sobre les fortunes i les grans fortunes, en aquest país ja el tenim, i es diu «impost del patrimoni», que aquest Govern... *(Veus de fons.)* Sí, sí, que aquest Govern ha apujat –aquest Govern ha apujat. I vostè em deia: «No, si el que hem de fer és abaixar els impostos!» Doncs, tornarem que quadri i que sumi cent, senyor Rivera, perquè tota proposta que vostè faci que no sumi cent i que no quadri serà una carta als Reis. Tant de bo no sigui així. Per tant, esperarem que vostès ens facin arribar aquestes propostes, i aleshores les podrem jutjar.

Un petit comentari, si m'ho permet, sobre si vostès, doncs..., em sembla que deia: «Nosaltres no volem governar amb vostès», ha dit, no? Ha dit això: «No volem governar amb vostès.» Bé, però és que potser nosaltres tampoc volem governar amb vostès, no? *(Rialles.)* Escolti, això sembla un càstig: «Ara els castiguem i els diem que no volem governar amb vostès.» Doncs, miri, a bodes ens convida, perquè nosaltres amb vos-

tès tampoc no hi volem governar. *(Remor de veus.)* Perquè els veiem, doncs, d'una manera que no sabem encara si són capaços de seure en una taula de govern i prendre decisions. Sí que els veiem –sí que els veiem– capaços de fer discursos, espots encara més que discursos, però governar no ho sé. I aleshores, doncs, bé, no sé si tindran ocasió de fer-ho o no aquí o fora d'aquí, però si en tenen ocasió ja ens demostraran quan estiguin governant què són capaços de fer exactament i quina cultura de govern els impregna i quina capacitat tenen de prendre decisions en els moments difícils, no en els moments fàcils, i com han d'ajustar els diners quan no n'hi ha, i com han de quedar malament davant d'aquells que els han fet grans discursos per quedar bé. I aleshores és l'hora de la veritat del Govern. I vostès, senyor Rivera, a això no hi estan acostumats, oi que no? *(Pausa.)* No, no hi estan acostumats.

Bé, a la segona part vostè ens deia, i ho barrejo amb la darrera... Vaja, no, entraré en el tema de Jordi Pujol. Vostè deia: Convergència, jo era conseller en cap, etcètera. Bé, jo no defujo cap de les meves responsabilitats ni actuals, ni anteriors, cap ni una. Ara, com que vostè pressuposa que tot es va fer malament i gairebé tot irregular, oi que no és demanar molt preguntar si ens ho podrà demostrar, això? Perquè quan es fa una acusació d'aquesta magnitud s'ha de poder demostrar; si no es pot demostrar, torna a ser al plató de televisió. I vostè em diu: «Vostè, com que tenia responsabilitats importants, doncs, ens ha d'explicar què va passar aleshores.» Jo, si m'ho demanen, els ho explicaré. Ho he fet moltes altres vegades, hi insisteixo. *(Veus de fons.)* Sí, sí, li ho he dit abans al senyor Herrera: jo he passat per comissions d'investigació aquí, jo he estat en altres sales d'aquest Parlament, i tots vostès m'han fet preguntes del dret i del revés. I sempre he donat les explicacions que calia –sempre–, i sempre he donat les explicacions correctes d'acord amb la informació que jo tenia –sempre–, i si m'ho tornen a demanar jo ho tornaré a fer. Per tant, no hi ha res en aquest sentit a amagar per part meva, no?

Els ho torno a dir: potser vostès no s'ho creuran perquè no s'ho volen creure, però fins on jo conec –i conec, en aquest sentit, crec, bastanta cosa–, la contractació d'obra pública a Catalunya es va fer en aquell moment –i crec que després també, encara que ja no hi vaig tenir responsabilitats, i, en qualsevol cas, segur que es fa ara– d'una manera correcta. I això al final és objectiu. I si un no s'ho creu, doncs, ha de poder demostrar el contrari, perquè, si no, simplement és la sospita generalitzada. S'ha de poder demostrar el contrari, i s'ha de demostrar a tot arreu que es pugui demostrar: en seu parlamentària o en els tràmits o en els processos judicials. Suposo que vostè deu estar d'acord amb això.

Ahir hi va haver una declaració d'un senyor que vostès poden dir que està sota sospita i que està sota sospita del tema d'una família, família Pujol, i de no-sé-quantes coses més. I en un procés judicial que fa mesos que dura, doncs, allà es van prendre les decisions que es van prendre. Ara, vostè a partir d'aquí, com que no es va fer el que vostè devia voler que es fes, pot criticar la fiscalia, la justícia, el jutge, qui vostè vulgui. Però, senyor Rivera, vostè sempre ens diu que hem d'acceptar les regles de l'estat de dret. I vostè no? És a dir, vostè no les accepta. Vostè quan les coses no van tal com vostè vol ja no les accepta, aquestes regles. Prova d'això és el que ha dit avui. En definitiva, ve a dir: «Quin escàndol, que es facin les coses com s'estan fent», en aquest cas a nivell de la justícia. I això també deu ser l'estat de dret, no?, quan va a favor seu o de les seves tesis i quan va en contra de les seves tesis. I escolti'm, tots aquests casos estan oberts; per tant, no acaben ahir. És evident, no acaben ahir. Si sóc el primer a dir-ho! I torno a dir-ho: tot el que s'hagi d'investigar que s'investigui.

Per cert, com que estem parlant de temes de frau fiscal, doncs, jo suposo que vostès també d'una forma o d'una altra voldran donar explicacions en seu parlamentària i que tothom pugui opinar del seu exdiputat Cañas –suposo, suposo. Perquè vam sentir molts discursos també del senyor Cañas, en vam sentir molts, eh? Jo en vaig sentir molts, vaja, alguns aquí al Parlament. I com que s'han d'explicar moltes coses, doncs, miri, suposo que vostès també deuen dir: «Escolti'm, si algú demana que el senyor Cañas doni explicacions...» Jo no sé si ho demanarà ningú o no, però que les doni també al Parlament, no? Perquè jo aquí no sé si en va donar gaires o no –no sé si en va donar gaires. Per tant, explicacions, les que calgui.

Investigacions, senyor Rivera, les que calgui, i on calgui, i amb totes les conseqüències, li ho torno a dir. I per part de l'actual Govern de la Generalitat jo estic molt tranquil, en el sentit que no hi ha re que es pugui dir que s'està fent de manera irregular, exactament al revés. Li ho he dit abans en altres intervencions: estem guanyant punts cada dia en matèria de transparència, i ens ho reconeixen, cada dia. I això crec que vostè també ho hauria de valorar, perquè una persona que fa sempre el discurs de la transparència, quan s'adreça a una administració que l'han declarada l'Administració més transparent en l'època actual de tot l'Estat espanyol, doncs, home, ho hauria de reconèixer, no?, i, en canvi, ni una paraula. Ja sé que vostè no està aquí per elogiar –això ho entenc perfectament–, ni tan sols per reconèixer cap mèrit –també ho entenc. Però almenys jo sí que li puc dir que la voluntat de l'actual Govern és una voluntat molt ferma en la línia de la transparència. I per això m'atreveixo a dir-li: escolti'm, el que calgui conèixer s'ha de conèixer, respecte al conjunt.

També els demano una cosa: que si per enèsima vegada –per enèsima, eh?, perquè no serà la primera, ni la segona, ni la tercera– s'arriba a la conclusió que la contractació d'obra pública en aquest país s'ha fet correctament, d'acord amb les normes de l'estat de dret, deixem de fer tantes insinuacions com es fan contínuament. Perquè, escolti'm, es pot investigar què mil vegades, això? En portem moltes, eh? –en portem moltes. I a partir d'aquí, doncs, en algun moment vostès també hauran de justificar per què s'han de tornar a investigar coses que estan investigades i que resulta que en el seu moment van quedar analitzades. I em refereixo, concretament, a la contractació d'obra pública a Catalunya. Em refereixo concretament a això.

Dit això, li ho torno a repetir perquè no hi hagi malentesos, senyor Rivera, en aquest sentit –perquè no hi hagi malentesos. Vostès diuen: «Explicacions.» Les que calgui. També els demano el mateix que demanava abans: si ho focalitzen sobre el senyor Pujol, en part, com a mínim en part, primer escoltin-lo. Suposo que això no és demanar molt, que s'escolti una persona, no?, que, a més a més, ell mateix ha dit que vol comparèixer en el Parlament. Escoltin-lo. La tercera cosa que els demano –això ja és molt demanar en el seu cas–: jutgin-lo a partir que l'hagin escoltat. Sí, sí, que hagin escoltat la seva confessió –que hagin escoltat la seva confessió– i l'explicació que hagi de donar. Perquè si no el volen escoltar, per què el criden? Deu ser perquè el volen escoltar, perquè, si no, en un parlament no es crida una persona a la qual no es vol escoltar.

I dit això –fixi-s'hi, eh?–, si després d'haver-lo escoltat, després d'haver debatut amb ell, després dels arguments que puguin sortir, etcètera, vostès consideren que s'ha de seguir investigant, jo estic a disposició del Parlament perquè, en el meu cas i en les meves responsabilitats actuals o passades, cada cop que em cridin jo vindré a donar la cara i a donar explicacions. Em sembla que més no puc fer. Vol dir total predisposició i total predisponibilitat perquè es faci això que vostè deia: perquè no hi hagi ombres de dubte i perquè puguem certificar que la contractació que es fa en aquest país és una contractació que es fa correctament d'acord amb les normes preexistents o existents.

I el darrer tema que volia comentar-li és tot el tema de la consulta, bé, totes aquestes referències que vostè ha fet en aquest sentit, etcètera. Deixi'm fer-li una pregunta, ja que vostè intervindrà després: vostè creu que els programes electorals s'han de complir? Pregunto, eh?, és una pregunta gairebé innocent. El senyor Rivera, que és una persona que intenta, doncs, introduir conceptes de democràcia avançada, del segle XXI, etcètera, i que ens parla de primàries, de les urnes contínuament, etcètera, el senyor Rivera està d'acord que els programes electorals s'han de complir? *(Pausa.)* Sí, bé. Aleshores, si és que sí li demano que es llegeixi el programa electoral amb què nosaltres ens vàrem presentar a les eleccions del 2012. S'ha de llegir aquell programa. I una vegada llegit, aleshores s'ha de saber si l'estem complint o no en aquest punt de la consulta. I vostè es sorprèn que nosaltres, doncs, féssim un acord amb Esquerra Republicana, que portava un punt, si no exactament igual, similar respecte a aquest tema central. I si la resposta és: «Sí, els programes electorals s'han de complir», i també en aquest punt, aleshores, senyor Rivera, jo li pregunto: si no fem el que estem fent deixem de complir el programa electoral, i no només el programa electoral, sinó el sentit del vot de molta gent.

Vostè, què m'està proposant exactament? Si ho he entès bé, m'està proposant que deixem de complir el programa electoral... *(Veus de fons.)* Sí, sí, m'està dient això: «Vostès deixin de complir el programa electoral i ignorin el resultat de les urnes.» I això ens ho diu un demòcrata avançat: «No compleixin el programa i no segueixin el mandat de les urnes.» Senyor Rivera, ens està dient això. I després hi afegeix: «No, és que vostès fan una cosa que és molt dolenta, perquè estan dividint la societat catalana.» I jo em pregunto: si ara vostè governés i fos el president de la Generalitat –imaginem aquest supòsit–, com ho faria per no dividir la societat catalana amb tota aquesta gent que estan demanant la independència de Catalunya o, simplement, si no demanen la independència, demanen la consulta? Com ho faria això per no dividir-los? Perquè si vostè es posés només al costat dels altres, que no volen la consulta, que són els menys, dividiria els més. Què es creu, que es conformarien tots aquests que volen la consulta si vostè digués: «No, no, ara per no dividir no la fem»? Ah, caram! Això és molt intel·ligent. Resulta que aleshores n'hi hauria molts de decebuts i uns quants de més contents, però la majoria decebuda i, per tant, separada. Però, evidentment, això no es veu mai així, perquè el concepte del que separa sempre s'atribueix al mateix i a la culpa del mateix, mai a l'altre. El que faria exactament el contrari, aquest no separaria. Aquest uniria, senyor Rivera? *(Pausa.)* Ah, sí? Doncs, ja m'ho dirà, ja m'ho explicarà. No, no, escolti'm, potser fins i tot em convenç. Però ho té difícil, eh? Ho té difícil per explicar això. Perquè si vostè té el 70, 75 per cent de la població catalana que vol la consulta, i aquesta –i aquesta–, i no ho fa, vol dir que aquests vostè els està separant. Sí, és clar, per unir els menys. És a dir, ho torno a dir, eh? Ens demana que no complim el programa electoral i que no fem cas del mandat de les urnes. I això ens ho demana en funció d'un concepte de la democràcia avançada, més madura, fins i tot revolucionària, etcètera. Ja ens ho explicarà.

També ha dit que a mi m'interessen els nos de Madrid. També aquí s'equivoca, senyor Rivera. A mi no m'interessen els nos; perquè si m'interessessin els nos, jo, sent cap de l'oposició, no hauria pactat l'Estatut amb el senyor Zapatero. M'entén? No l'hauria pactat. Perquè aquell pacte a mi em va causar uns quants disgustos, aquí també, de gent que no ho va entendre, com moltes vegades no s'entenen els pactes a Madrid. Perquè sempre hi deixes algun llençol, o bastants. I si m'interessessin els nos no hauríem pactat la proposta d'estatut amb el president Maragall, quan nosaltres estàvem a l'oposició, després d'haver guanyat unes eleccions. I si m'interessessin sempre els nos no hauríem evitat el rescat d'Espanya al maig del 2010, quan el PP, a l'oposició, podent-lo evitar, va preferir pensar en la Moncloa i no tant en Espanya. *(Remor de veus.)* La pura història, i la pura evidència. I allò va ser una altra manera d'ajudar. Fixi's si ens interessen poc els nos.

I vaig lamentar molt el no del president Rajoy al pacte fiscal, perquè era una sortida, era una bona sortida en aquell moment. Però vostè diu: «No, és clar, és que el pacte fiscal era el "cupo" insolidari.» També s'equivoca. Sí, senyor Rivera, també s'equivoca. Perquè, com que no coneix l'entrellat del que va passar allà –i ara li faré un comentari en aquest sentit, simplement a títol informatiu–, deu saber que no va anar exactament així, ni tan sols va anar així de cap manera. Perquè, fixi-s'hi, ara el sorprendré. Jo, al senyor Rajoy, quan vaig anar a parlar-li del pacte fiscal, no li vaig demanar diners per a Catalunya –no li vaig demanar diners per a

Catalunya–, perquè sabia que en aquell moment Espanya no els podia posar sobre la taula. Li vaig demanar les mateixes condicions legals, de capacitat d'intervenció, que tenien altres territoris espanyols, com, per exemple, el País Basc i Navarra. Però no li vaig demanar el «cupo». Per tant, atengui's a la realitat del que passa, no a les seves suposicions o imaginacions, o conveniències.

Però, i fins i tot així, el senyor Rajoy no en va voler ni parlar. Fins i tot així, sense demanar-li diners, demanant-li que Catalunya tingués un tracte diferenciat en matèria d'ingressos, perquè només Catalunya el demanava, a banda de Navarra i del País Basc. Vostè ha sentit alguna altra autonomia que demani això, des d'un punt de vista de la capacitat de decisió tributària? No n'ha sentit cap més, però Catalunya sí que ho demanava. Una majoria molt important d'aquest Parlament ho demanava, un cop més. Després d'haver passat per unes eleccions, les del 2010. Complint un mandat popular, a les urnes. Li explico això simplement perquè conegui com van anar les coses i, per tant, que no es sorprengui tant de les meves decisions. Si fins i tot posant-ho més fàcil, que era no demanant diners, el no va ser tan radical i tan rotund, calia prendre una decisió.

Perquè, senyor Rivera, li agradarà més o li agradarà menys, però hi ha molta gent en aquest país que està empenyent en la direcció que en aquest moment el país va. I no em digui que això no és veritat, perquè no hi ha països avui a Europa amb mobilitzacions del nivell de les que s'estan produint a Catalunya. No hi són –no hi són–, a cap país d'Europa. De la dimensió d'aquestes manifestacions, no hi són. I això m'ho ha de reconèixer, perquè és un fet objectiu. I per tres vegades consecutives. A vegades, parlant amb gent de l'exterior, països democràtics autèntics, en el sentit que ho tenen molt clar, em diuen: «Amb la proporció de les manifestacions que teniu vosaltres a Catalunya, nosaltres..., en els nostres països, els governs serien incapaços de no fer re davant d'una manifestació d'aquest volum i d'aquestes característiques.» I això contínuament. I això és el que vostè ens demana: que no fem re. O bé ens demana una altra cosa: que fem allò que vol la minoria, per deixar al marge la gran majoria. Això és el que ens està demanant.

I la darrera cosa en aquest sentit. Vostè ens parlava, senyor Rivera, del senyor Durão Barroso. Ens hi juguem una cosa? *(Pausa.)* Sense apostes, simplement a nivell retòric. Vostè veurà que si guanya el sí a Escòcia passaran dues coses. La primera cosa que passarà –si guanya el sí, eh?, que està per veure– és que els líders europeus, inclòs el senyor Durão Barroso, acceptaran democràticament aquell resultat. No hi haurà ningú que si guanya el sí a Escòcia digui: «No val per a re, no n'hem de fer cas.» No, no, allà ho acceptaran, tots, i el senyor Durão Barroso inclòs.

I quina diferència hi ha entre Escòcia i Catalunya? L'única que hi ha és Madrid-Londres, la diferència entre Madrid i Londres, perquè des dels altres punts de vista és el mateix. Allà tenien majoria en el seu Parlament per fer la consulta, i nosaltres també. Allà van passar per unes eleccions, proposant això, i nosaltres també. Per cert, allà tenen menys majoria que nosaltres, per fer el que estan fent. Menys, no més –menys. Nosaltres tenim més majoria. I allà no tenen les manifestacions que tenim nosaltres aquí. Però fins i tot deixant de banda això, que és molt important, des del punt de vista de la solidesa del seu procés, és exactament igual que la nostra. On és la diferència? La diferència està en el fet que Madrid no és Londres, i que el Govern espanyol no és el britànic, i que el senyor Rajoy no és el senyor Cameron. Però, una vegada fet el referèndum a Escòcia, a tot Europa acceptaran el resultat. I no hi haurà discursos ni de legalitats ni de tribunals ni de re de tot això, hi haurà l'acceptació de la democràcia en estat pur.

I li aposto una segona cosa –aquí, a risc d'equivocar-me, evidentment, no?–: digui el que digui ara el senyor Durão Barroso, faran tot el possible, si surt el sí a Escòcia, tots plegats, perquè Escòcia es quedi a dintre de la Unió Europea. M'hi jugo el que vulgui. No serà immediat, ells mateixos ho diuen. *(Veus de fons.)* No, escolti'm, si jo no li nego les coses que poden ser evidents. Pot ser no immediat, pot significar uns mesos de negociació. Mentre –li ho recordo– Escòcia formi part del Regne Unit, està a dintre de la Unió Europea. Cas, també, que serveix per a Catalunya. I el dia que no hi siguin, si és que finalment no hi són, aleshores s'hauran negociat les condicions per quedar-se a la Unió Europea. I a partir d'aquí, veurem si ens equivoquem o no. Veurem com ho fan, no? Però no descarti aquesta possibilitat del tot.

Per tant, interpreti que en aquest moment hi ha gent que representen determinats interessos d'estats que preferirien que aquestes coses no passessin. Però, ja que vostès es diuen Ciutadans, resulta que aquestes coses les empenyen els ciutadans. I que a vegades, senyor Rivera, la força dels ciutadans condiciona la reacció i la resposta dels estats.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorable president... Com que només tinc deu minuts per contestar i per replicar, intentaré cenyir-me a allò que ha dit el president.

Miri, senyor Mas, parlava vostè de cartes als Reis. Cartes als Reis les que fa el senyor Mas-Colell, que diu que farà inversions i vendrà patrimoni per 2.300 milions, i hi ha un forat negre que ningú ha trobat. Això són cartes als Reis, les del conseller d'Economia. Cartes als Reis, per cert, del conseller que va deixar sense pagues, al desembre –me'n recordo perfectament–, els funcionaris, amb un gest absolutament immoral d'un govern amb els seus servidors públics. Dues-centes vint mil famílies de funcionaris van deixar de cobrar una paga pel que fa cartes als Reis, pel

conseller Mas-Colell. Per tant, les cartes als Reis les fan vostès, en els pressupostos.

Nosaltres ja li ho plantejarem, efectivament. Amb el que vostès han tret de l'impost de les grans fortunes, l'impost de successions..., que això sí que ho compleixen, aquest mandat sí que el compleixen; el de l'IRPF, no, perquè deien que vostès abaixarien els impostos. Quin punt del programa compleix vostè? Com les lleis del senyor Junqueras, el que li agrada? Jo estic absolutament a favor de complir els programes, però és que vostès només en compleixen un punt, i a més és un punt il·legal, que és convocar un referèndum il·legal. L'únic punt que compleixen del programa, aquest, i treure els impostos a cinc-centes, sis-centes famílies. Això sí, apujar els impostos a la resta de catalans, no pagar la paga extra, un 7 per cent del sou als funcionaris. Això? Això no ho compleixen, això no ho portaven en el seu programa, senyor Mas. I vostès deien que lluitarien contra la corrupció, no per la corrupció. Això també ho deien en el seu programa. Per tant, l'estan incomplint absolutament. Dos mil tres-cents milions de carta als Reis que el senyor Mas-Colell no ha sigut capaç d'explicar en seu parlamentària.

Deia vostè quina cultura de govern tindríem, Ciutadans. Miri, de moment, intentaríem no emportar-nos ni el 3, ni el 4, ni el 5 per cent de les obres públiques. D'entrada. Fixi's si estalviaríem als catalans de no emportar-nos el 5 per cent de les obres públiques.

I deien vostès que escoltem el senyor Pujol. No és que l'hagi escoltat, és que l'he llegit. He llegit la seva confessió delictiva. Ha confessat que és un delinqüent. Això sí, potser han prescrit, alguns delictes, perquè algunes institucions de l'Estat han mirat cap a un altre costat durant molts anys. El soci Pujol, *el español del año*, eh? *El español del año*, soci del PP i del PSOE, catorze anys investigant i ara a veure si prescriuen alguns delictes fiscals i d'altre tipus del senyor Pujol. Aquesta és la vergonya. A mi, com a espanyol, jo li ho reconec, com a ciutadà espanyol em fa vergonya que el senyor Pujol, el senyor Matas, el senyor Urdangarin, el senyor Bárcenas siguin privilegiats de la justícia espanyola. Però és que vostès s'han beneficiat de ser els socis de govern. Vostès s'han beneficiat de tenir la clau del Govern d'Espanya. I el senyor Pujol ha tingut un tracte –i la seva família– que cap espanyol ha tingut –cap espanyol ha tingut. Per tant, espanyol de l'any... No seguiré. Espanyol de l'any, el senyor Pujol...

Miri, vostè deia que fèiem insinuacions. Li ho repeteixo: no són insinuacions, són confessions, són paraula de Pujol, eh? –paraula de Pujol. No puc dir res més. Ell ha confessat que tenia els diners en un paradís fiscal, i diu que és no-sé-què del seu cunyat. Bé, els contes que els expliqui a un altre. Jo el que vull és que expliqui d'on procedeix el diner. Ens ve a explicar a nosaltres que això és una herència que va rebre i que no li va dir al seu cunyat? Aquests contes no sé si li serviran per a algú, per a mi no serveixen. I per a molts catalans ja no serveixen. D'on procedeixen els diners? Com pot ser que el senyor Pujol, només en un banc d'Andorra, tingui 300 milions d'euros, un senyor que ha sigut president de la Generalitat, que no és Rockefeller, que era president de la Generalitat? Tres-cents milions d'euros a Andorra Bank, i pagant multes amb diner il·lícit. Permès, això sí, pel Govern d'Espanya. Acollint-se a una amnistia fiscal. Quina vergonya, sí. Jo sóc espanyol i em fa vergonya que els governs d'Espanya facin amnisties fiscals per a lladres com el senyor Pujol. Per als lladres com el senyor Pujol, com el senyor Bárcenas i com tots els lladres que s'han aprofitat d'una amnistia fiscal que és vergonyosa per a qualsevol ciutadà que paga el seu IRPF o que paga el seu impost, l'IBI o que paga el seu impost de qualsevol tipus. Vergonyós. Sí. I no per això vull deixar de ser espanyol. Vull arreglar el meu país, no trencar-lo. Perquè quan no m'agraden els governs, els canvio, no canvio de país ni de passaport.

Per tant, el problema de Catalunya i dels catalans no és canviar de passaport, és canviar de governants. Que no se solucionen canviant el passaport, els problemes. Que no deixarem de tenir atur ni corrupció ni una economia deteriorada, ni un 18 per cent de pobresa que tenim avui dia. No el deixarem de tenir per deixar de ser espanyols. Que el seu deliri de deixar de ser espanyols no soluciona els problemes econòmics, socials ni polítics de Catalunya. Deixin de mentir a la societat catalana. Deixin de dir «Espanya ens roba», que ens han robat vostès des del Govern. Deixin de dir mentides immorals. Deixin de dir... *(Veus de fons.)* Sí, senyor Turull, el seu president de partit, el senyor Jordi Pujol, li agradi o no, ens ha robat a tots. *(Veus de fons.)* No, no, clar que continuo. Ho ha confessat ell, i no em callarà vostè –no em callarà. Ens ha robat a tots, senyor Turull. Per tant, aguanti vostè el que ha fet el seu president de partit, que no és el meu. Aguanti-ho –aguanti-ho. I els que ens han donat lliçons morals –vostès, fins ara– ara aguantin no donar més lliçons morals. S'ha acabat. Que no callarem. Que l'«això no toca» no ens funciona amb Ciutadans. No funciona. Vagin assumint vostès que amb nosaltres no funciona. No sé si funciona amb el PSC, eh?, amb la guerra freda que tenen. No sé si funciona amb el PP, amb la guerra freda que tenen. Amb nosaltres no funciona. I ens podem entendre en altres coses. Sense acritud, eh?, senyor Turull. Ens podem entendre. *(Veus de fons.)* Sí, sí, ens podem entendre. Però per emparar la corrupció no ens entendrem.

Per altra banda, més coses que ens ha dit el president –sobretot això. Deia de la sanitat, deia que posàvem nosaltres en qüestió allò de les urgències a l'estiu. Senyor Mas, em pot explicar per què hi ha col·lapse a urgències i, tot i així, vostès decideixen políticament i comptablement tancar plantes d'hospitals i llits d'hospitals? Per què? Ens ho poden explicar, per què? Li poden explicar a la gent que ens està veient per què les llistes d'espera no són de sis mesos, sinó més enllà? Que hi ha un decret que estan incomplint vostès, que hi ha gent que espera més de sis mesos per ser operat, a Catalunya. Els ho poden explicar als ciutadans que ens veuen? Jo no ho entenc. Els ho poden explicar? Ens està dient que ens estem inventant el que passa a la salut pública a Catalunya? Ens ho estem inventant? Senyor Mas, vagi vostè a les urgències i ho veurà, és molt senzill. M'està dient vostè que els

professionals de la sanitat s'ho estan inventant? M'està dient això? Doncs, no s'ho creu ningú, perquè la gent va a la sanitat, la utilitza i veu el que està passant, i tant de bo no fos així. Tant de bo el conseller tingués una altra situació econòmica. Jo li ho he dit al conseller.

I, per cert, el que deia vostè del pacte de la salut. El que no ha explicat vostè és que altres partits tampoc hi hem assistit perquè era una presa de pèl. I part de la patronal i els sindicats també han marxat d'aquella taula, perquè vostès el que volen és trossejar la sanitat pública i privatitzar-la, no fer una reforma de la sanitat. Expliqui-ho tot, senyor Mas. No expliqui la veritat a mitges, o no digui mentides. S'han aixecat de la taula una bona part de grups parlamentaris, part dels sindicats i la patronal, perquè vostès volien ficar-nos en un carreró sense sortida per fer una reforma que no compartim. I, per tant, quan no compartim alguna cosa, també s'han d'acostumar vostès... *(Veus de fons.)* Sí, clar, clar que m'aixeco de la taula, perquè vostès volen un *trágala*, i això no ho acceptem. Què volen, que fem el *paripé* allà? Doncs, potser tindran uns altres per fer-ho, a nosaltres no. Per tant, digui-ho tot: sindicats, patronal i grups parlamentaris d'aquesta cambra s'han aixecat de la taula d'aquest pacte de la salut que només vol privatitzar i trossejar la salut pública. No té res a veure amb aquest pacte que diuen.

Més coses, senyor president. Jo també li faré una aposta: s'hi juga alguna cosa que Escòcia, si surt el sí, es queda fora de la Unió Europea i haurà de tornar a demanar l'adhesió? S'hi juga alguna cosa? És que potser no m'ha sentit, vostè, potser tampoc em sent el que dic; no ens comuniquem bé, està clar. «Escocia quedará automáticamente fuera de la Unión Europea y de la OTAN si gana el sí.» Però que no és una aposta, eh?, és una declaració de Durão Barroso: que en quedarà fora. Doncs, expliquin-li vostès a aquesta gent que els diuen que estarem dintre d'Europa..., diguin-los: «Mireu, us he mentit, estarem fora.» Ho va dir el senyor Pujol, per cert. El senyor Pujol va reconèixer: «Sí, ens en quedarem fora un temps.» Senyor Mas, no menteixin més a la gent, no manipulin més la gent. Els han de dir la veritat, els han de dir als catalans que la seva aposta per un referèndum separatista ens treu el passaport de la Unió Europea, ens treu l'euro i ens posa fronteres. Diguin la veritat. I, per cert, fer un referèndum no és un projecte polític, és un instrument. Projecte polític és tenir un projecte econòmic, social, democràtic, per a Catalunya, que és el que nosaltres volem. Fer un referèndum no és un projecte polític, i molt menys il·legal. Per tant, el seu gran projecte polític és separar els catalans, dividir-los?

Per cert, parlant de divisions, que deia vostè abans, senyor Mas. Deia: «Com ho farà vostè?» En un minut i mig no li ho puc explicar. Però jo li dic una cosa: de moment, unint els catalans. Li poso un exemple: modificació del sistema fiscal. Vostè en parlava. *(Veus de fons.)* Vostè, senyor Mascarell, com que ha estat al PSC i ara a Convergència, potser no ho té molt clar, però ja li explicaré jo el que faríem nosaltres. Com que està interpel·lant-me... *(Remor de veus.)* Miri, nosaltres el que proposem és un sistema fiscal per a totes les comunitats autònomes –per a totes les comunitats autònomes. Reformar el sistema fiscal i no trencar-lo, no «cupos» insolidaris, senyor Mas, sinó un sistema federal.

Senyor Mas, nosaltres volíem unir els catalans amb infraestructures que necessitem. Vostè i jo hem votat a favor aquí del corredor mediterrani, i ho seguirem fent sempre que Catalunya necessiti infraestructures. I si hem de reclamar que l'IVA, que apuja el cost de la sanitat a Catalunya –se'n recorda que li ho vaig dir?–..., estarem a favor de reclamar el que ens toca també d'aquest IVA, perquè apuja els costos de la sanitat. Clar que hi podem estar d'acord.

El que jo faria si fos president, senyor Mas, és intentar trobar en què estem d'acord, vostè i jo, i amb el que no estiguem d'acord discreparem, però intentaria buscar els punts d'unió. Però és que vostès es dediquen cada dia a buscar els punts de separació. És impossible governar una societat buscant cada dia la divisió. I jo el que li proposo, i el que ens tocarà si ens toca governar, és, de moment, refer els ponts que s'han trencat, no amb la resta d'Espanya, entre catalans. I ho sap vostè, que s'han trencat els ponts entre catalans. I sap vostè que han provocat la fractura social més grossa en la democràcia catalana dels últims anys.

I la primera feina que tindrà Ciutadans quan governi Catalunya, o quan formi part d'un govern... *(Veus de fons.)* Sí, sí, ja ho veuran vostès. Quan ens toqui a nosaltres, el primer serà no fer bons ni dolents. Vostès, que discrepen de nosaltres, senyors de Convergència i Unió, seran tan catalans com nosaltres. Amb vostès, que no tenen el mateix projecte polític que nosaltres, podrem arribar a acords en allò en què estiguem d'acord. Vostès tindran una diada en què se sentiran tan representats com nosaltres. A vostès, si nosaltres governem a Catalunya, no els donarem lliçons morals de catalanitat. Amb vostès, si nosaltres governem a Catalunya, podrem arribar a acords en allò en què estiguem d'acord, i discrepar lliurement.

Per cert, senyor Mas, vostè..., si nosaltres governem Catalunya, a les televisions públiques que vostè governa, si pot ser la línia editorial no la faran des del Govern, sinó que serà de tothom. Ho dic pel que fan vostès i han fet històricament, no? Perquè vostès també controlen... *(Veus de fons.)* Sí, a vostè allò de públic i privat no li ha quedat molt clar –la diferència–, perquè públic vol dir que ho paguem tots, i TV3, que és la que controla vostè, la paguem tots, i les «teles» privades se les paguen ells i els seus accionistes. *Barri Sèsam* aquell dia no el va veure vostè, però és públic i privat. Públic vol dir que ho paguem tots, i que serveix al seu partit, cosa que no m'agrada, i privat vol dir que cotitza en borsa i els seus accionistes decideixen. Per tant, senyor Mas, un repàs, que després s'emporten el públic cap al privat, eh? –després s'emporten el públic cap al privat–, que és molt habitual en Convergència i Unió. Vostès confonen el patrimoni públic amb el privat. Ja n'hi ha prou de confondre patrimoni públic amb el privat. Per tant, sí, sí, hauran d'aguantar Ciutadans molts anys. Per tant, vagin fent amb el cap el que vulguin, perquè en aquest Parlament vostès hauran de

sentir una força democràtica creixent, tot i que al senyor Mas no li agradi, per sentir en aquesta tribuna.

Acabo, senyor president. Jo li dic la veritat: crec que és el seu últim debat de política general, crec que vostè mateix ha triat aquest camí sense sortida, crec que s'ha equivocat i crec que vostè ho sap. I jo, en allò personal, li desitjo el millor, i li ho dic així: en la part personal li desitjo el millor en el seu futur, que li vagi molt bé. A la part política li desitjo que no li vagi bé, perquè no vull que divideixi els catalans, i, per tant, una cosa no treu l'altra. Si vostè acaba aquesta legislatura i deixa de ser president, com sembla que està disposat a fer en el camí que ha encetat, doncs, nosaltres, evidentment, presentarem una alternativa de govern quan vostè convoqui eleccions.

Senyor Mas, vostè se'n recorda, quan em deia un dia des d'aquesta tribuna que no convocarien eleccions de cap manera, anticipades? Fem apostes també? Fem apostes de si hi han eleccions anticipades o no? Se'n recorda vostè a una tribuna des d'allà, que jo li deia: «Senyor Mas, acabarà convocant eleccions, no hi haurà referèndum»? Fem alguna aposta que vostè acabarà convocant eleccions i no hi haurà referèndum? I si vostè ho sabia fa dos anys, per què ha enganyat tanta gent fa dos anys? Jo només li demano això: per què ha enganyat tanta gent dos anys, quan vostè és prou intel·ligent per saber que no es podria convocar? Quan pitjor, millor, no funciona, i vostè ha fet això. I la història, en definitiva, jutjarà també l'acció de cadascú. I vostè, en tot cas, serà el català que va decidir portar els catalans cap a un carreró sense sortida. Ara li toca a vostè gestionar el fracàs davant dels separatistes, i el cabreig i l'emprenyada davant dels que no ho som. Això li toca a vostè, ho ha creat vostè. Per tant...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Sí, acabo, presidenta. I li recordo una cosa, senyor Mas: les manifestacions convocades pel poder no són molt pròpies de la democràcia. Normalment, les manifestacions són convocades contra el poder. Jo el convido que vagi vostè a Madrid i vegi les manifestacions que hi han diàries contra les retallades, per les pujades d'impostos, per la corrupció. Diu vostè que no s'han vist mobilitzacions. Home, el que no s'han vist són mobilitzacions convocades pel poder, que és el que fan vostès. Això passava fa molts anys a Espanya, que convocava, el poder, les manifestacions. Això s'ha acabat, senyor Mas. Vostè convoca des del poder les manifestacions, i nosaltres, en tot cas, respectant les manifestacions, creiem que això se soluciona amb unes eleccions autonòmiques. Li ho torno a repetir, senyor Mas: convoqui eleccions, deixi'ns votar, deixi'ns que tinguem un govern propi, dels catalans, a l'alçada de les circumstàncies.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Suspenem per deu minuts.

La sessió se suspèn a tres quarts de set del vespre i deu minuts i es reprèn a un quart de vuit i un minut.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió.

I a continuació, té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bona tarda. El grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerres dividirà la intervenció en els seus tres diputats –som un grup petit, ens ho podem permetre, de fer-nos sortir tots tres. Jo i en David ho farem avui, i demà ho farà la Isabel.

I a mi em toca o ens hem reservat perquè jo parli d'aquest moment històric que comença amb l'Onze de Setembre o que ha començat amb l'Onze de Setembre i que hauria de tenir el seu final en aquest compte enrere cap a la consulta el proper 9 de novembre.

És obvi que en el sisè any de la crisi econòmica i social i el no-sé-quin any de la crisi territorial en què viu immers l'Estat espanyol, la societat catalana, la crisi ja no és una qüestió que provoca desperfectes socials, sinó que és ja tota una senyora crisi de règim.

Les institucions que havien governat aquesta societat durant tants anys, després dels pactes de la transició, estan en crisi de legitimitat, no són útils per assistir la major part de les demandes socials, econòmiques, polítiques ni democràtiques de la societat. I la seva legitimitat, la seva autoritat sobre la societat es veu permanentment en entredit. Només un canvi, per la CUP, de marc jurídic complet, des de baix, amb el suport i amb el protagonisme de la gent, de la societat pot revertir aquesta situació, pot acabar amb el règim polític econòmic existent i, en tot cas, crear-ne un altre sobre unes bases radicalment diferents.

Aquesta és l'esperança que nosaltres tenim dipositada també en el procés engegat fa anys d'acumulació de forces en favor de la consulta, en favor també de la independència, perquè sigui una oportunitat històrica única, segurament, en el context dels pobles del sud d'Europa per poder canviar la situació econòmica i política a Catalunya.

L'Onze de Setembre, com deia, es donava el tret de sortida a un compte enrere que portarà, que ens ha de dur fins a la consulta, fins al referèndum del 9 de novembre. Volem consultar la nostra població sobre la independència i volem que això tingui repercussions polítiques en forma de resultats vinculants que obliguin als canvis polítics que ens permetin obrir un procés constituent radicalment democràtic, per dotar-nos de les institucions, de noves institucions, de noves legislacions que realment responguin a allò que la gent ne-

cessita, a allò que democràticament, socialment, econòmicament la gent necessita.

Per això són clau dues condicions bàsiques –és evident, s'ha repetit moltes vegades–: la mobilització de la ciutadania ha estat clau, bàsica, és qui va fer néixer, qui va posar això a l'agenda política, qui va donar-li força i legitimitat democràtica, qui li està donant contingut i fortalesa i garanties d'arribar fins al final; i la unitat institucional i política per poder permetre que aquests anhels majoritaris de la societat tinguin una traducció a les institucions en forma, en concret, de 9 de novembre, de consulta sobre la independència, el proper mes de novembre.

Hem de garantir, a través de la mobilització i d'aquesta unitat, que hi haurà consulta, sí o sí; que el referèndum se celebrarà, tant sí com no, el proper 9 de novembre. Ho vam dir en molts discursos, però ho vam dir en un en concret: o hi ha consulta el 9 de novembre o no només aquesta legislatura haurà estat un frau, sinó que serà el major frau històric de la democràcia recent en el nostre país. Ho hem advertit des de la Declaració de sobirania, en què vam fer un «sí» crític, fins a totes les decisions que han anat passant en el context de la traducció institucional d'aquest procés cap a la consulta: que nosaltres donaríem suport a tot allò que portés inexorablement cap a la consulta del 9 de novembre; que no donaríem suport a escenificacions en va, a gesticulacions polítiques al voltant del sobiranisme, sinó que només donaríem suport a allò que pas a pas ens anés portant de forma inexorable cap al 9 de novembre.

L'escenari era conegut: l'Estat espanyol fa molt de temps que no ha canviat i no hi ha avisos que canviï substancialment respecte a nosaltres. Serà un mur. Ho vam dir i ho repetim: és un mur infranquejable pels anhels d'independència de la majoria social o el que entenem nosaltres que és la majoria social del poble de Catalunya. I per això, com dic, són necessàries la mobilització permanent d'aquí també al 9 de novembre de la ciutadania i també la unitat.

I per això reclamem unitat a tots els actors i als agents que formen part del compromís sobre una data i una pregunta de celebrar la consulta el 9 de novembre. Ho repeteixo, la unitat sobre el compromís de celebrar una consulta el 9 de novembre, amb una data i una pregunta acordades. Unitat al Govern –unitat al Govern–, perquè aquest estiu hem assistit a una pluralitat, a una dissonància de veus que han anat opinant, diguéssim, i alimentant els mitjans de comunicació entorn de si es faria o no es faria, si eleccions, si no calia fer-ho, si és prou democràtic, no gaire democràtic, etcètera. I això és absolutament, al nostre entendre, irresponsable.

Qui està al capdavant del poder executiu, qui té l'última responsabilitat per convocar la consulta i, per tant, per fer complir els acords del 12 de desembre de l'any passat –una data i una pregunta molt simples, res més– és el Govern, és el poder executiu. I el poder executiu no pot estar fallant permanentment, no pot estar dividit permanentment en aquesta qüestió important, ni la pot fer jugar amb altres qüestions ni barrejar-la amb altres interessos legítims del mateix Govern.

Però també als quatre grups signataris –als quatre grups signataris– els demanem que no posin condicions abans de la consulta, que no ens autoimposem més barreres de les que l'Estat espanyol ens posarà a l'hora de celebrar la consulta. Perquè l'escenari de les dificultats de l'Estat espanyol ja és prou conegut i prou complicat.

A altres grups d'aquesta cambra els diem també que dipositar les esperances en canvis polítics a l'Estat espanyol perquè es pugui celebrar una consulta sobre la independència de Catalunya no és només il·lusori, sinó que és fals i s'està enganyant. O es presentarà el PSOE a unes eleccions dient i prometent –com va fer amb l'Estatut– que celebrarà tan bon punt arribi al Govern una consulta sobre la independència? No ho farà –no ho farà. Confia, com sempre, que reformant l'Estat espanyol podrà evitar que nosaltres tinguem el dret democràtic de pronunciar-nos i ens podrà, una mica, instal·lar, adequar, acomodar en un nou pacte, com sempre, per dalt, per a les elits de refundació de l'Estat espanyol.

Per tant, no volem aquesta refundació de l'Estat espanyol; no hi confiem per poder celebrar la nostra consulta, no és cap via que puguem acceptar. No hi ha sortida britànica al dret dels catalans i les catalanes a poder decidir el nostre futur polític. Si s'esgoten totes les vies de dret dins de l'Estat espanyol, ens queden –i això no ho dic jo ni ho diu la CUP, ho va dir algú que s'està ocupant de l'assessorament legal d'aquest procés– les vies de fet; radicalment democràtiques, respectant tots els principis i totes les legitimitats democràtiques, però ens queden les vies de fet, que és treure les urnes el 9 de novembre.

Catalunya i Escòcia no són casos diferents; són Anglaterra i l'Estat espanyol que sí que són casos diferents.

Les garanties democràtiques, les més importants garanties democràtiques per al 9 de novembre les fixarà la llei que s'aprovarà aquest divendres, la Llei de consultes populars, i les garantiran com a mínim 1.800.000 persones que van sortir aquest Onze de Setembre i que són la garantia viva i democràtica per poder celebrar la consulta. Tot un moviment que va començar fa molt de temps, també a Arenys de Munt el 2009 celebrant consultes autoorganitzades, i que no pot morir, és a dir, que va començar al carrer i amb la gent i que no pot morir ni podem deixar-lo morir en les institucions ni en les legislacions de l'Estat espanyol. No pot ser, no ens podem permetre el luxe en aquest moment històric, amb aquesta acumulació de forces aconseguida, amb tota la legislació, amb tota la legitimitat, amb tot el que haurem aconseguit per poder celebrar aquesta consulta el 9 de novembre, que dotze jutges s'asseguin en una sala i amb una signatura i una suspensió cautelar tirin per terra els anhels, el treball, l'acumulació aconseguida fins a aquest Onze de Setembre. No podem permetre que el tribunal de la inquisició espanyola ens negui el futur, ens marqui el terreny, decideixi per nosaltres.

Hi ha un conte de Kafka que diu que hi havia un pagès a les portes de la llei que volia entrar i que els

guardes li ho van desaconsellar, el van amenaçar, li van dir que no podia entrar a la llei; les portes de la llei no les podia franquejar. I el pagès va esperar i esperar i esperar, i els guardes l'amenaçaven i li deien que no podia entrar. I, finalment, el pagès es va fer vell resignat, i quan vell a punt de morir va preguntar als guardes que per què no havia pogut entrar, el guarda li va dir: «Beneit, la porta era només...», ai, no –perdó. Quan el pagès a punt de morir va preguntar als guardes per què ningú més havia volgut entrar a les portes de la llei, els guardes li van respondre: «Beneit, la porta era només per a tu.»

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, té la paraula el diputat senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Un bolígraf de Ciudadanos. No és nostre. Bona tarda a totes i a tots, i només una prèvia única: que antiga que és la modernitat de vegades que encara hi ha avui qui confon l'estat de dret amb el dret de l'Estat i també amb el cop d'estat.

I també quines paradoxes històriques. Que antiga la modernitat, i quantes paradoxes històriques quan avui, precisament avui que es compleixen tres-cents anys que ens arrabassessin la Generalitat per les armes, avui hi ha un ministre, cap de la diplomàcia espanyola, que diu que la pensa suspendre. Si es pensen que ens quedarem a casa, estan molt, molt equivocats.

Dit això com a prèvia, començar amb la primera esmena global a la intervenció del president en aquest debat de política general. La primera esmena és metodològica, quan ahir ens contraposava setanta mesures al procés –que sempre parlem del procés. Per nosaltres no calia, perquè per nosaltres no hi ha escissió ni segregació ni dissociació entre qüestió social, qüestió nacional i qüestió democràtica. Són tres cares de la mateixa moneda. Un país és sempre la seva gent.

I ahir algun diari d'aquests que escup contra el dret a decidir del nostre poble ho titulava mirant a Escòcia. Deia: «No és William Wallace, és Karl Marx.» El debat que està havent-hi a Escòcia avui precisament és com és el futur d'aquell poble i com el poden articular amb més i millor democràcia i la màxima justícia social.

Dit això, i molt ràpidament –no ho podrem dir tot–, però, òbviament, toca la lectura crítica, allò que nosaltres entenem que es va dir a mitges ahir en els deu punts que va presentar el president. I farem el contrapunt necessari i imprescindible que entenem que dóna una visió més global i més holística d'allà on som actualment.

Primer, vostè va dir que parlàvem de recuperació i de creixement; jo no li negaré el canvi de tendència, però el problema és que el que cal és un canvi de rumb i un canvi de model. I també sobre el terreny concret, tenir clar d'on veníem, quin era el paisatge de l'Estat: de la destrucció d'ocupació i de gairebé ja vint anys de reformes laborals precaritzants.

També –jo crec que aquest matí ho deixava anar també– que l'OCDE no diu el mateix, està alertant d'una tercera recessió europea. El creixement que vindrà és en serra, no és un creixement fulgurant. L'FMI també, que alerta que l'atur a la zona euro no baixarà del 20 per cent fins a l'any 2019, i, per tant, tenim un problema greu. O les engrunes també de com i a quin preu s'està produint aquest creixement o aquesta recuperació, que és amb una precarització temporal i també salarial dels nous llocs de treball. Per tant, 25 per cent d'atur, 55 per cent d'atur juvenil.

I també un mite del creixement econòmic que algun dia també haurem d'abandonar.

No es pot fer el mateix i esperar resultats diferents. Ho deia Einstein fa molt de temps, que també deia que en contextos de crisis profundes tan important com el coneixement de la situació és la imaginació.

Dos. Va parlar d'internacionalització. Jo li faig també altres realitats del que s'importa i del que s'exporta. També exportem crueltat: a Bangla Desh, el capital català, on s'exploten les majories empobrides i hi ha tragèdies laborals que ens recorden la Cotton de Chicago. Què importem també? Barcelona World? Deia James Connolly que qui va amb el diable mai arriba al cel. I el senyor Bañuelos, d'Astroc, no és precisament un bon soci; és la icona de la febre de l'or immobiliària i de l'especulació salvatge al litoral dels Països Catalans. Pot venir Amazon, al Llobregat, o pot venir Mac a plaça Catalunya, però resulta que cotitzen a Irlanda. La torre Agbar és d'un fons d'inversió que ningú sap ja d'on és; l'hotel Vela és d'un fons qatarià, i el port –tots ho sabem– és de capital xinès. El Barcelona Mobile Congress ens costa el silenci còmplice, valdria dir que criminal, del cost de la guerra i de les violacions en l'extracció del coltan. Són matisos als deu punts que va dir vostè.

Tres: èxit escolar. Ho ha dit abans en Joan, que va per barris, no? Can Peguera o Pedralbes, però podríem parlar també del mapa de la segregació escolar, de barracons i ràtios d'alumnes, de les desigualtats en l'educació i de la mercantilització, que inclou tant la LOMCE com la LEC, i també de com ha començat aquest curs en alguns instituts amb relació a la llei Wert.

Quarta: percepció del sistema català de salut, dèiem. La percepció no és realitat, això és obvi. A mi m'agradaria una segona enquesta, que és: com ho perceben Capio, Adeslas o Sanitas, perquè estic convençut que diran que deu sobre deu. Però preferim parlar més que de percepcions, de realitats, de CAP tancats –ho sap perfectament–, de llistes i cues d'urgències, també aquest estiu, i protestes a la Vall d'Hebron, de l'alarmant –per nosaltres– venda d'historials mèdics a través del programa VISC+. I això, quan t'agafes tota l'especulació sobre els serveis públics que hi ha, és un nou nínxol d'acumulació que respon perfectament a les portes giratòries, i a aquella lògica actuarial que

interessa tant a les asseguradores. I això gràcies al sistema públic de salut, que al nostre parer, òbviament, està alterat i pervertit fa massa temps. Sota principis que eren mutuals, que eren cooperatius, que eren associatius, s'ha anat directament cap a la pura mercantilització del dret a la salut. Més encara quan vostè també ens va reconèixer –perquè la democràcia, la nova democràcia funciona així– que no té cap informació sobre el tractat de lliure comerç entre la Unió Europea i els Estats Units, que s'està cuinant a través dels lobbys, entre d'altres lobbys sanitaris, i un dels nínxols d'entrada és precisament l'àmbit de la salut pública. I l'altra és també que resulta obvi, és matemàtica bàsica, que, amb una reducció i unes retallades de gairebé el 20 per cent, no es pot prestar el mateix servei.

Cinc: universitats. Nosaltres li faríem el contrapunt de la pujada meteòrica de les taxes, de l'elitització progressiva, de l'estroncament i la interrupció sobtada d'un dels canvis que havia significat els darrers trenta-quatre anys a la nostra estructura social i democràtica, que era l'accés de les classes populars a l'ensenyament superior. I barrejant-ho amb el fracàs escolar, li diria, com a paradoxa, també: com s'entén que tinguem un dels índexs més alts de llicenciats i, alhora, convivim amb un dels majors índexs de fracàs escolar? Què ha fallat, què no s'ha fet o què s'ha fet malament.

Sis. No podré estendre'm gaire sobre seguretat, drets civils ni llibertats democràtiques. Nosaltres sí que entenem la seguretat, que avui el que amoïna la seguretat és sobretot la seguretat vital, laboral, en el futur. Però sí que hauríem de parlar del protocol d'Istanbul, dels morts sota custòdia, sobre les presons, sobre un món pres enmig del mercat lliure. Podríem parlar de penes i de presons, de la incidència del VIH a les persones catalanes, dels suïcidis –un cada dos mesos–, o d'aquesta vergonya que és el centre d'internament d'immigrants, un autèntic Guantánamo a casa nostra, a la Zona Franca, que caldria tancar. I, en canvi, sí que ens amoïna la no-seguretat respecte als delictes d'alta volada. Alguna vegada li ho hem traslladat al conseller d'Interior sobre la «mafialització» de l'economia, la presència de màfies a casa nostra, i aquesta economia delictiva, que també s'ha globalitzat.

Set: lluita contra la pobresa. Al repte de la pobresa nosaltres plantejàvem la gran remuntada, sent molt conscients que veníem d'una pobresa estructural dels darrers trenta-quatre anys. Però 100 milions finalment és una gota en el desert, és poc per a massa, i és anar a la batalla, a una gran batalla, la més important que té aquest país, per avançar cap a la pobresa zero amb un simple escuradents, sobretot quan tenim un 23,5 per cent d'exposició a l'exclusió social i el 34,30 per cent de les llars catalanes tenen serioses dificultats per arribar a final de mes.

Cent milions d'euros –es referia vostè a les rendes mínimes– són quinze dies de pagament dels interessos del deute, o, paradoxes numèriques, el 0,7 per cent del rescat de Catalunya Caixa. És urgent obrir el debat de les rendes mínimes vitals, de la renda dels iguals, de la renda dels comuns, que a més també –i ens hem de felicitar, perquè la democràcia ve de fora, ve del carrer– ha arribat també aquí en forma d'iniciativa legislativa popular. Què passa amb la pobresa? Doncs, allò que deia Hélder Câmara, que era un dels teòlegs de l'alliberament, que quan et preocupes pels pobres et diuen «sant», però quan preguntes per què n'hi ha tants, et diuen «comunista».

Vuit: català. Hi passaré molt per sobre, no tinc temps per parlar de cultura, una de les coses que sempre ens ha salvat i que està..., i que van per les autopistes de l'entreteniment i per les grans construccions catedralícies. Nosaltres som més de parròquies de barri, diguem-ho així. Però el català a l'Administració de la justícia, als mitjans de comunicació o al cinema està com està. I com nosaltres som, érem, som i serem Països Catalans, caldria parlar del País Valencià –ja sé que no és responsabilitat seva directa–, on catorze mil xiquets no poden estudiar en la seva llengua materna, o les protestes contra el TIL a les Illes Balears, la mateixa ofensiva contra la nostra llengua i cultura.

Nou: de medi ambient. Hi passaré també de puntetes. La MAT, la dependència energètica, la nuclearització –el Japó i Alemanya ja han anunciat que tancaran les centrals nuclears–, o el dèficit estructural en mobilitat pública. I del més genèric al concret: també 75.000 firmes contra el projecte d'El Bulli; no contra el projecte d'El Bulli, sinó contra que aquest projecte es faci enmig d'un parc natural.

La desena era sobre la utopia de la transparència, que diria Castoriadis. Després tinc un punt, tenim un punt –perdó– sobre corrupció, m'hi referiré. Però, en tot cas, la complexitat que defineix la nostra realitat de l'atur, de pobresa, de desigualtat.

Segon bloc. Avui l'Oriol Junqueras ha citat Kant. A part d'aquests deu punts en què ahir vostè va vertebrar el discurs, nosaltres farem deu dinàmiques que també existeixen a casa nostra, als Països Catalans, i que no en vam sentir ni una sola paraula. És a dir, el que es va dir a mitges i el que no es va dir. Kant té un llibre del 1768, que es diu *Sobre el fonament últim de la diferenciació de les direccions en l'espai*, que versa sobre la incompatibilitat absoluta entre la mà dreta i la mà esquerra, i diu que són irreconciliables, que no hi ha..., és una posició insuperable. Les posis com les posis, l'esquerra és l'esquerra i la dreta és la dreta, i cap operació lògica pot resoldre la contradicció. Per què diem això? Per ubicar-nos en el temps i en l'espai. Els Països Catalans no són Espanya, Pujol no és Catalunya, i la dreta no hauria de ser l'esquerra. Per què diem «la dreta no hauria de ser l'esquerra»? Doncs, perquè algunes esquerres d'aquest país han tombat Kant, i han demostrat que sent d'esquerres es pot fer com la dreta. I òbviament no en faltarien exemples: el rescat bancari, la reforma del cop de mercat del 135 de la Constitució, les primeres retallades conduïdes per Rodríguez Zapatero, i òbviament, el cadàver de Caixa Catalunya, 12.000 milions d'euros, que és un cadàver que encara fa pudor i que és eminentment socialista.

Dit això, vostè també ha dit que havia plogut molt, també, en dos anys, i sobre mullat, i és veritat. Però permeti'm que li traslladem quines són les tendències sòlides de llarg abast i ampli espectre que també defineixen aquesta crisi i que aguditzen totes i cadascu-

na de les contradiccions. Una, endeutament i «deutecràcia» sense auditoria; pagaments compromesos fins a l'any 2108. La marca Espanya és la marca Catalunya de l'etapa autonòmica. Podem riure molt de Sacyr i Panamà, però la línia 9 del metro havia de costar 3.000 milions d'euros i ens en costarà 18.000. El canal Segarra-Garrigues ens havia de costar 1.000 milions d'euros i ens en costarà 2.000. I l'eix Transversal, la C-25, que havia de costar-ne 725, i ens en costarà 2.500. Hi guanyen els de sempre: el lobby del totxo, de les finances i dels bancs, que continuen especulant –després m'hi referiré.

Dos: tirania de l'austeritat, privatització del guany i socialització de pèrdues. Ho va dir el senyor Mas-Colell –al qual no sé si li disputarem o no la conselleria d'Economia, no hi tenim cap problema–: ens calen solucions urgents per a aquest país, per a aquest poble i per als nostres barris. Quinze mil milions d'euros, tres cops de retallades que han aplicat vostès al rescat de les caixes catalanes. Qui la fa la paga, president? Qui és el responsable d'un forat de 15.000 milions d'euros que ha foradat les possibilitats de construir polítiques socials?

Tres: cronificació de l'especulació en el dret a l'habitatge. Tots ho hem dit, que la bombolla financera va estar motivada –ho deia l'FMI, ho deia el BBVA, el grup d'estudis– per una inflació, per una especulació sobre un producte bàsic d'entre el 30 i el 40 per cent, i no hem reeixit. Els preus s'han estancat, efectivament, però ara tenim dos-cents fons voltor, que rondinen –rondinen– per tot l'Estat espanyol a la recerca de pisos de protecció oficial: Regesa, el Consell Comarcal de Barcelona venut a Goldman Sachs, a un fons derivat de Goldman Sachs; Servihabitat, que és avui d'un fons americà, o la mateixa Caixa Catalunya, que és de Blackstone. Hi ha un PDF, que corre pel món mundial, que és del Departament d'Economia de la Generalitat, i entres a la web i sembla una immobiliària, perquè és un país en venda. L'últim informe de Morgan Stanley, que diu: «Vinguin a l'Estat espanyol, vinguin a Catalunya perquè hi ha negoci especulatiu», es titula «Viva España», de fa dos mesos, i és l'especulació que vindrà i aquesta especulació que està fent el nostre Govern.

Quart: empobriment estructural, el que Krugman en deia «la gran divergència», la nova pobresa. Quan vostè parlava de recuperació, a Alemanya, que és on tothom es fixa, la nova pobresa avui ja és assalariada, i la carestia de la vida també s'ha comentat. Puja l'aigua un 80 per cent, puja el gas un 30 per cent, puja l'electricitat un 63 per cent. Guanyen els de sempre, però..., i l'IPC puja en deu anys un 32 per cent, i els salaris, com és conegut, davallen.

Cinc: un país en venda, i a preu de saldo, no? I una maldestra invitació a perdre o perdre. O retallem o venem patrimoni; 2.300 milions d'euros i altres casos que em salto i ja s'han citat –ATLL, etcètera.

Sis: risc de monocultiu turístic, de terciarització i de parctematització, amb tres prevencions: que la indústria del turisme, aquella en què tots els responsables públics s'emmirallen, requereix molta inversió pública, però els guanys són eminentment privats –un altre cop la mateixa trampa–; dos, que les condicions de treball que genera són absolutament precàries –en aquest país, a les Rambles, aquí, a vuit-cents metres, hi ha gent que treballa dotze hores el dia, sis dies la setmana–, i tres, que té uns impactes ecològics, laborals, socials i també sobre la trama urbana del nostre país que també poden arribar a ser devastadors.

Dades. En els últims dos anys a Barcelona s'han augmentat les visites: 180.000 pernoctacions; això ha derivat en 700 llocs de treball, precaris, però, en canvi, en la devaluació dels salaris. Hi ha altres models? Per descomptat. Àustria, per exemple. No és el nostre, però és un altre model de turisme responsable.

Set: mercantilització, privatització i externalització dels serveis públics. El SOC a la britànica, el VISC+ del sistema català de salut, o també una amenaça, que per nosaltres és greu, que és l'amenaça sobre el fet cooperatiu català. Públic-privat, deia vostè. Per nosaltres la diferència entre públic i privat fonamentalment és que, si és de gestió privada, el que no pot ser és que a un servei públic hi hagi gent que s'enriqueixi amb l'explotació d'aquest servei. El cooperativisme el que fa és que el guany el reinverteix en el mateix.

Vuit: fonamentalisme de mercat i degradació democràtica. Som un país intervingut, hi estem absolutament d'acord. L'únic banc és l'Estat, que també especula i fa estraperlo amb el Fons de pagaments a proveïdors, amb els crèdits als municipis. Com és possible que ens permetem com a país que la banca espanyola, i caixes catalanes, comprin diner al 0,5 i el col·loquin al 4 per cent? En divuit mesos han guanyat 17.000 milions d'euros, pura especulació. I, en tot cas, tot lliga amb la degradació democràtica. Els que volen prohibir el dret de les dones a decidir sobre el propi cos, els que volen emmudir els municipis amb una reforma electoral –per cert, preocupant, no?, alguna posició de Convergència a aquest respecte–, els que aproven la llei mordassa al carrer són els mateixos que no ens volen deixar votar.

Què n'hem après, de la crisi? La filòsofa Marina Garcés –obro cometes– diu: «El sistema no funciona. Triomfa perquè s'imposa. Per això l'actual crisi no és una disfunció o una excepció, és l'ofensiva de tot un sistema de poder que per afirmar-se no pot deixar de combatre'ns.» I això és el que està passant.

Nou: darwinisme social, precarietat i dualització social. Un terç que encara viu en els esquemes del passat, «taylorfordistes» de l'estat del benestar; un terç que ja viu en la precarietat, i un terç que va de pet a diferents fesomies, noves i antigues, de l'exclusió i la marginació social. Si no hi ha dret –si no hi ha dret–, hi ha la llei del més fort.

I deu –permeti'm que ho digui així–: la màfia com a fase superior del capitalisme senil. Aquesta economia mata. No compartir és robar, i avancem cap a l'exclusió i la desigualtat. Vostè deu pensar que això pot ser un programa polític de les Candidatures d'Unitat Popular, de l'esquerra independentista, d'Arran, de qui vulgui; és l'encíclica *Evangelii Gaudium*, del senyor

Bergoglio, altrament conegut amb el sobrenom de papa Francesc, de fa a penes vuit mesos.

Per nosaltres, sempre ho hem dit, el debat és sobre el model econòmic. La funció històrica del capitalisme és robar i mentir i matar; avui és robar més, mentir més alt i matar de forma més eficaç. I és veritat que mai tampoc s'havia robat tant a tants en tan poc de temps. Deixi-m'ho dir, tot això, en tres tristes xifres, eloqüents, com a síntesi de tot el que intentem traslladar-li des de la CUP. Setze mil milions d'euros és el frau fiscal anual català, segons les estimacions més aproximades. No li parlaré de Núñez i Navarro, cas Hisenda, el 91. Li diré que en els últims dotze mesos han desfilat pels jutjats, condemnats, la nissaga Carulla; la nissaga Sanahuja, de Sacresa; la nissaga Cuatrecasas; la nissaga Godia; la nissaga Carceller –cerveses Damm, 78 milions d'euros de frau fiscal–, i el més anecdòtic és Messi o Montserrat Caballé. I, per descomptat, el major defraudador del regne, que es diu Emilio Botín: 2.000 milions d'euros en comptes suïssos enxampats el 2010. I després tot són homenatges. Setze mil milions de frau fiscal. Nou mil tres-cents seixanta milions només en interessos del deute. Ens van negar l'auditoria; la vam fer nosaltres, i ara sabem que paguem a bancs i caixes espanyoles i catalanes, a bancs d'inversió europeus i a fons de capital; entre altres, Lehman Brothers i Goldman Sachs. I 15.000 milions d'euros, el cost del rescat de les caixes catalanes. Tot sumat dóna deu cops les retallades que ha aplicat el seu Govern, en els dos primers anys, de 2010 a 2012 amb el PP, i després de 2012 cap aquí.

Si hi sumem una altra dada afegida que vostè coneix perfectament, que és la del desequilibri fiscal, gairebé arribem a tot el deute de la Generalitat de Catalunya. Algú deia, als Estats Units: «És l'economia, estúpid.» I tant.

Un aspecte neuràlgic. Salto a la qüestió de la corrupció, cabdal i central. Per nosaltres, no podem caure en el parany de dir que és un cas aïllat nou. Aquí tenim un país de novel·la negra, i coses que no s'han aclarit. És veritat que per nosaltres sentir Montoro denunciant la corrupció és com escoltar el Ku Klux Klan denunciant el racisme. Però metaforitzem-ho en el país que som, també, president, amb tres robatoris. Qui va robar els ordinadors i les memòries d'Adigsa, de la seu d'Adigsa, el dia que fiscalia els va imputar? Una nit de Nadal, per cert. Qui va robar els ordinadors del cas Mercuri de Sabadell als companys que els van robar? Qui va robar els ordinadors i els mòbils a la regidora Itziar González quan denunciava la màfia dels equipaments turístics a Ciutat Vella? Som el país que som: Federació catalana de Municipis, Fòrum de les Cultures, Palau, Pretòria. Què passa amb Millet? Doncs, que no és que entri per una porta i surti per una altra, és que entra i surt per la mateixa.

Declaracions de Jordi Pujol, perquè l'hemeroteca és potent: «Millor no entrem en aquest tema, o prendrem mal.» Entrevista a *Àgora*, de Xavier Bosch, quan li preguntava pel finançament dels partits polítics. I tenim sentències fermes: PSC, Filesa, i Unió, cas Treball i cas Pallerols.

En tot cas, el cas Pujol impugna el passat, esquerda el present, però allibera el futur, perquè aplana el camí i seguim sabent el que no volem ser. En tot cas, també, quan el neoliberalisme entra per la porta, l'ètica se suïcida, la fan suïcidar per la finestra. I és veritat que estem al final d'un cicle, d'un règim i d'un model econòmic.

Penúltima reflexió. Podríem fer un temps d'escasses concessions: s'han prohibit les bales de goma –ens ha costat deu mesos i deu persones cegues–; la llei contra l'homofòbia, que esperem que tiri endavant; s'ha prohibit el *fracking*; vindrà la llei d'accessibilitat, que esperem que també sigui pionera. Sap que el dret a decidir per nosaltres és per decidir-ho tot; no acceptem retallar el dret a decidir, volem decidir-ho tot. I l'altre dia vostè feia una reflexió sobre la neurona i la testosterona.

I ara sí que començo a acabar. Tot això és sabut. Estem en la pitjor crisi social, política i econòmica des del final de la dictadura franquista, i, malgrat tot –malgrat tot–, cal una nova dimensió, que és que el millor que li ha passat a aquest país és la seva gent. El motiu d'esperança, la clau que obre tots els panys, la clau de volta que esperona, que arrela, que es projecta cap al futur, és la major mobilització política i social del sud d'Europa en anys. Ningú..., no hi ha cap mirall on reflectir-se, una mobilització on el 25 per cent de la població estigui permanentment mobilitzada per la pròpia llibertat política.

Foc nou per fer net, però nosaltres pensem que aquesta és la clau, i que la millor garantia –ho ha dit en Quim abans molt millor– és precisament la força i l'empenta col·lectives. No tenim gaires coses. Depenem de nosaltres mateixos, és així. Però nosaltres sí que estem per la desobediència, perquè la desobediència, òbviament, és la que ens ha permès que els nostres fills no facin la «mili»; la desobediència ens va permetre fer la primera consulta d'Arenys, prohibida; la desobediència és el que fa la PAH cada cop que atura un desnonament. Podria seguir *ad eternum*.

I ara sí que acabo, amb una reflexió final. Allò nou no és que estigui per arribar, és que fa temps que està arribant des dels moviments socials, des del feminisme, des de l'ecologisme, des del moviment veïnal. El país que serem ja l'estem sent cada dia.

Però és veritat que estem en un segle XXI convuls, quan a la sinistra raó d'estat i als sinistres crims d'estat els han substituït la sinistra raó de mercat i els sinistres crims de mercat. Inhabilitar-los tots dos i forçar que entri en escena la raó democràtica, ètica i social és l'objectiu. I per a això només tenim la desobediència.

Volem construir un refugi al sud d'Europa, volem demostrar que hi ha una altra sortida a la crisi. Però nosaltres estem per desobeir la prohibició, estem per desobeir la crisi i estem per desobeir la corrupció, les tres crisis, perquè, si no, l'alternativa és obeir la prohibició, obeir la crisi, obeir els mercats i obeir, òbviament, la corrupció.

Tinc tres finals possibles, president, tenim tres finals possibles; podrà escollir el que més l'estimuli. Perquè

la gran pregunta no és si ho prohibiran o no ho prohibiran. És segur. No fa falta. Convoquin-la ja, perquè és que la prohibiran. No fa falta fer-ho tot en calent. Convoqui'ns aquesta nit o demà al matí, perquè ho vam dir a l'agost: convoqui'ns ja. I la gran pregunta és com respondrem com a país, com a societat, com a poble en moviment, a la prohibició de la democràcia, i com a mínim que sigui proporcional a la prohibició.

Primer possible final: una faula marinera, no? Hem començat un viatge i no anem en transatlàntic, perquè no ho podem pagar. Anem en llaüt, que és una embarcació catalana. Fa anys que ho carreguem tot per fer el viatge cap a Ítaca. Si fos per nosaltres seria cap a Icària, la vella utopia catalana, però, en fi, primer rumb cap a Ítaca. Ens estem discutint: «Ei, que aquell està agafant menjar», «Escolta'm, per què hi ha "camarots" de luxe i altres anem remant?». Les típiques discussions d'una societat classista i desigual. I només ens queda una amarra, que s'ha de tallar, i es diu Constitucional. És l'únic. Perquè, com ha dit en Quim, no hi ha sortida britànica, no hi ha sortida britànica al problema català.

Segona: la tanca i els mil cadenats. Disculpi'm, presidenta, després m'ho treu, si vol. La tanca i els mil cadenats. Les millors solucions es troben sempre en els carrerons sense sortida. És una dita palestina. I nosaltres, si s'ha de saltar la tanca farem l'escala, ja la farem, ja la posarem per pujar. Comptin amb nosaltres. Si la unitat i el consens són per posar les urnes, a cegues; ja ens mengem totes les contradiccions, que no són poques. Ara, si és per treure-les, comptin-hi en sentit diametralment oposat. Som en una cruïlla històrica, i les cruïlles històriques també són la cruïlla entre passat i futur, i al mig hi ha el present, que som aquesta generació que ens ha tocat viure.

Tercer final possible: som el fil roig dels homes i dones que ens han precedit en la lluita, en condicions molt pitjors que les que tenim nosaltres, sota camps de concentració franquistes, sota presons nazis, sota tortura i presó, i el que lliga el futur, els que vindran, els nostres fills i filles.

Des d'aquesta perspectiva, l'últim final possible, aquell que hem escollit des de les Candidatures d'Unitat Popular, és Primo Levi: si no ara, president, quan? I, si no nosaltres, qui?

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Senyors Arrufat i David Fernàndez, si no els importa, els responc conjuntament, ja que vostès han fet la intervenció també conjunta. I començo per la part que no és la consulta, perquè també hi ha hagut molts comentaris en la segona intervenció sobre aquest punt, i volia fer-hi alguna referència.

Deia el senyor Fernàndez: «Fent el mateix no tindrem resultats diferents. I si volem resultats diferents hem de fer coses diferents.» Jo els convido a analitzar si en aquest país s'estan fent coses diferents. Per exemple, vostè n'ha citat una, que en aquest cas no és mèrit del Govern ni atribució al Govern. La mobilització ciutadana és quelcom diferent? Doncs, ja en tenim una i de molt important.

S'estan fent coses diferents. Ara no parlem de la gran mobilització ciutadana, parlem d'altres coses, si vostè vol, doncs, en un altre sentit, no? Aquest país que es diu Catalunya, que té una economia productiva coneguda, amb les seves falles, les seves esquerdes, etcètera, però també amb la seva força; aquest país, tradicionalment, històricament, havia fet una aposta per ser la primera economia espanyola. I així ens vam passar dècades. I des de fa alguns anys, no molts, aquesta mateixa economia, que vol dir el seu teixit productiu –sobretot, molt sovint, petita i mitjana empresa–, el que està fent és una aposta per dir: «El nostre mercat és el món, i no Espanya, solament.»

Per tant, aquí hi veuen un canvi substancial, aquí hi ha un canvi d'orientació molt important. No s'estan fent les coses igual, s'estan fent diferent. Altra cosa és si aquest diferent és millor o pitjor. Jo crec que és millor. La seva opinió no la conec, en aquest sentit, però jo crec que és clarament millor.

Què més s'està fent diferent? Doncs, miri, aquest és un país que havia –disculpin l'expressió, eh?, perquè parlo col·loquialment i a vegades et pots equivocar– gairebé proscrit la formació professional. Era el plat de segona taula, no tenia prestigi, no tenia gaire interès, almenys vist des d'una perspectiva d'opinió pública, i no cal dir també d'opinió publicada. I, en aquest sentit, se li està fent un gir clar en el país, perquè la formació professional, que és signe d'economies industrials avançades i, a més a més, sanes, des d'un punt de vista de la seva capacitat de crear ocupació..., doncs, resulta que són economies i països que fan una aposta molt més forta i clara a la formació professional. I aquest país també ho està fent.

El que passa, que el nostre punt d'arrencada ve molt més tard. I, per tant, els nostres resultats no seran els mateixos que els dels altres, molt ràpids. Però la pregunta és: estem posant les llavors i creant les bases perquè això algun dia, d'aquí a no molts anys, sigui un canvi de filosofia i d'actuació del país, sí o no? Això ho estem fent diferent, i això crec que és molt important.

Què més estem fent diferent? Doncs, que ens estem prenent molt més seriosament el coneixement d'idiomes. Això no ho fèiem, o no ho fèiem gaire, i cada vegada ho fem més, i de manera més general. I això, per a un país petit... Fixi's que tots els països petits acostumen a espavilar-se molt des del punt de vista del coneixement d'idiomes, perquè saben que la seva supervivència passa per la seva internacionalització. No poden dependre dels seus mercats interiors, no podrien sobreviure. Per tant, això també ho estem fent, i això és diferent, això són canvis substancials. No és

fer les coses com abans, és fer les coses d'una altra manera, no?

Què més estem fent diferent? Doncs, miri, estem fent diferent que en aquest país tot el tema de la recerca i de la producció científica era un tema marginal. Se'n recorda, d'allò del «que inventen ellos»? Això ho havíem viscut tots, no? I resulta que, en aquest àmbit, Catalunya –no tot el conjunt de l'Estat, però Catalunya– està fent un tomb molt important. I estem creant les bases d'un país que està fent les coses diferent i que amb el pas del temps això s'anirà veient que té una altra dimensió i una altra estructura. Això és molt diferent del que havíem estat fent tradicionalment.

Esmento aquestes coses i en podria esmentar d'altres. Vull dir que hi han –estic d'acord amb vostè– moltes coses que encara no les fem diferent. Hi ha altres coses que potser és millor no canviar-les, perquè no tot s'ha de fer diferent, però n'hi ha moltes que sí, les estem fent diferent. I crec que aquestes, que són de les que se'n parla poc, tenen un valor alt.

Una altra cosa que estem fent –encara que se li doni una importància relativa, però vostès seran sensibles a aquest comentari–, des de fa més temps, és que tenim un dels territoris més protegits de tota la Unió Europea. Vostè ha fet una intervenció molt en la línia de l'especulació, del que ha passat a la costa, etcètera. En part té raó. Ara, no oblidem que al costat d'aquesta raó, o d'aquesta veritat, hi ha una altra veritat, que és que Catalunya, des de fa molt temps, i especialment també ara, té una consciència de protecció del territori molt gran. I quan vostè mira el percentatge del territori protegit, i ho compara amb països democràticament molt avançats d'Europa, i fins i tot amb bastanta mentalitat, diguem-ne, de sostenibilitat mediambiental, etcètera, doncs, resulta que Catalunya està en un estàndard alt.

Ara, també deixi'm fer-li un comentari. Ja sé que no el convenceré, eh?, senyor Fernàndez, només és una expansió personal. No sempre surten Ferrans Adrià, en un país. I Ferran Adrià... *(Pausa.)* Sí, no sempre en surten. I el que li vull dir és que quan surt un Ferran Adrià –i ara afortunadament en tenim uns quants–, i aquesta persona, a través d'una fundació, en aquest cas, impulsa un determinat projecte..., i són persones –entre vostè i jo– que, a més a més, si havien de fer diners, probablement ja els han fet, i que són persones que, a més a més, els conviden a tot el món a donar conferències –i fins i tot a Harvard. I aquestes persones en un moment determinat diuen: «Escolta, jo pel meu país, que és Catalunya, vull fer una cosa important, que li doni ressò mundial i que serveixi perquè generacions futures d'aquest mateix país siguin bons professionals i es puguin guanyar bé la vida i honradament la vida, fent allò que els agrada i excel·lint.» No ho hauríem de posar a la balança, això?

I vostè em dirà: «Home, no, si això no està en qüestió! El que passa, que no s'ha de fer allà.» Vostè em dirà això, no? Però resulta que, amb una mica de visió un pèl més ampla, amb un territori tan protegit com el que tenim –abans, per això, li he dit el que li he dit–, dius: «Escolta, realment, si aconseguim fer un canvi legislatiu en aquest sentit, que vol dir que tenim una majoria per fer-lo, en parlem tranquil·lament, ho posem tot a la balança, no paga la pena, en aquest cas, fer una mica d'esforç i retindre això?» Perquè fixi's la reacció d'una persona que no busca l'especulació. La reacció d'aquesta persona, al final, és: «A veure si em voldran a tot arreu menys a casa meva.»

Li ho dic amb un punt de provocació, eh?, ja ho admeto. Però una mica també responent a la seva. Jo li he sentit dir això. I hem d'anar amb compte, perquè de gent que no tingui un afany de lucre, que vulgui fer coses pels altres –per cert, que hagi sortit d'una posició molt humil, que s'hagi fet a si mateixa–... I ara poso aquest cas perquè és un cas, doncs, que vostè ha citat, no? En podria citar molts d'altres. Intentem fer, aleshores –provoco una mica, eh?–, un judici una mica més equilibrat en aquests casos, perquè si li posem pel broc gros, doncs, el que se sent és el broc gros. I, aleshores, ens podem trobar que determinada gent tingui aquesta sensació de dir: «Escolta'm, això que vull fer, vaja, ho voldrien a tot arreu, i a casa meva és on més problemes em posen.» Bé, reflexió provocació, eh? Vostè ja ho entendrà com vulgui.

Li intentava dir això. Ara, vostè em diu: «No, no, és que vostè va parlar...» I en això té raó, li dono la raó. Jo a vostè li dono la raó massa vegades, a vegades m'he d'autoanalitzar a mi mateix, en aquest sentit. Però vostè té raó en un sentit, no? Diu: «Vostè va parlar d'un canvi de tendència, i el que s'ha de fer és un canvi de rumb.» I en això té raó: jo vaig parlar d'un canvi de tendència. El que passa, que vostè no ens parla d'un canvi de rumb, vostè ens parla d'un canvi de planeta. I, llavors, jo vaig parlar de tendència, i vostè parla de planetes diferents. Quan fa aquest judici –que segurament té una part certa, no?– sobre com funciona el sistema capitalista, en el fons, ens està dient «canviem de planeta», no «canviem de rumb».

Perquè jo li recordo una cosa: quantes experiències s'han fet en els últims molts anys, dècades, per canviar aquest model? Se n'han fet, i algunes d'elles van ser molt poderoses, sobre demografies molt grans, sobre països militarment molt poderosos, que, per cert, apostaven molt clarament, per exemple, per la força nuclear i no per les energies netes, precisament. I aquests països sobre els quals van fer aquests experiments –i no en cito cap en concret–, després, van fer les coses d'una manera que no es va arribar a saber si allò era pitjor que l'altra. O sí que es va saber. I les banderes que s'havien aixecat eren unes altres, i es qüestionava durament el model capitalista. I vostè em dirà –i aquí tindrà tota la raó–: «Però és que els que teoritzaven sobre això també es van horroritzar sobre la pràctica.» I sap quin és el problema? Que sempre que es passa de la teoria a la pràctica, baixes uns quants graons.

Això és el mateix, senyor Fernàndez i senyor Arrufat, que quan passes d'un lloc asèptic, amb guants blancs, tot controlat, l'atmosfera perfectament controlada, no hi ha microbis, i has de baixar a la màquina i s'ha de canviar l'oli. I, aleshores, no hi ha bata blanca ni guants blancs, sinó que hi ha «mono» blau, és a dir, a la fàbrica. I allà pot ser molt neta, eh?, però no pot ser

igual que amb els guants blancs i totalment asèptic. I això és la pràctica. I totes les teories, per bones que siguin, estan sotmeses a aquesta prova del nou –totes.

I, aleshores, el que s'ha de veure és: aquelles que s'han posat en pràctica, quins resultats han donat, i les que no s'han posat en pràctica, per què encara no s'han posat en pràctica. Probablement, és perquè no han arribat a tenir l'acceptació majoritària de les poblacions. Aquesta anàlisi, honestament, des d'un punt de vista intel·lectual també l'hem de fer.

I crec que, bé, quan jo li parlo d'un canvi de planeta, no vull dir que aquest planeta que vostè descriu no sigui un bon planeta, eh? Però és que és un planeta gairebé desconegut o gairebé inexplorat. I, aleshores, dius: «Bé, doncs, potser sí que un dia hi arribarem –potser sí.» I tal com el descriu vostè, sona millor, en alguns sentits, no? Ara, aquest «sonar millor» no vol dir que a la pràctica es pugui dir que hagi funcionat. I això crec que tenim l'obligació tots plegats, com a mínim, de reconèixer-ho, no?

Un altre comentari que li volia fer també d'ordre general. Vostè ha parlat del tema de les caixes, del país en venda, del «retallem o no venem patrimoni», del concepte d'enriquir-se, etcètera, no? Fixi-s'hi, jo em torno a repetir: nosaltres, com que no només hem de fer discursos, sinó que hem de prendre decisions cada dia –aquesta és la nostra obligació com a govern–, arribem a un punt en què tenim una cosa que es diu «diners», i s'ha de pagar amb això. I quan arribes al punt en què has de pagar amb aquests diners, aleshores, comptes i dius: «Tinc aquests.» I vostè ens deia: «Home, és que si comencem a sumar tot allà on s'han hagut de posar diners que s'han malbaratat, per entendre'ns, o que han sigut diners públics conseqüència d'errors moltes vegades privats..., si tot això no s'hagués hagut de posar aquí, doncs, ara, ho tindríem nosaltres.» I jo l'adverteixo que, sent veritat el que vostè diu, aquests diners no els tindria la Generalitat. Els 15.000 milions d'euros que s'han posat a les caixes catalanes i els 12.000 de la Caixa de Catalunya no estarien a la Generalitat. Per tant, no servirien, aquests –aquests, concretament–, per millorar els nostres serveis públics; servirien els pocs que ens corresponguessin d'aquests, com a conseqüència del model de finançament que tenim, però no tots.

Per tant, crec que en això també han de ser justos, perquè donar la impressió que, si tot això hagués sigut diferent, ara la Generalitat estaria en una situació fantàstica i extraordinària des del punt de vista de la seva capacitat de despesa no és realista. Aquests diners estarien en el sistema, els administrarien des de Madrid –i amb això no faig cap valoració–, però des de Catalunya tindríem el que tindríem. Evidentment, millor que no s'haguessin hagut de posar, perquè són diner públic i, per tant, també en part nostre. Som els que més contribuïm a l'erari públic de tot l'Estat espanyol; per tant, una part d'aquests diners, que són molts, són dels ciutadans de Catalunya. El que passa, que no els administraria la Generalitat.

Bé, ara, vostè em diu: «Retallem o venem patrimoni?» Vostè si hagués de decidir, què faria? Cap de les dues coses, oi? –cap de les dues coses. Però, sap què passa? Que nosaltres, quan arribem a final de mes, hem de pagar; que és prosaic, això de pagar. I quan has de pagar, doncs, necessites els diners. I, aleshores, aquests diners els has de treure d'algun lloc. I, si no fem re, tindrem moltes necessitats en el país objectives i menys diners. Ara en tenim pocs, però encara en tindrem menys. Per això, hem hagut de fer moltes de les coses que hem fet.

Ara, si vostè em pregunta: «Aquestes coses que vostès han fet, les fan divertint-se? Les fan ideològicament?» Que aquest, a vegades, és el debat on se'ns vol portar. La resposta és que no. Les fem per pura necessitat. I dic «pura» perquè estem en el Parlament, perquè a fora del Parlament i vostè i jo en privat ho diria d'una altra manera. Per pura necessitat. Perquè anem així, la institució. Però, en canvi, hem de procurar pagar nòmines, hem de procurar pagar concerts, hem de procurar pagar serveis socials, hem de procurar pagar els complements de les pensions no contributives, hem de pagar els complements de les pensions de viduïtat, hem de pagar els centres de tutela d'infants, hem de pagar els nostres serveis penitenciaris, hem de pagar les subvencions que donem a trenta mil famílies perquè no perdin l'habitatge o perquè el puguin tenir a un preu més assequible, hem de pagar una subvenció molt gran perquè els preus del transport públic siguin uns preus més alts dels que eren, però, finalment, d'un transport públic metropolità que funciona. Tot això ho hem de pagar i vostès ho saben perfectament. I tant de bo no haguéssim de prendre aquestes decisions que hem hagut de prendre.

Jo, senyor Fernàndez, també m'apunto a no vendre re i a no retallar re. Jo m'hi apunto. No vull ser menys, jo també m'hi apunto. No retallem re, no venem re. Jo també m'hi apunto. Apugem els sous de la funció pública. Jo també m'hi apunto. Si és més agradable, home! A mi m'aplaudiran més. Però el problema és que, quan arribes a final de mes i has de sumar i has de saber el que tens... I això no li passa només a un govern; li passa a qualsevol altre: li passa a una família, li passa a una persona, li passa a una botiga, li passa a tothom, no? L'única diferència, senyor Fernàndez, és que abans ens pensàvem que els governs no tenien límit en aquest sentit, perquè eren governs i eren països i ho podien tot, i en aquests últims anys hem descobert que som molt més petits, en el sentit que no tenim aquest poder, i menys Catalunya. Si no el tenen els grans països –abans ho esmentava– tipus França, imagini's Catalunya, no? –imagini's Catalunya.

Bé, és un comentari que ja sé que a vostè no li farà canviar gens la seva opinió, és lògic. Però jo, simplement, el vull portar, per dir-ho així, al terreny dels que hem de prendre les decisions, que no són gens agradables –ahir ho vaig dir–, són profundament desagraïdes, moltes d'elles, però que, quan estàs en aquests bancs, quan estàs aquí, en els bancs del Govern, i has de prendre les decisions, perquè, si no, re funciona, aleshores t'has d'espavilar i t'has de menjar molts gripaus, i has de fer coses que, en la puresa dels guants blancs i de la sala asèptica, no faries, però, a la màquina, vestit de blau, ho has de fer. I aquest Govern,

senyor Fernàndez, porta el «mono» blau i està a peu de taller. És així, i no ens en queixem, eh? Vull dir, al final, és la feina que toca fer.

Una petita puntualització abans d'acabar sobre el tema més..., consulta, etcètera, que en les intervencions que han fet tant vostè com el senyor Arrufat ens han citat algun cas, concretament el d'Adigsa també. Jo vull recordar que en els ordinadors que es van robar, vostè ha dit..., crec que parlo de l'any 2006 o 2007, aproximadament, o 2004 o 2005; després els mateixos Mossos d'Esquadra van detenir els lladres. Vull dir que intentem-ho també explicar de tal manera que no sembli que tot queda en la pura impunitat, no? No tot queda en la pura impunitat. La policia va actuar, es va detenir els lladres, etcètera.

Per cert, un petit parèntesi. En aquest Parlament, ja que tantes vegades parlem d'aquests temes d'irregularitats i tal, tenim un diputat que va estar vuit anys imputat i que després van arribar a la conclusió que no hi havia cap motiu. Déu n'hi do, no?, des del punt de vista de la protecció dels drets. Ho dic perquè no sempre que es parla d'aquestes coses, després, les veritats acaben sent el que durant molt temps es va pressuposar que eren o suposar o assenyalar amb el dit acusador, cosa que és molt fàcil. I ara no parlo de vostè, parlo en línies generals, no? Simplement ho esmento perquè de tant en tant també paga la pena recordar que hi ha coses, doncs, que es fan i que es donen per fet i que, després, resulta que no són com eren presentades. Però les conseqüències sí que hi són, i aquestes, senyor David Fernàndez i senyor Arrufat, són intransferibles, no?

Bé, sobre el tema de la consulta. Jo estic cent per cent d'acord amb la valoració que vostès fan: la mobilització ciutadana és espectacular. Jo he dit moltes vegades –i aprofito per explicar-ho també de portes enfora, a Europa i al món–..., explico que no hi ha pràcticament ni un sol país en aquest moment en el món que tingui un grau de mobilització de tanta dimensió com Catalunya. No hi ha ni un sol país democràtic del món que no faria cas d'això, que ho ignoraria –ni un sol. No els cap al cap veure què està passant a Catalunya i veure que hi ha un govern a Espanya que no mou ni un dit –no els cap al cap. Els demòcrates que practiquen la democràcia a fons entenen perfectament què significa una cosa així.

Vostè deia, em sembla que era, o el senyor Arrufat deia: «El 25 per cent de la població catalana fa tres anys que surt al carrer.» El 25 per cent és una monstruositat, és una xifra espectacular, d'una dimensió i d'una envergadura impressionants. Impressionen el món, i prova d'això és que les portades de molts diaris de tot el món els Onze de Setembre hi surten en portada i amb fotografia. Això és així. Per tant, cent per cent d'acord: la mobilització és un element clau; sense aquesta no seríem on som. I el consens polític, vostès deien. I evidentment el consens polític és clau, perquè grans mobilitzacions ciutadanes, si després les institucions no sabem canalitzar per manca de consens aquestes aspiracions..., tot això queda orfe. Aquesta és la realitat.

Per tant, la combinació de les dues coses –vostès ho han esmentat– crec que és fonamental. I si una o l'altra es perd o s'esquerda, s'esquerda tot. Per molta mobilització que hi hagi, si no hi ha capacitat de canalitzar això des d'un punt de vista institucional i polític, no sortirà. I si al final ens quedem aquí sense capacitat i el reclam, i l'ajuda i el complement d'aquesta gran mobilització, doncs, evidentment perdem gas, perdem pistonada i perdem força. Això està clar: la combinació dels dos elements és absolutament clau.

El senyor Arrufat ens deia: «No hi ha sortida britànica.» Jo ho he denunciat moltes vegades. Però que no hi sigui no vol dir que no hàgim de recordar que aquesta sortida és possible en democràcia –és possible. I per això sempre diem: no és que hi hagi grans diferències entre Escòcia i Catalunya, la gran diferència està..., vostès ho han dit, i jo ho celebro, que sigui així, jo també ho esmento d'aquesta mateixa manera: la gran diferència està entre l'Estat espanyol i l'Estat britànic, o –sortim d'Europa– entre l'Estat canadenc i l'Estat espanyol. Aquesta és la gran diferència.

I nosaltres no tenim força des de Catalunya per canviar l'Estat espanyol; d'això també ens n'hem d'adonar. A vegades hem fet una mica el milhomes i ens hem pensat que des d'aquí..., i ja ho dic en plural i ho puc atribuir també, bé, a les nostres mateixes funcions polítiques: ens hem pensat que podíem –alguns ho havien dit així– catalanitzar Espanya. I això, a més a més de fer el milhomes, és un pèl petulant, perquè, per què hem de canviar Espanya si Espanya no vol ser canviada? Per què? Ells tenen dret a ser com són. També estic segur que hi hauria molta gent a Espanya que voldria una Espanya diferent. Per això abans citava el cas que, tal com jo ho veig, avui n'hi hauria a Espanya molta més de les que es pensen, no dels que surten a les tertúlies a dir-se..., a veure qui la diu més grossa. Però hi ha molta gent que a Espanya avui veuria amb bons ulls, com a demòcrates que són, que hi hagués una solució britànica per al cas català. N'estic convençut, que tenim més aliats en el poble espanyol que no els que sembla a primera vista, si simplement segueixes el que es diu a nivell d'opinió publicada. Però, bé, acceptem el repte: no hi ha solució ràpida a la britànica; per tant, ho hem de fer d'una altra manera.

Estic cent per cent d'acord que aquesta qüestió nacional no està contraposada a les altres; la qüestió nacional, la social i la democràtica van juntes. I si ahir vaig parlar de tot és perquè tot és un tot. No vaig intentar-ho contraposar, simplement vaig intentar fer entendre que no estic disposat que se'ns digui com a govern que nosaltres *només* ens ocupem de la consulta, perquè no és veritat. Ens ocupem de tot, perquè tot és un tot, i la consulta forma part també d'aquest tot.

I per acabar definitivament, vostè em citava, em feia esment, vaja, d'algunes metàfores; jo m'agafo, si no li importa, a la marinera. Vostè deia: «S'ha de tallar alguna amarra.» I al mateix temps deia que estem navegant. No pot ser, senyor Fernàndez, això no pot ser, o estàs amarrat o navegues; les dues coses juntes normalment no funcionen. Per tant, una de dues: o estem navegant –i jo crec que estem navegant–, o estem amarrats. Una altra cosa diferent és si vostè està na-

vegant i té la temptació de tirar l'àncora. I aleshores ha de triar molt bé quan tira l'àncora, perquè no és el mateix tirar-la quan l'àncora arriba a terra i pot amarrar-se bé i falcar-se bé pel que ha de fer, que tirar l'àncora a mil metres de profunditat avall i que l'àncora es converteixi simplement en una pura anècdota, que més aviat el que li provocarà és que li farà pes a sobre la barca i navegarà pitjor, perquè arrossegarà una àncora.

Per tant, fixi-s'hi, eh? D'acord amb la metàfora, però el dia que hàgim de decidir de fer quelcom especial –vostè en diu «tallar una amarra», jo en dic «ancorar-nos bé, falcar-nos bé»– mirem que tinguem la profunditat correcta perquè el fet de tirar l'àncora serveixi d'alguna cosa; si tirar l'àncora..., ho fa malament, l'única cosa que fa és afegir-hi una rèmora a darrere que li farà més difícil la navegació.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, el senyor David Fernàndez.

David Fernàndez i Ramos

Gràcies, presidenta. Gràcies, president. Moltes coses. Intentarem sintetitzar.

La primera era respecte a les coses que es fan diferent o no es fan diferent. Ens referíem òbviament a l'acció de govern, no a la societat civil i al teixit associatiu. Dèiem que la resposta a la crisi..., ho va dir vostè jo crec que als cent dies de govern d'aquesta legislatura, va dir: «Les polítiques d'austeritat les dissenya Alemanya, les imposa Alemanya i les compleix absolutament tothom.»

Avui quan interlocutava sobretot amb el Grup Socialista també els ha dit una cosa evident i que a vostè també li passa, que és la impotència de la política davant la realitat, com els parlaments han perdut sobirania. Ens en fotíem, de com Hollande era la gran esperança roja destenyida, i resulta que «no farem això, no farem això» i han trigat què a haver de dir: «Senyors, 50.000 milions d'euros que retallem perquè els mercats obliguen.» Això també ens passa com a país, i li passa a vostè, que no pot decidir perquè els mercats manen –perquè els mercats manen. Era en aquesta..., el mateix que s'està fent al sud d'Europa; que ho faci tothom no significa que ho hàgim de fer. I també des d'una perspectiva de qualitat democràtica, un terme que sovint s'utilitza, l'altre és respecte a les innovacions, que hi ha moltes formes molt diferents de respondre.

Nosaltres és veritat que governem pocs municipis –en governem cinc–, però allà on governem hem municipalitzat l'aigua, no la hi hem regalat a cap empresa privada. I amb els beneficis de la gestió de l'aigua s'estan finançant escoles i estem cooperativitzant escoles bressol perquè l'esforç sigui mancomunat, sigui mutual. I no em dirà que això és nou; enllaça troncalment amb la tradició catalana del moviment popular i obrer, com a mínim –com a mínim– des del 1847. Entre el 1875 i el 1939, estroncat per la dictadura, aquest país va ser un autèntic laboratori d'experiències de democràcia econòmica i de democràcia social, des de les corals fins a les cooperatives de consum.

Islàndia ha fet referèndums. És a dir, mirem al món com s'està responent a la crisi i han fet referèndums, i s'han negat a pagar deutes privats convertits en deutes públics. No és el nostre model, Islàndia, eh?; van jugar a la bombolla, els governs, i van fer perdre a la societat.

Qui té el deute a Equador? Qui té el deute d'Equador? Quina ha sigut la crisi del deute a Equador? I van competir i van lluitar contra els mercats financers i van guanyar –i van guanyar. I, a més, van devaluar el deute un 70 per cent, i l'Estat d'Equador molt àgilment va dir: «Ara compro el deute al 30 per cent.» Algú dirà..., que n'estic fart també, estem molt farts de sentir-ho quan parlem d'Amèrica Llatina, el rivet colonial espanyol racista pràcticament dient: «Ah, Amèrica Llatina...» Doncs, Amèrica Llatina, països on la tradició comunitària també, no la van poder estroncar totes les dictadures militars.

Europa. I nosaltres sempre hem dit: una cosa és la Unió Europea, una altra cosa és la troica, una altra cosa és l'impresentable del senyor Barroso i una altra cosa és la corrupció també a l'FMI, que porten quatre presidents i els quatre enxampats amb turbulències. Per cert, el senyor Rodrigo Rato està a «la Caixa» portant avui l'àmbit immobiliari de Servihabitat. I Europa també és un planter de noves experiències democràtiques i d'innovació democràtica en la lluita contra la pobresa. Deixem enrere Dickens i la caritat insultant i passem a xarxes de suport mutu.

L'altra –i seré molt curt– és respecte a la qüestió de Ferran Adrià. Diu: «Oh, no el volen a casa seva.» A milers i milers de joves, president, no els volen a casa seva, perquè se'n van a l'exili econòmic i no poden escollir-ho. I d'altres que nosaltres només hem plantejat, que en nom de certes coses no es pot fer una legislació *ad hoc* que obre una porta a legislar excepcionalment. No és la primera vegada, perquè que vingui Barcelona World –i ho haig de dir com ho diu la Interpol–, vinculats a la màfia del joc internacional –Melco entre d'altres, i que en sentirem parlar molt–, i que ens assabentem per la borsa de Hong Kong que hi haurà 5.000 habitatges en el projecte de Barcelona World que no estan enlloc... Qui té raó, els mercats o el Govern? Molt em temo que acabaran guanyant els mercats. En tot cas, només demanàvem un desplaçament de dotze, tretze o quinze quilòmetres. I dèiem una cosa; no diré «una persona, un vot», que hi crec, però que la setmana passada vam portar aquí 75.000 signatures.

L'altra: canvi de planeta... Algun dia hauríem d'abandonar –i jo segur que hi contribueixo, hi poso la meva part– el debat de la guerra freda, perquè el mur va caure el 1991 –ens va caure a sobre, tot sigui dit–, i, per tant, caldria abandonar aquest debat. Li faré només una anècdota. Tots recordarem el 8 de maig del 45, quan s'allibera Berlín del pitjor que ha tingut el segle XX, del nazifeixisme. Molt bé, va entrar l'Exèrcit Roig i va alliberar Berlín. Sap quantes dones va

violar l'Exèrcit Roig? Cent mil. I si m'ha de dir que en nom d'utopies absolutes s'acaba caient en l'horror i l'error històrics, no tinc res a dir-li, però no és el nostre model. Sempre hem denunciat el capitalisme d'estat; la Xina avui és capitalisme d'estat, no és una altra cosa.

Però el que sí que li discutiré obertament –i ho hauré de fer des de la nostra vida quotidiana– és això del canvi de planeta. No, vivim als Països Catalans comuns i cooperatius. Nosaltres compartim pis, la majoria de gent de la CUP, perquè no podem comprar ni llogar. Nosaltres no anem al Mercadona o al Caprabo; tenim cooperatives de consum. Nosaltres no estem ni a Iberdrola, ni a Endesa; estem a Som Energia. Nosaltres no tenim ni un cèntim d'euro a «la Caixa» de Fainé; ho tenim a les finances ètiques i cooperatives. Nosaltres no anem a les grans catedrals de la cultura perquè no ens ho podem permetre; tenim ateneus a Nou Barris, tenim centres culturals fets a mà, fets des de baix –dos-cents ateneus arreu dels Països Catalans en els darrers vint anys. I podria seguir. Gairebé..., nosaltres no tenim carnet de cotxe, molts; anem en transport públic perquè hi creiem. Per tant, la vida quotidiana que està arribant ja és diferent i és real en la nostra vida quotidiana des de fa més de vint anys. I en comptes d'anar a servir cafès a Londres, intentem fer cooperatives, que, per cert, ahir es va oblidar de dir que era el sector que més ocupació proporcionalment, òbviament, havia creat. Per tant, també una nova oposició a la llei de cooperatives.

La utopia és el capitalisme, senyor Mas; és així. I la NASA, l'agència espacial nord-americana, no és de la CUP, no em consta que sigui de la CUP. No sé si hi tenim algú, però la primavera passada va emetre un informe en què deia que a la civilització industrial com la coneixem fins a dia d'avui, després d'una acceleració vertiginosa, li queden entre deu i quinze anys, i que el motiu fonamental que li quedin quinze anys és l'avarícia i la cobdícia de les elits, que revertiran en un major auge de les desigualtats socials en zones d'ingovernabilitat arreu del planeta, com ja estem veient, i en el col·lapse ecològic.

Sobre l'eloqüència de les xifres, li dono tota la raó. Només volia magnificar que recursos n'hi ha, que estan en altres llocs. Nosaltres, òbviament, intentaríem no vendre patrimoni, intentaríem no retallar, intentaríem, òbviament, canviar de model.

Ha dit allò del «que inventin ells», «que inventen ellos». Jo crec que ja estem inventant també aquest país, i afortunadament seguim en aquesta tradició històrica.

I després també, ja per acabar, algunes referències finals. Vostè deia que era una provocació intel·lectual, que ens convidava... Jo li faré una provocació intel·lectual també. Nosaltres som d'esquerres perquè som econòmicament revolucionaris, institucionalment reformistes i antropològicament conservadors. Ho som tot alhora: revolucionaris, reformistes i conservadors. A mi també m'amoïna molt –i suposo que aquesta nit em tocarà aguantar-ho– que coincidim molt, vostè i jo. *(Rialles.)* Em preocupa exactament en el mateix terreny d'igualtat.

Respecte a la corrupció, jo tinc la sort de, fill d'aixafaterrossos de Zamora, estudiar a la universitat pública, i el 93 ja em parlaven de la querella catalana i de determinades acusacions injustes. Però això és només una part injusta segurament del problema, perquè avui per nosaltres –ho seguim dient– el problema no és la corrupció, és la impunitat de la corrupció. La corrupció no ha sigut del sistema; ha sigut un sistema, i alguns departaments han sigut autèntiques portes giratòries. A nosaltres ens ho explicaven ja el 93 i el 95, que el finançament dels partits polítics es feia a través de l'obra pública i que autèntics departaments –aquí, a Madrid, on vostè vulgui– eren autèntiques portes giratòries.

I, finalment, i també parafrasejant-lo, vull citar el Diego Cañamero, que ha estat aquí a la diada –el secretari general del Sindicat Andalús de Treballadors–, que deia: «Amb el procés català, endavant, endavant i endavant. Estem amb vosaltres.» Però que ell sempre al PP i al PSOE, que els pateix allà, els diu com a les multinacionals, com la Renault i la FASA; els diu «la PP» i «la PSOE», perquè són autèntics blocs de poder econòmic infestats de corrupció.

En tot cas, ara li ho altero amb la consulta per acabar. Baixi a la sala asèptica de la llibertat política d'aquest poble, perquè també ens haurem d'arremangar, embrutar-nos i tirar endavant. Estat i mercat no ens trauran del neguit on estem. Tenim allò que tenim: la nostra pròpia societat. Només ens tenim a nosaltres mateixos, només tenim la desobediència. I quan nosaltres diem «desobediència» ho diem com tota desobediència: civil, pacífica, pública, a cara descoberta i sent molt conscients que qualsevol dret fonamental o qualsevol llibertat té un preu, i el preu que ens posarà l'Estat espanyol no és precisament barat. Ho tenim claríssim, qui tenim al davant com a bloc inquisitorial.

Metàfora final sobre les amarres. Doncs, jo dic que encara no hem sortit, nosaltres diem que encara no hem sortit, que hem de sortir. Però si vostè pensa que estem navegant, per nosaltres tirar l'àncora a una profunditat de mil metres és precisament aturar-nos quan el Constitucional prohibeixi la consulta. L'àncora, quan arribem a Ítaca –esperem que a Icària, en el nostre parer.

I última, ja, reflexió. Estem a les portes d'un procés constituent. El règim s'ha esgotat, el règim s'ha acabat, i hi ha dues formes de canviar el món, ja que parlava de velles utopies: o una revolució francesa, és a dir, una revolució democràtica i democratitzant, o el declivi de l'imperi Romà. Sintetitzant-ho molt, hi ha dues grans vies: o més democràcia o menys democràcia; o el temps de la gent i dels pobles, o el temps de la imposició i dels mercats. En tot cas, la clau que obre tots els panys, que diria Estellés, està avui més que mai en les nostres mans; depenem de nosaltres mateixos.

Per tant, via fora! Tot està per fer i tot és possible.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

Jordi Turull i Negre

Moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, vicepresidenta, conselleres, consellers, senyores i senyors diputats... Fa cinc dies que els carrers de Barcelona varen tornar a enlluernar el món amb una de les manifestacions més importants que s'han celebrat a Europa. Per això, les nostres primeres paraules, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, són de reconeixement vers tots i cadascun dels ciutadans que hi varen ser i, òbviament, dels organitzadors que varen fer possible aquesta manifestació tan impressionant en la quantia i també en l'actitud a favor que el proper 9 de novembre els catalans puguem votar i decidir el nostre futur.

La manifestació de la V ens ha d'estimular i ens ha d'obligar. Ens estimula perquè és una prova contundent, clara i nítida de quina és la profunditat i la capil·laritat d'aquesta voluntat dels catalans de poder decidir votant. Ens estimula perquè tot el que hem fet al llarg d'aquest darrer any en tot aquest procés ha tingut sentit, així com en tindrà tot el que anirem fent en els propers dies i setmanes.

Dic que ens estimula, però òbviament també ens obliga. I ens obliga a què? Doncs, a fer-ho bé, més bé; a fer-ho junts, més junts, per fer-ho possible. El moment és transcendent: la història ens ha convocat perquè d'aquí a vuit setmanes prenguem la decisió política més important dels darrers tres-cents anys. Tots els passos que fem a partir d'ara han d'estar amarats justament d'aquest sentit de transcendència. El que acordem i el com ho acordem no és superflu; és transcendent perquè tindrà conseqüències.

La ciutadania ens observa, i el món mira Catalunya en aquest camí iniciat, i ens mira a cada pas que fem. I difícilment s'entendria que en un debat que ha de marcar l'orientació política dels propers mesos, uns mesos en què hem d'escriure un dels episodis més rellevants de la història de Catalunya, en comptes de dedicar-nos a posar en valor allò que ens uneix, ningú entendria que ens dediquéssim a evidenciar les diferències.

I el que ens uneix és molt clar i és meridià: votar el proper 9 de novembre. Nosaltres la possibilitat del no-acord no la volem ni imaginar. No ens equivoquéssim amb una mirada curta: el no-acord portaria a no fer-ho possible. I les conseqüències no serien de curt termini, per exemple, electorals, per a aquest o per a aquell, per bé o per mal. Les conseqüències serien que la història i les futures generacions serien molt severes amb nosaltres, perquè no ens perdonarien que, havent arribat tan lluny, havent-hi tanta i tanta gent compromesa i mobilitzada, per no fer-ho junts ara no ho culminéssim.

Aquesta muntanya tots sabíem que no la pujaríem amb escales mecàniques. Justament perquè el que farem és enorme, enormes seran les dificultats que ens anirem trobant. I per això, a més d'aquest sentit de transcendència que ens ha d'amarar, ens cal coratge, però molta serenor i intel·ligència. Coratge, sí; valentia, sí, però molta serenor i intel·ligència. Ja hi ha massa gent interessada i que farà tot el possible perquè això no surti bé; ja hi ha massa gent dedicada a provocar perquè no mantinguem la serenitat; ja hi ha massa gent que furga i furga per evitar que ho fem junts. Sols guanyarem si a l'altra banda perceben que aquí hi ha una solidesa sense fissures.

Si hi posem perspectiva, podem enviar un missatge de confiança, en aquest sentit: hem anat fent tots els passos que ens havíem marcat. Un cop divendres hàgim aprovat la Llei de consultes, haurem fet aquí, al Parlament, tots els deures que ens vàrem posar, i els haurem fet junts, i els haurem fet bé: des de la Declaració de sobirania, la participació en el Pacte nacional pel dret a decidir, la comissió parlamentària pel dret a decidir, l'acord de data i pregunta amb el president i el Govern, la tramitació i defensa a Madrid de la via del 150.2, la Llei de consultes que aprovarem divendres, etcètera. Hem fet tot això, que no és poc ni tot era fàcil, i ho hem fet junts. I ho hem fet contra pronòstic de molts, que no veien possible que forces polítiques que en molts temes estem als antípodes ens poséssim d'acord. I això és el que ens dóna potència i solidesa.

Tot això són fets, que és el que val i que és el que perdura. De paraules n'hi han hagut moltes, d'interpretacions i reinterpretacions d'aquestes n'hi han hagut milers, però els fets són els que compten.

És cert que ara comencen unes setmanes de fets i de decisions molt determinants i transcendents. Ara no és l'hora de fer el milhomes, ara no és l'hora d'originalitats, ara no és l'hora de protagonismes, ni molt menys de tacticismes. Vénen unes setmanes en què l'exigència ha de ser l'autoexigència per a cadascú –no l'exigència cap al del costat, sinó l'autoexigència de cadascú–, perquè ara arribarà l'hora de la veritat i, com mai, hi hem d'estar a l'alçada.

Ara entrarem en una fase molt més executiva que legislativa del procés, és cert. Però, tot i que l'executiva correspon molt clarament al president i al Govern, això no vol dir que els grups que vàrem acordar data i pregunta hàgim de tenir una actitud contemplativa o expectant, al contrari. La mateixa Declaració de sobirania parla que un dels principis que ha d'informar en tot moment el procés és el paper central del Parlament, i per això entenem que també hem d'actuar coresponsablement, els grups parlamentaris, en aquesta etapa que començarà a partir de la setmana vinent.

En tot allò que depengui d'aquest grup parlamentari, fins al 9 de novembre ens mourem en aquests tres vectors: fer-ho, fer-ho bé i fer-ho junts, perquè sols així ho farem possible.

Avui hem comprovat com en aquest tema del procés alguns tenen un greu problema de percepció de la realitat –greu, però que molt greu. Sentint les intervencions tant del Partit Popular com de Ciutadans, un s'adona de la gravetat d'aquest problema de percepció de la realitat. Senyors del Partit Popular, senyors

de Ciutadans, obrin els ulls. Vénen de veure un Onze de Setembre, una diada esclatant, multitudinària, contundent en la quantia i absolutament admirable en l'actitud cívica i positiva. Es refiaven que tots aquests missatges i joc brut soterrat tindrien els efectes de desanimar, de desmobilitzar, etcètera, i ja ho han vist: més bé que mai.

Aquest és un país adult, que té criteri, que sap llegir i que sap interpretar, que no es deixa enredar. Fa tres anys que és així, que hi ha aquesta multitud que clama per decidir, i vostès ho ignoren i ho menystenen. Ignoren i menystenen any rere any aquesta gran majoria que a les urnes i al carrer ha dit de forma ben clara que volen votar per decidir. I vostès l'únic que ofereixen a la gent és la prohibició en tot allò que surt de l'ambició col·lectiva majoritària del poble de Catalunya. I això sí que divideix. La prohibició sempre divideix i crispa; la democràcia, mai. I potser és això el que pretenen: sempre la prohibició com a única resposta i proposta.

Sentint-los tots aquests dies i sentint-los avui, vostès són més prohibicionistes que unionistes. Deixin de tenir por de la democràcia, facin una campanya espectacular a favor del no, i acceptem-ne tots el resultat i vegem quins suports tenen els uns i els altres. No li tinguin por a la democràcia; la consulta dóna veu a tots. La prohibició anul·la la voluntat d'una part molt important del poble, i això al segle XXI no té cap mena de sentit ni de raó. Votar mai divideix; divideix la intransigència de no acceptar una realitat, de no acceptar uns resultats.

I, és clar, llavors passa el que passa. Entre uns que ofereixen un projecte nou, democràtic, participatiu, que transmet il·lusió, esperança a la gent, i els altres que ofereixen la prohibició per la prohibició, la resignació per la resignació, l'amenaça per l'amenaça, al segle XXI, què estimula i què genera més adhesions en la gent? Doncs, es va veure l'altre dia: 1.800.000 persones per un cantó, i 7.000 persones cap a l'altre. I encara vénen aquí i diuen que a la diada es va manifestar un país dividit? Com vaig llegir en un lloc, l'única divisió que es va veure a la diada va ser entre els que portaven la samarreta vermella i els que portaven la samarreta groga, perquè parlar d'un país dividit amb aquestes proporcions no és només no tenir sentit de la realitat, sinó no tenir sentit del ridícul.

I he sentit als mitjans de comunicació, aquesta setmana, la senyora Camacho que deia: «Que el president de la Generalitat tingui en compte tots els catalans, no només els independentistes.» Sap quina és la manera més clara i neta de tenir-los presents a tots per igual? Votant, que és precisament el que vostè vol prohibir.

Tenen, hi insisteixo, un gravíssim problema de percepció de la realitat, fins al punt que contínuament demanen al president que ho deixi estar, que plegui, etcètera. Volen dir que objectivament vostès i Ciutadans no tenen més motius perquè els que es plantegin plegar siguin exactament vostès? Perquè, seguint el seu argumentari i la seva lògica, hi ha molts més motius perquè vostès ho deixin córrer, que no pas el president.

Diuen que el president està sol, que no se'n surt, etcètera. Un president que té cinquanta diputats, més del doble que la segona força política; que té un pacte d'estabilitat amb la segona força política, amb Esquerra Republicana, amb tot el valor que això dóna; que ha demostrat *capacitat d'entesa* amb molts partits polítics molt diferents, com Iniciativa per Catalunya, com les CUP, en tot el tema del procés; que ha quedat clara la seva capacitat de pacte fora d'aquest Parlament, per exemple, amb el Pacte nacional pel dret a decidir, i que està fent una cosa que ell ha dit: està sent lleial als seus compromisos amb el poble de Catalunya.

I ell ha de plegar? I, és clar, llavors surt el senyor Rivera, que ja deu haver fet el seu espot publicitari i ja no està aquí, eh?, que amb nou diputats..., que és incapaç d'arribar a un acord amb la seva fotocòpia política, que és UPyD; que no ha arribat mai a cap acord de gruix en aquest Parlament. I ell sí, ell s'erigeix i ell dóna, doncs, segons quines exigències al president de la Generalitat. No tenen cap mena de credibilitat.

I vull parlar d'un tema, perquè la seva desesperació en aquest tema és tal que intenten lligar i fer una olla barrejada entre el procés, corrupció, etcètera. Escolti, això no té ni cap ni peus, perquè, estadística en mà, de tot el que hi ha pendent, sentenciat i casos oberts a l'Estat, l'Estat espanyol hauria d'estar desintegrat.

Però vull parlar d'aquest tema, perquè avui aquí s'han dit coses molt gruixudes. És una llàstima que el senyor Rivera i la senyora Carina Mejías no hi siguin. Vénen aquí, difamen i marxen, però jo m'hi hauré de referir. El senyor Rivera ha dit que no dubtava que jo fos un demòcrata. Li ho agraeixo, però jo haig de dir que jo sí que dubto que ell sigui un demòcrata. I ho dubto perquè no respecta el més mínim principi de presumpció d'innocència.

El president Pujol va fer una confessió, és cert. Però això al senyor Rivera no li dóna cap dret a empastifar ni a posar en dubte el bon nom de milers i milers de persones de Convergència i Unió –no li dóna cap dret. *(Alguns aplaudiments.)* Ni un, no n'hi dóna cap. I nosaltres no callarem. No callarem ni en aquest cas ni en cap altre, perquè el senyor Rivera no fa de diputat, ell fa de justicier, i això està renyit amb el fet de ser un demòcrata. Vostès tenien un diputat aquí que també cridava molt i que també feia de justicier, i ja no hi és, i no precisament perquè hagi entrat al seminari. *(Rialles.)* No, no hi és. Però fixi's en una cosa: nosaltres, a aquest senyor, li respectem la presumpció d'innocència. Ell a nosaltres no ens l'ha respectada mai: ha acusat i ha difamat directament. *(Alguns aplaudiments.)*

I és una llàstima que no hi hagi el senyor Rivera ni la senyora Carina Mejías, perquè, mirin, com que no hi són i com que no hi és, mirin si és fàcil: deixi'm fer dos segons d'Albert Rivera. Faré dos segons d'Albert Rivera. Li poden preguntar a la senyora Carina Mejías si va cobrar sobres del PP? Li poden preguntar que ens confirmi si quan els va deixar de cobrar va deixar el PP i es va passar a Ciutadans? Ho poden confirmar? Ens refiem del que diuen els diaris i la xarxa? «Javier Nart, Ciudadanos, dice que su cuenta en Suiza es herencia de su padre, notario, y la ocultó por miedo a ETA.» A aquest senyor li han dit lladre? A aquest senyor el fan plegar? A aquest senyor li han dit lladre?

A aquest senyor el fan plegar? Qui és el *capo* de Ciudadanos? Qui és el *capo* de Ciudadanos i de la banda? Escolti, no fa ni dos minuts que faig d'Albert Rivera, que ja em sento avergonyit. I els demano que vostès no ho facin. *(Aplaudiments.)*

I, senyors del PP, això seu en aquest tema, doncs, encara és més exagerat. Avui... *(Pausa.)* Sí, no se senyi, senyor Millo. Avui a la senyora Alícia Sánchez-Camacho era per fer-li l'onada. Avui vostè ha entrat per la porta gran del rècord Guinness de la incoherència. Perquè, és clar, amb les seves insinuacions d'una cosa lligada a l'altra per atacar el president Mas, i que ell hauria de marxar, i tot el que barreja, corrupció per aquí, confessions per allà, etcètera, seguint la seva lògica, estadística en mà, el senyor Rajoy hauria de tenir una ordre d'allunyament dels lleons del Congrés dels Diputats. *(Rialles.)* Que no se n'adona? *(Alguns aplaudiments.)* Que no se n'adona? Miri, fixi's en una cosa: «La comissió d'investigació del cas Pujol és urgent.» Sap quant fa que la comissió d'investigació sobre els comptes del PP es va entrar al Congrés dels Diputats? Fa més d'un any. I vostès impedeixen que es discuteixi al Congrés dels Diputats. I ve aquí amb... *(Veus de fons.)* Que no? –que no? I vostè ve aquí amb una urgència d'una setmana. I llavors ve aquí i es queixa que el senyor Pujol hauria de comparèixer immediatament.

Hi ha una altra cosa que fa un any que esperem –hi ha una altra cosa que fa un any que esperem–, que és a vostè. Perquè vostè, senyora Camacho... *(Aplaudiments.)* Senyora Camacho, a vostè... *(Remor de veus.)* Senyora Camacho, deixi'm parlar. Senyora Camacho, a vostè... *(persisteix la remor de veus)*, li seria més efectiu que donés la cara, *si quieren salvar España*, en comptes d'enviar-se WhatsApps. I els demano una cosa –els demano una cosa–, senyora Sánchez-Camacho. *(Veus de fons.)* No es posi les mans al cap. Deixi de fer de portaveu de les parts més fosques de l'Estat. I li ho dic així de clar –li ho dic així de clar–: faci de portaveu dels ciutadans que l'han elegit en comptes de fer de portanoves de les parts més fosques de l'Estat. I vingui aquí al Parlament i comparegui –i vingui aquí al Parlament i comparegui.

El compromís d'aquest grup parlamentari, quin és? Investiguem i preguntem el que faci falta, però no a costa de saltar-se la presumpció d'innocència. No fem de justiciers, fem de diputats. Donem garanties als ciutadans que no hi haurà una ombra..., o que quedi una ombra de dubte en qualsevol tema de diner públic. Arribem fins al final, però no juguem a crear ombres de dubte, que és el que vostès estan creant. I els convido a fer aquesta reflexió. Per això els deia, senyors de Ciutadans i senyors del PP: el seu dèficit democràtic és doble: per no respectar la presumpció d'innocència i perquè no respecten la voluntat del poble de Catalunya.

És obvi que nosaltres treballarem en aquest horitzó del 9 de novembre, ple d'il·lusió i ple d'esperança, a què em referia, i amb una determinació total. I ni les amenaces, ni el joc brut, ni l'immobilisme de l'altre costat ens faran aturar en aquest camí sense retorn, un camí que ha iniciat el poble de Catalunya i que nosaltres volem ajudar i acompanyar perquè el pugui culminar.

Però, òbviament, també estem compromesos per donar sortida als problemes i a les preocupacions i a les ambicions dels ciutadans de Catalunya del dia a dia, perquè, malgrat les enormes adversitats en molts ordres, no renunciem, sinó tot el contrari, a gestionar aquest dia a dia, aquest mentrestant. Perquè mentre fem aquest camí i aquest horitzó hi ha gent que pateix i no li podem ni li volem dir que s'esperi; perquè mentrestant hi ha gent que necessita i vol trobar feina, i no volem ni li podem dir que s'esperi; perquè mentrestant hi ha gent que té problemes per mantenir l'habitatge, i no els podem ni els volem dir que s'esperin; perquè mentrestant hi ha molta gent que vol mantenir la seva empresa, mantenir els llocs de treball, millorar-la, i no podem ni els volem dir que s'esperin, i perquè mentrestant hi han pagesos que se'n fan un fart, de pencar, i volen més protecció, i no volem ni els podem dir que s'esperin. I així amb tots els sectors i col·lectius.

I algú se n'ha de cuidar. I algú se n'està cuidant. Perquè aquest és el nostre compromís: amb l'horitzó, la determinació és total, però també i sobretot amb aquest mentrestant, amb la gestió del dia a dia. I els ciutadans saben que hi ha un govern concentrat també i sobretot en això, que actua i que governa, que actua i que governa per donar resposta a tot allò que no pot esperar, i que ho fa malgrat totes les adversitats i més, com va explicar ahir perfectament el president de la Generalitat. I aquí també cal coratge i serenitat per gestionar aquest mentrestant amb tantes i tantes adversitats.

Ahir el president va fer un balanç exhaustiu del que s'ha fet i del que s'està assolint com a país. Aquells que sempre diuen i responsabilitzen el Govern de tots els mals, doncs, de totes les coses que hagin millorat suposo que algun mèrit també li podran donar al Govern. I jo el que demanaria és que no fossin tan catastrofistes, perquè això exactament no aporta res ni porta enlloc. I el que va dir el president són fets, no són paraules; són números, són faves comptades.

És cert o no que Catalunya consolida la tendència de creació d'ocupació i que aporta més de la meitat de tots els llocs de treball que s'han creat a l'Estat espanyol? És cert. És que són números. És cert o no que les exportacions catalanes van creixent, igual que les inversions estrangeres que es fan a Catalunya? Això és cert. És cert o no el canvi de política radical que ha fet l'Institut Català de Finances per ajudar petites i mitjanes empreses, i que mai se n'havien ajudat tantes com ara? És cert. És que són números. És cert o no que només en un any s'han fet 24.472 actuacions destinades a evitar la pèrdua de l'habitatge per part de molts ciutadans? És cert. Això són fets. O és cert que mai s'havien dedicat tants diners, tants recursos, malgrat que en tenim menys, a la lluita contra la pobresa? És cert. És així, són números, senyor Herrera –són números. I podríem seguir i no repetir tot el que va dir el president.

Però és curiós que aquells partits que a totes les rodes de premsa diuen i repeteixen que aquest Govern no actua, que sols està pel monotema, quan ve el president de la Generalitat aquí, quan desgrana tots els àmbits, quan explica totes les actuacions, quan passa comptes..., doncs, això a vostès no els agrada. I no els agrada per què? Perquè els deixa en evidència i perquè els desmenteix.

El president va fer balanç del que s'havia fet, però també va ser molt clar en el com vol orientar el Govern els propers mesos. Nosaltres, òbviament, compartim aquestes prioritats en l'ordre de la recuperació econòmica, de reforç de l'estat del benestar, de regeneració i de transparència. Les compartim totes, òbviament, i, per tant, no les repetiré. L'únic que sí que dic és que nosaltres intentarem que totes aquelles que tinguin traducció parlamentària, doncs, tinguin el màxim de consens. Per què? Perquè això donarà més solidesa, més confiança a la gent i, per tant, també més eficàcia.

Entre ahir i avui, en totes les intervencions del president ha quedat clar que aquí hi ha un govern que actua, que fa, que entoma les enormes dificultats, que no enganya a ningú, ni quan venien mal dades ni ara, que fa anuncis com la recuperació de la paga dels funcionaris, i que està ajudant a assolir resultats de recuperació en molts àmbits, sense triomfalismes, sense autocomplaença, però amb tot el realisme i també amb tota la confiança en el país.

Vivim un moment delicat –ho deia el president– però decisiu, moment ple de dificultats però també ple d'esperança, moment clau per acabar de donar el tomb. I si en temes transcendents, com deia al principi, la unitat al servei d'una causa és bàsica, en el dia a dia tan delicat però decisiu, l'actitud d'ajudar, d'empènyer, d'estar al servei d'aixecar el país també és bàsica. I en aquest sentit posem en valor l'evolució del pacte d'estabilitat parlamentària, també en el dia a dia, aquest que no és gens fàcil.

Per a la resta de grups la crítica és legítima, i tant, només faltaria, però la crítica basada en la demagògia i en la distorsió de la realitat, perdonin, però no tant. I no podem passar per alt que en un moment com el que viu el país n'hi hagi que estan als escons de l'oposició i que només es dediquin a posar més pals a la roda, a dificultar més, a desinformar, a intoxicar més, posant per davant el seu interès de desgast al Govern que el d'ajudar, ni que sigui poc, a la recuperació econòmica i social del país. Perquè la gent no n'espera això, d'aquest hemicicle.

I amb relació a aquesta actitud tan desafortunada, permetin-me que els digui que el Partit Popular s'enduen la palma. Perquè n'hi ha que sols critiquen i critiquen i no fan res, però és que vostès ni fan ni deixen fer; són els «ninis» de la política catalana. *(Remor de veus.)* Perquè fixin-se en una cosa: vostès saben que hi ha una situació d'emergència de les finances públiques, que són l'aliment de les polítiques, i vostès, per a pena d'aquest país, no només aplaudeixen i assisteixen cofois a l'ofec que cada cop més viu Catalunya, o aplaudeixen uns objectius de dèficit que fan impossible realitzar i servir amb normalitat el que són serveis bàsics, com les polítiques socials, l'educació, la salut, etcètera; no només fan això, sinó que, a més a més, el que fan és que, quan aquest Govern el que intenta és generar més recursos per la via de crear un nou tribut perquè pugui dedicar a aquests temes dels ciutadans uns tributs que no repercuteixin directament en el ciutadà, vostès utilitzen tots els mitjans per evitar-ho, encara que aquest mateix tribut sigui vigent en algunes comunitats autònomes governades pel PP. Ni fan ni deixen fer. Per això són els «ninis» de la política catalana.

I encara vénen aquí i justifiquen que el Govern de l'Estat deixi tirats, pel seu incompliment, milers i milers de catalans amb la Llei de la dependència, o les retallades que fan en els centres especials de treball –«i ja us apanyareu»–, etcètera. I encara vénen aquí a criticar el Govern en aquestes matèries, perquè, segons vostès, no fan prou, malgrat aquests escanyaments, quan el Govern fa mans i mànigues perquè aquests collectius de persones, els més vulnerables, no se'n ressentin o se'n ressentin el mínim. I van i vostès no es posen vermells. Són autènticament els «ninis» de la política catalana. De la mateixa manera... *(Rialles. Remor de veus.)* Sí, sí, poden riure. Això són fets. De la mateixa manera que no podem passar per alt moltes de les crítiques que hem sentit avui aquí, que estan fetes bastant o des de la demagògia o des d'una distorsió important de la realitat, no?

Anant al traç gruixut, senyor Iceta i senyor Herrera, mirin, el pitjor atemptat contra l'estat del benestar és gastar-se el que no es té i el que se sap que no es tindrà, perquè això és hipotecar les futures generacions, això és posar en risc els seus drets socials per impossibilitat de fer-hi front. I en comptes de tanta crítica i tanta exigència a la despesa social, quan a més dóna la casualitat que en percentatge, que vol dir en prioritat, és la més alta que hi ha hagut mai en els pressupostos de la Generalitat; en comptes de criticar tant temes de despesa i de més despesa, o criticar l'endeutament de la Generalitat, etcètera, home, jo crec que vostès haurien de mirar de confondre's amb el paisatge, perquè vostès van governar i van gastar i van portar al límit allò de gastar el que es tenia, el que no es tenia i el que no es tindria mai.

Miri, senyor Iceta, utilitzant, perquè em va bé, la cita seva d'aquest dematí, senyor Miquel Iceta segon... *(Veus de fons.)* Tercer. Doncs, senyor Miquel Iceta tercer, els nostres néts, si Déu vol, estaran a les portes de celebrar el quadricentenari del 1714 que encara s'estaran pagant crèdits del tripartit –que encara s'estaran pagant crèdits del tripartit. *(Remor de veus.)* Com ens poden venir aquí amb exigències? Com ens poden venir a criticar l'endeutament que vostè, senyor Iceta...? *(Persisteix la remor de veus.)* Que vostè...

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, estem arribant al final del dia. Li toca parlar al representant de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Tothom li pot dir sense la més mínima impunitat qualsevol cosa a Convergència i Unió, i, ai, que tenen la pell fina, vostès. *(Alguns aplaudiments.)* Què es pensen? Vostès no ens poden criticar l'endeutament, perquè, a més a més, vostès, que en saben, que saben que els endeutaments tenen l'efecte de bola de neu, vostès no van provocar l'efecte bola de neu –no, no–, vostès van provocar una allau. Això és el que vostès van provocar –això és el que vostès van provocar. I no poden venir aquí... *(Remor de veus.)*

Després hi ha un altre bloc de crítiques que també hi volem fer front. *(Remor de veus.)* Sí, riguin, riguin. I és –i m'ho permetrà, eh?, senyor Herrera– que vostès critiquen i critiquen coses. I sap per què les pot criticar? Perquè les fem. Vostè critica –i l'he sentit moltes vegades– el Decret de pobresa energètica. Sap per què nosaltres no podíem criticar el seu Decret de pobresa energètica? Perquè no n'hi havia. I m'explicarà vostè si durant els anys que van governar hi havia gent que era pobra o gent que tenia problemes per arribar a final de mes o gent que no els tallaven la llum? No n'hi havien? Ah, no, van preferir el *fengshui*, això sí. Però nosaltres no els podíem criticar això. *(Remor de veus.)* No vinguin aquí a fer demagògia, perquè fer demagògia... *(Veus de fons.)* No, no, perquè d'això en sap, efectivament, tothom. O quan es presenta l'impost sobre les nuclears vénen aquí i ens diuen: «Aquest impost arriba tard, arriba dos anys tard.» No, dos anys, no, nou, perquè vostès van tenir set anys per poder-lo crear i no el van crear, per tant.

I després hi ha un altre volum de crítiques que, permeti-m'ho, encara és allò de més curiós, no? És a dir, vostès ens critiquen coses que si s'estan fent és perquè les van crear vostès i, sobretot, en el tema de sanitat. És a dir, tot allò que diuen, que no és cert, que s'està privatitzant la sanitat, totes aquelles iniciatives des del Siscat, tot allò que va passar amb el consorci sanitari de Lleida, etcètera..., mirin els decrets del tripartit o els plans estratègics de salut dels anys del tripartit; totes aquestes mesures constaven allà. No intoxiquin més, no enganyin més la gent dient que privatitzem la salut, perquè vostès saben que és fals. Però totes aquelles iniciatives de concert que s'estan fent les va dissenyar, les va planificar el Govern del tripartit. No juguin amb un tema tan sensible.

És evident que hi han tensions en aquest àmbit –és evident que n'hi han. Però també els dic una cosa: tota aquella gent que té una sotragada seriosa, per desgràcia, en matèria de salut sap que el sistema funciona i que el sistema funciona i bé. Perquè col·lapses a urgències... Jo no sé si vostès van a la pública o tenen mútues, perquè a vegades en aquest món... *(Pausa.)* No, no, perquè a vegades en aquest món tens moltes sorpreses. Jo sóc usuari de la salut pública, no sóc de cap mútua. *(Veus de fons.)* Molt bé. Col·lapses, esperes, gent que s'està tres dies no als boxs a urgències, no, no, als passadissos, això s'ha vist sempre, perquè a vegades hi han unes puntes. Però això no vol dir que no tinguem un sistema de salut..., perquè una de les coses –una de les coses– que quan la gent marxa de Catalunya –una de les coses que quan la gent marxa de Catalunya– troba a faltar més al cap d'un o dos anys –i t'ho diuen– és el sistema de salut que tenim aquí, a Catalunya. Això és així. *(Alguns aplaudiments.)* Això és així. Jo els demano que no facin més politiqueria en aquest sentit.

Escoltin, de veritat, poden criticar i critiquin el que vulguin, només faltaria, però no hi posin aquest derrotisme, no hi posin mentida, no distorsionin la realitat, no hi posin demagògia. Perquè la gent no espera això; la gent el que vol és que ens recreem en les solucions i que no ens anem posant el dit a l'ull amb els problemes. Però si vostès són capaços de dir de tot a Convergència i Unió, home, entendran que no sigui allò de qui calla atorga.

I la darrera reflexió, l'última, i que lliga amb la part inicial, i és per acabar, i que relliga amb allò que deia al principi de la meva intervenció sobre la transcendència del moment. I, si m'ho permeten, em vull centrar en la transcendència de les properes vuit setmanes, en què sens dubte hem de culminar un dels moments, com he dit, més rellevants de la història de la nostra nació. Divendres, amb l'aprovació de la Llei de consultes del Parlament, aquí, aquesta cambra, serà el centre d'atenció per part de molts. Divendres serem el centre d'atenció per part de molts: de gent de Catalunya, de fora de Catalunya, de la comunitat internacional. Però a partir de divendres el focus d'atenció i de pressió per totes bandes, i en tots els ordres i de tota mena, es dirigirà cap al president de la Generalitat. Però els grups parlamentaris favorables al procés no haurem fet tots els deures aprovant la Llei de consultes –no ens equivoquem, no haurem fet tots els deures–, perquè ens en faltarà un, que no és legislatiu, però que políticament és determinant, i que és ser com mai al costat del president de la Generalitat des de divendres fins al 9 de novembre. Ser com mai al seu costat compartint amb ell les decisions davant de qualsevol entrebanc. Ell és qui més se la jugarà. Ja hem vist a l'Estat quin pa s'hi dóna. L'Estat sap que això va seriosament, que la determinació és total perquè els catalans puguin decidir el 9 de novembre. I si aquesta determinació és compartida i és coresponsable, també ho ha de ser en aquesta hora gran, com diu el president, que s'apropa. I per això cal el nostre suport al president.

President, nosaltres no estarem contemplatius de veure què passa; estarem en allò que calgui al teu costat amb totes les conseqüències, estarem per compartir i fer-nos coresponsables de les decisions, per complexes i difícils que es puguin plantejar. Aquest Parlament sempre ha comptat amb el president en tots els passos del procés. Estic segur que ara, president, podràs comptar amb aquest Parlament en tots els passos i en totes les decisions que s'hagin de prendre. Aquest és el nostre compromís, aquesta és la nostra invitació a tots els grups parlamentaris que hem fet junts aquest camí. El camí el vàrem començar tots junts i l'hem de culminar tots junts.

Com deia, el moment és transcendent, el moment és històric. La història ens ha convocat i la història ens jutjarà. Fem-ho bé, fem-ho junts, i ho farem possible. Tinguem també més confiança en nosaltres mateixos perquè, com va dir Enric Prat de la Riba ara fa cent

anys, «les resistències que tindrem seran formidables, però també és formidable la nostra força».

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Govern té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats, senyor Turull, a tenir en compte l'hora en què estem, no?, i que portem dotze hores de debat. Jo volia aprofitar aquest últim torn per agrair al conjunt dels grups parlamentaris les seves intervencions durant el dia d'avui. Crec que hem pogut tenir un debat, doncs, on han sortit realment molts temes; s'ha pogut abocar tot per part de tothom. Així és un debat en el Parlament de Catalunya. Jo he procurat modestament anar responent les diferents qüestions que s'anaven plantejant, òbviament, a vegades posant arguments sobre la taula amb els quals vostès no sempre estan d'acord, però això forma part del joc parlamentari.

I atenent aquesta última intervenció, doncs, he de dir que, bé, finalment, puc fer una intervenció en la qual puc dir que estic bastant d'acord amb el que s'ha dit, o molt d'acord, no? *(Rialles.)* Això no vol dir que no hagi estat d'acord amb altres coses que s'han dit també –també ho he reconegut–, perquè tothom té una part de la raó. La raó mai és una raó absoluta en mans d'un sol, això és evident, ho sabem, és bo que sigui així, és bo també reconèixer-ho i és bo que jo mateix, suposo, ho expressi en aquesta part final com a president de la Generalitat.

Faig un parell o tres de comentaris sobre coses puntuals que deia el senyor Turull abans de fer una reflexió final. Certament, doncs, el Govern el que ha intentat és explicar-se i explicar-se a fons. No hem fet allò que se'n diu «una faena de aliño», no?, sinó que hem intentat explicar tot el que s'està fent, per què s'està fent, el com s'està fent. I, com a mínim, crec que vostès deuen haver apreciat una cosa, que és que el Govern, més enllà de si s'equivoca molt o poc, està treballant i està treballant molt, i en tots els fronts. I procura fer-ho bé. Té moltes limitacions i ha de fer amb el que té, i amb aquest que té procura donar resposta a totes les necessitats, que són importantíssimes, que van sorgint en el nostre país. I no només les necessitats, sinó també les expectatives. Evidentment, amb una gestió financera que té una complicació enorme; suposo que tots vostès, poc o molt, ho entenen, això, encara que després els discursos van com van.

Com que s'ha fet molta al·lusió a com s'estan incrementant els deutes en aquest país, i els deutes queden per al futur –en sabem alguna cosa, d'això–, jo els vull fer entendre dues coses. La primera és que, mentre hi ha dèficit, hi ha deute, perquè el dèficit vol dir que s'ha de cobrir d'alguna manera, i com que dèficit vol dir que es gasta més del que s'ingressa la diferència és deute. Això és així. Per tant, mentre tinguem dèficit tindrem deute. No és compatible demanar-nos que gastem més del que estem gastant i després criticar-nos perquè estem apujant l'endeutament –no és compatible. Si volem menys endeutament hem de gastar menys o hem d'ingressar més. Si els ingressos ara els tenim com els tenim, no són millorables a curt termini i les despeses no les podem abaixar més –vol dir que estem fent dèficit, fins i tot més que el que ens autoritzen a Madrid i ens imposen–, doncs, això vol dir més endeutament.

Però també els vull tranquil·litzar en un sentit. Entre el 2007 i el 2010 l'endeutament de la Generalitat va pujar una mitjana d'un 27,9 per cent anual –entre el 2007 i el 2010–; evidentment, va pujar més el 2009 i el 2010 que no pas el 2007 i el 2008. A partir del 2011 també ha crescut –estem fent dèficit–: un 12,1 per cent anual de mitjana. Per tant, s'incrementa l'endeutament? Sí. Com que la base inicial ja era molt gran, a mesura que es va incrementant el valor absolut també puja, això és evident. Però, atenció, els ritmes de creixement de l'endeutament estan més controlats. I la nostra obsessió, creguin-me, és fer sostenibles les finances públiques catalanes en la situació en què estem, perquè sabem que de la sostenibilitat de les finances públiques catalanes en depenen tots els empleats de la Generalitat, que són més de 200.000 persones, i en depenen les polítiques públiques d'aquest país i els serveis públics d'aquest país, que ara com ara funcionen i donen resposta. Amb limitacions més grans? Evident. Amb sacrificis més grans per part de molta gent? Evident. Amb esforços renovats? Evident. Però el país pot estar tranquil, en el sentit que té una administració i uns serveis públics que funcionen i que donen resposta a allò que són les situacions més urgents, més necessàries i més vitals. I l'obsessió del Govern és precisament aquesta: que això no es deteriori. I totes les decisions que hem pres van en aquesta direcció –totes, absolutament totes. Crec que això en aquest moment final del debat, doncs, paga la pena recordar-ho, no?

S'ha parlat molt per part d'alguns –i el senyor Turull hi feia referència– del tema d'irregularitats, de corrupció, etcètera. Reafirmo el meu compromís amb la transparència; n'estem donant proves per la via dels fets. I no només reafirmo aquest compromís, sinó que reafirmo la disponibilitat a ajudar per aclarir qualsevol dubte que hi hagi sobre qualsevol tema, qualsevol tema de qualsevol moment, i afecti qualsevol persona. No es tracta només de personalitzar en un o en uns, sinó de contemplar-ho tot, tot l'horitzó, tot el paisatge. I, en aquest sentit, he de fer una referència a això que deia el senyor Turull. Hi ha vegades que aquí se'ns vénen a donar lliçons de maneres per part d'aquells als quals nosaltres no ens sentim capaços de donar lliçons, però tampoc podem ser alliçonats. Hi ha comissions d'investigació al Congrés dels Diputats que es van registrar a l'agost del 2013 i avui encara no s'han posat ni a l'ordre del dia –agost del 2013–, concretament sobre finançament irregular, en aquest cas del Partit Popular. Un any –un any. *(Remor de veus.)* I si durant un any no es contemplen ni a l'ordre del dia, hi ha determinades exigències que en coherència no es po-

den airejar, sobretot –sobretot– quan no es predica amb l'exemple.

Poso aquest cas concret perquè és molt evident i perquè avui ens hem hagut de sentir determinades expressions en aquesta línia. I com que vostè, senyor Turull, hi feia referència, jo en vull fer recordatori, simplement, d'això. I quan veig que a vegades expressions com les seves causen una profunda irritació i aldarulls en algunes files d'alguns grups de l'oposició, també he de fer entendre que quan es diuen coses com es diuen s'ha d'estar preparat per dir i per escoltar. I el que només està preparat per dir i per acusar però no està preparat per escoltar vol dir que té un problema afegit, que és que només vol repartir llenya, però que no té els peus molt sòlids, ni les bases molt fermes. I com que això s'ha dit, jo ho reitero. I, com que crec que hem de fer les coses diferent, doncs, si allà observem que durant un any sencer no hi ha ni explicacions, ni votacions, ni transparència, al Parlament de Catalunya això haurà de ser diferent. I, per tant, en les properes setmanes haurem d'anar veient cas per cas com introduïm el màxim de confiança entre la ciutadania, perquè d'això es tracta. I, en aquest sentit, reitero que jo mateix estic a disposició per donar les explicacions que *altres* que també són requerits es neguen a donar.

Dit això, sobre el tema que vostè esmentava, per acabar, de la consulta, el procés polític, etcètera. Crec que vostè ho ha resumit molt bé: «Fer-ho, fer-ho bé i fer-ho junts.» I fer-ho junts és fer-ho i fer-ho bé; per tant, en el «junts» hi ha la força. I això requereix un exercici per part de tots nosaltres de molta visió política; anava a dir «de generositat», però no es tracta ni de generositat, de visió política. I estem en un moment, com vostè deia, senyor Turull, doncs, tan transcendent que aquesta visió política en aquest moment és fonamental. I si perdem aquesta visió política haurem aconseguit que els que volen esquerdar o enfonsar tot això se'n surtin. I la seva gran esperança no és que canviï la majoria a Catalunya, la seva gran esperança no és aturar les mobilitzacions. Tot això saben que no ho poden fer. La seva gran esperança és esquerdar el consens polític d'aquest país i convertir políticament Catalunya en un país de capelletes. I d'aquesta manera aparèixer com a triomfadors d'un procés que no hauran guanyat de veritat, perquè no l'hauran guanyat de cara a la gent de Catalunya, però l'haurien pogut guanyar a base de demostrar les debilitats de la política catalana. Doncs, això depèn només de nosaltres.

Per això els deia abans: el nostre compromís és molt gran; la nostra determinació, molt ferma; les nostres passes, inequívoques; el fet de posar-hi la cara és evident; el fet de rebre les bufetades principals *va de soi*; el fet de menjar-se els grans gripaus també és evident. A tot això ja hi estem disposats. Però, evidentment, el que vostè deia és fonamental, i jo crec que això a hores d'ara ho entén tothom, i estic convençut que tothom ho posarà en pràctica: fer-ho, fer-ho bé i fer-ho junts.

I acabo amb una reflexió final, d'una cosa que va passar a Espanya ara fa uns quants anys enrere. Vostès recorden que es va fer un referèndum, per cert, legalment no vinculant, per aprovar la constitució europea? I no hi havia ni una manifestació al carrer a favor de la constitució europea. Se'n recorden, d'això? És a dir, a Espanya, quan no hi havia ningú al carrer per demanar aquell referèndum, van organitzar un referèndum consultiu, no vinculant legalment, per saber què pensava el poble espanyol sobre la constitució europea. I ara resulta que, amb un 1 milió i mig, 1.800.000, diguin-ne com vulguin, amb un munt de gent al carrer cada any per part del segon territori de més població de tot Espanya, de la primera economia, de la de més projecció exterior, quan aquest país –i amb un parlament constituït per fer exactament això– demana poder votar, aquí resulta que no cal.

I l'última reflexió és –i aquesta l'adreço a tots els que no estan a favor d'aquesta consulta–: què és el que divideix, de veritat, votar o impedir votar? Perquè, quan vas a votar, tothom hi pot dir la seva, i com que el resultat no està escrit ni predeterminat, vol dir que pot guanyar tothom, els del no i els del sí –pot guanyar tothom. Però si no deixes votar, aleshores la divisió és molt gran, perquè no hi ha manera de resoldre-ho. Cronificar el conflicte és no deixar votar. L'única manera que hi ha en democràcia de resoldre conflictes és votant, i comptant vots a les urnes. No n'hi ha cap altra. I avui el poble de Catalunya no ens deixarà fer una altra cosa que no sigui aquesta. No hi ha solució possible si no és votant. I, per tant, o ens posem les piles perquè es pugui votar, o el risc dels que no deixen votar és cronificar el conflicte amb Catalunya. I això no li interessa a ningú. Per què hem d'anar a un escenari en què hi perd tothom quan podríem estar en un escenari on hi guanyi tothom? Això és absurd.

Per tant, jo els convido que tots aquells que encara no hi són entrin en l'escenari que hi guanyi tothom, i en el fet de guanyar tothom no hi ha la independència. No es confonguin. En el fet de guanyar tothom hi ha el 9 de novembre, la votació i les urnes. I els que vulguin dir que no, que lliurement diguin que no. I si tenen més força, els que estiguin a favor del sí hauran de respectar el no. I exactament al revés. I entre tots, passada la votació, construir la Catalunya del futur, perquè en aquesta Catalunya del futur, guanyi el no o guanyi el sí, hi cabem tots.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

La presidenta

Recordo, als grups parlamentaris que encara no han presentat les propostes de resolució, que tenen, a partir d'ara, fins a mitja hora. Per tant, fins a les 21.50. Els que queden per trametre-les, si poden no esgotar el termini, els ho agrairíem.

Se suspèn la sessió fins demà.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i quatre minuts.